

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 2012

Liahona

Generalkonferencetaler

**Alderskrav til
fuldtidsmissionærer sænket**

**To nye templer
bekendtgjort**

**Nye materialer for
unge introduceret**

© WALTER RANE, MÅ IKKE KOPIERES

De blev alle mætte, af Walter Rane

»Og [Jesus] tog de fem brød og de to fisk, så op mod himlen og velsignede dem, brød brødene og gav sine disciple dem, for at de skulle dele ud til folk; også de to fisk delte han ud til alle.

Og alle spiste og blev mætte» (Mark 6:41-42).

»Der var omkring fem tusind mænd, som havde spist, foruden kvinder og børn» (Matt 14:21).

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Velkommen til konference
Præsident Thomas S. Monson
- 6 Føler I også således nu?
Ældste Quentin L. Cook
- 10 Jeg ved det. Jeg efterlever det.
Jeg elsker det.
Ann M. Dibb
- 12 En ubeskrivelig gave fra Gud
Ældste Craig C. Christensen
- 15 »For jeg lever, og I skal leve«
Ældste Shayne M. Bowen
- 18 Spørg missionærerne!
De kan hjælpe jer!
Ældste Russell M. Nelson
- 21 Fortrydelse og beslutninger
Præsident Dieter F. Uchtdorf

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 25 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Henry B. Eyring
- 26 Bliv agtværdige forældre
Ældste L. Tom Perry
- 29 Vær ivrigt engagerede
Ældste M. Russell Ballard
- 32 »Kom til mig, o Israels hus«
Ældste Larry Echo Hawk
- 34 Hvad kan et menneske give
som vederlag for sit liv?
Ældste Robert C. Gay
- 37 Tempelstandard
Ældste Scott D. Whiting
- 39 Jeres tros prøve
Ældste Neil L. Andersen
- 43 Beskyt børnene
Ældste Dallin H. Oaks

PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 47 Brødre, vi har et arbejde at udføre
Ældste D. Todd Christofferson
- 51 Vær tapre, hvad angår mod,
styrke og ihærdighed
Biskop Gary E. Stevenson
- 54 Tag vare på jer selv
Ældste Anthony D. Perkins
- 57 Glæden ved præstedømmet
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 60 Hjælp dem til at sigte højt
Præsident Henry B. Eyring
- 68 Se andre som det, de kan blive
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 72 Hvor er paulunet?
Præsident Henry B. Eyring
- 75 Forsoningen
Præsident Boyd K. Packer
- 78 Iagttag først og tjen så
Linda K. Burton
- 81 Lær med hjertet
Ældste Walter F. González
- 83 Det første store bud
Ældste Jeffrey R. Holland
- 86 Tænk over velsignelserne
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 90 Vær en mere kristen kristen
Ældste Robert D. Hales
- 93 Glæden ved at forløse de døde
Ældste Richard G. Scott
- 96 Et skridt nærmere mod Frelseren
Russell T. Osguthorpe
- 99 Ved tro bliver alt opfyldt
Ældste Marcus B. Nash
- 101 Bliv en sand discipel
Ældste Daniel L. Johnson
- 104 Velsignelser ved nadveren
Ældste Don R. Clarke
- 106 Omvendt til Herren
Ældste David A. Bednar
- 110 Gud vær' med dig, til
vi ses igen
*Præsident Thomas S.
Monson*

HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

- 111 Er troen på Jesu Kristi forsoning
skrevet i vores hjerte?
Linda K. Burton
- 115 Lysvågne til vore pligter
Carole M. Stephens
- 118 Herren har ikke glemt dig
Linda S. Reeves
- 121 Omsorgsgiveren
Præsident Henry B. Eyring

- 64 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige
- 125 Indeks over beretninger
fra konferencen
- 126 Kirkenyt
- 128 Organisationernes
hovedpræsidentskaber

Sammenfatning for oktoberkonferencen 2012

LØRDAG FORMIDDAG, 6. OKTOBER 2012, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste Kevin R. Duncan.
Afslutningsbøn: Ældste Juan A. Uceda.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: »Lovpris vor store Gud«, *Salmer og sange*, nr. 27; »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38, arrangement af Wilberg, udgivet af Oxford; »Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152; »Hav tak for profeten, du sendte« *Salmer og sange*, nr. 13; »Jeg vil følge Guds plan«, *Børnenes sangbog*, s. 86, ikke udgivet arrangement af Hofheins; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG EFTERMIDDAG, 6. OKTOBER 2012, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Gerrit W. Gong.
Afslutningsbøn: Elder Jose L. Alonso.
Musik ved et fælles ungdomskor fra Bennion og Taylorsville i Utah; Leah Tarrant, dirigent; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: »Arise, O Glorious Zion«, *Hymns*, nr. 407; »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195, ikke udgivet arrangement af Perry; »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162; »On This Day of Joy and Gladness«, *Hymns*, nr. 64, ikke udgivet arrangement af Huff.

LØRDAG AFTEN, 6. OKTOBER 2012, PRÆSTEDØMMETS MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Jay E. Jensen.
Afslutningsbøn: Ældste Patrick Kearon.
Musik ved et kor af bærere af Det Melkisedekske Præstedømme fra Ogden i Utah; Stephen P. Schank og Derek Furch, dirigenter; Andrew Unsworth, organist: »Lover den Herre«, *Salmer og sange*, nr. 30; »Elsker hverandre«, *Salmer og sange*, nr. 199, ikke udgivet arrangement af Furch; »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36; »Zions ungdom«, *Salmer og sange*, nr. 169, ikke udgivet arrangement af Schank.

SØNDAG FORMIDDAG, 7. OKTOBER 2012, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Marlin K. Jensen.
Afslutningsbøn: Ældste Keith R. Edwards.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: »O sig, hvad er sandhed?«, *Salmer og sange*, nr. 180; »Nu dagen gryr«, *Salmer og sange*, nr. 1, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Synes vejen dig lang?« *Sange*, nr. 73, ikke udgivet arrangement af Wilberg (Shane Warby, solo); »Tjenere for himlens konge«, *Salmer og sange*, nr. 164; »Hvad hvis Jesus stod og så på«, Oplæg til Børnenes nadvermødeprogram 2013 af Sally DeFord, ikke udgivet arrangement af Cardon; »Om af trængsel du må prøves, svigt dog ej«, *Sange*, nr. 82, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

SØNDAG EFTERMIDDAG, 7. OKTOBER 2012, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste Octaviano Tenorio.
Afslutningsbøn: Ældste Larry W. Gibbons.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »Se, morgen nu gryer«, *Sange*, nr. 74, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Da du styrket fra dit leje«, *Salmer og sange*, nr. 72, arrangement af Wilberg, udgivet af Jackman; »O, glæd dig nu vor jord!«, *Salmer og sange*, nr. 28; »Gud vær' med dig, til vi ses igen«, *Salmer og sange*, nr. 92, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG AFTEN, 29. SEPTEMBER 2012, HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Linda K. Burton. Indledningsbøn: Maria Torres. Afslutningsbøn: Melinda Barrow.
Musik ved et kor af unge voksne søstre fra UV-stavene Bonneville, Holladay og Murray i Salt Lake City i Utah; Emily Wadley, dirigent; Linda Margetts, organist: »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162; medley af »Hans sendte sin Søn«, *Børnenes sangbog*, s. 20, og »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnenes sangbog*, 40, ikke udgivet arrangement af Sally DeFord; »O, se hvilken kærlighed«, *Salmer og*

sange, nr. 114; »Jeg trænger til din trøst«, *Salmer og sange*, nr. 51, arrangement af Beebe, udgivet af Larice.

KONFERENCETALER ER TILGÆNGELIGE

Man kan lytte til generalkonferencen på mange sprog ved at besøge **conference.lds.org**. Vælg derpå et sprog. Generelt bliver lydoptagelser tilgængelige på distributionscentre inden for to måneder efter konferencen.

BUDSKABER TIL HJEMME- OG BESØGSUNDERVISNING

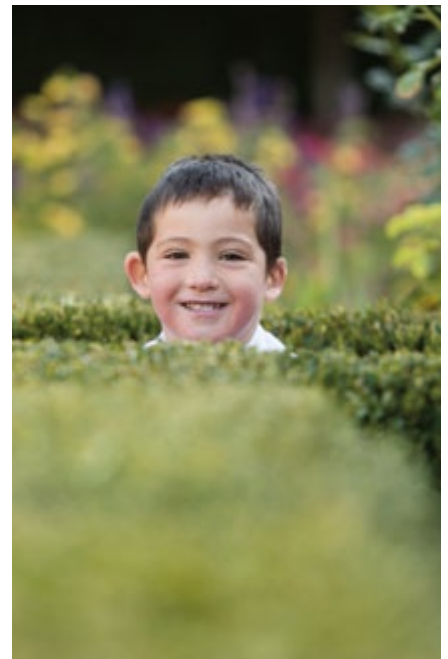
Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto: Derek Israelsen.
Bagsiden: Foto: Leslie Nilsson.

FOTO VED KONFERENCEN

Billeder fra generalkonferencen i Salt Lake City blev taget af Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Cody Bell, Leslie Nilsson, Weston Colton, Sarah Jenson, Derek Israelsen, Scott Davis, Kristy Jordan, Randy Collier, Lloyd Eldredge og Cara Call; i Botswana af John Huntsman; i Brasilien af Francisco Flávio Dias Carneiro; i Estland af Amanda Robinson; i Grækenland af David L. Mower; i Italien af Christopher Dean; i Mexico af Carlos Israel Gutierrez Robles; i Mozambique af Daniel Osborn; i Polen af Lois Jensen; i Skotland af John J. Graham; i Spanien af Antoni García Corrius og i Taiwan af Danny Chan La.

**NOVEMBER 2012, ÅRGANG 161, NR. 11
LIAHONA 10491 110**

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Leder af familie- og medlemsstøtte: Vincent A. Vaughn
Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: LaRene Porter Gaunt

Udgivelsesassistent: Melissa Zenteno

Redaktion: Sue Barrett, Ryan Carr, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman,
Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris,
Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe
Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,
441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online
på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50
East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji,
finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk,
italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati,
koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk,
samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

November 2012 Vol. 161 No. 11. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALERE

Andersen, Neil L., 39
Ballard, M. Russell, 29
Bednar, David A., 106
Bowen Shayne M., 15
Burton, Linda K., 78, 111
Christensen, Craig C., 12
Christofferson, D. Todd, 47
Clarke, Don R., 104
Cook, Quentin L., 6
Dibb, Ann M., 10
Echo Hawk, Larry, 32
Eyring, Henry B., 60, 72, 121
Gay, Robert C., 34
González, Walter F., 81
Hales, Robert D., 90
Holland, Jeffrey R., 83
Johnson, Daniel L., 101
Monson, Thomas S., 4, 68,
86, 110
Nash, Marcus B., 99
Nelson, Russell M., 18
Oaks, Dallin H., 43
Osguthorpe, Russell T., 96
Packer, Boyd K., 75
Perkins, Anthony D., 54
Perry, L. Tom, 26
Reeves, Linda S., 118
Scott, Richard G., 93
Stephens, Carole M., 115
Stevenson, Gary E., 51
Uchtdorf, Dieter F., 21, 57
Whiting, Scott D., 37

EMNEINDEKS

Aktivering, 68
Arbejde, 29
Beskæftigelse, 47
Bøn, 86
Børn, 15, 43
Disciple, 21, 29, 78, 83,
90, 101
Død, 15
Familien, 26, 43, 54
Forsoningen, 6, 75, 104, 111
Genoprettelsen, 18
Glæde, 21, 57
Handlefrihed, 51
Helbredelse, 81
Helligånden, 12, 81, 99
Hjælpeforeningen, 111,
115, 121
Håb, 15
Indvielse, 51
Inspiration, 86
Israels hus, 32
Jesús Kristus, 15, 18, 75, 99,
111, 118
Kristendom, 90
Kyskhed, 6, 39
Kærlighed, 10, 78, 83, 118
Loyalitet, 83
Lydhed, 101
Læring, 10, 96

Missionering, 4, 18
Mod, 51, 68
Modgang, 39, 110, 115
Mormons Bog, 32
Nadver, 104
Næstekærlighed, 121
Offer, 34
Omvendelse, 6, 34, 54, 75,
81, 96, 106
Opstandelse, 15
Pagter, 54
Pligt, 115
Pornografi, 6
Prioriteter, 21
Præstedømmet, 47, 51,
54, 57
Slægtshistorie, 93
Standarder, 37
Taknemlighed, 110
Talenter, 60
Templer, 4, 12, 37, 93
Tjeneste, 12, 29, 57, 72,
78, 101, 110, 115, 121
Tro, 39, 72, 99, 111
Undervisning, 18, 96
Unge, 60
Vidnesbyrd, 68, 106
Ydmyghed, 34, 72
Ægteskab, 26, 43, 47
Åbenbaring, 60

Præsident Thomas S. Monson

Velkommen til konference

Må vi opmærksomt lytte til talerne ... så vi kan mærke Herrens Ånd og opnå den kundskab, som han ønsker, vi får.

Så vidt jeg kan se, er hver eneste plads optaget – bortset fra nogle få deroppe bagest. Der er plads til forbedring. Det er af hensyn til dem, der måske er lidt forsinkede på grund af trafikken, så de kan få en plads, når de kommer.

Det er en dejlig dag – konference-dag. Vi har hørt et smukt kor synge storslået musik. Hver gang jeg hører koret eller hører orglet eller hører klaveret, så tænker jeg på min mor, der sagde: »Jeg elsker al den hæder, du har modtaget, alle de eksamener, du har taget, og alt det arbejde, du har udført. Det eneste, jeg er ked af, er, at du ikke blev ved med at spille klaver.« Tak, mor. Jeg ville ønske, at jeg havde.

Mine brødre og søstre, hvor er det godt at byde jer velkommen til oktoberkonferencen 2012 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Siden vi mødtes for seks måneder siden, er tre nye templer blevet indviet, og et tempel er blevet genindviet. I maj var det mit privilegium at indvie det smukke tempel i Kansas City i Missouri og at overvære kulturfestivalen i samme forbindelse. Jeg vil omtale den festival mere detaljeret i min tale i morgen formiddag.

I juni indviede præsident Dieter F. Uchtdorf det længe ventede tempel i Manaus i Brasilien, og i begyndelsen af september genindviede præsident Henry B. Eyring det nyistandsatte tempel i Buenos Aires i Argentina, som det var mit privilegium at indvie for næsten 27 år siden. For blot to uger siden indviede præsident Boyd K. Packer det smukke tempel i Brigham City i den by, hvor han blev født og voksede op.

Som tidligere har sagt, er ingen bygning opført af Kirken vigtigere end et tempel, og vi glæder os over at have 139 templer i drift over hele verden,

og der er yderligere 27 bekendtgjort eller under opførelse. Vi er taknemlige for disse hellige bygninger og de velsignelser, som de bringer os.

Det glæder mig denne formiddag at kunne bekendtgøre to nye templer, der i de kommende måneder og år bliver bygget følgende steder: Tucson i Arizona og Arequipa i Peru. Detaljer om disse templer kommer senere, når de nødvendige tilladelser og godkendelser er blevet bevilget.

Brødre og søstre, nu vil jeg tale om noget andet – nemlig missionering.

I nogen tid har Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum tilladt unge mænd fra visse lande at tjene som 18-årige, når de er værdige, i stand dertil, har færdiggjort et skoleforløb og har givet udtryk for et oprigtigt ønske om at tjene. Dette har været en retningslinje, der gjaldt i specifikke lande og har tilladt tusinder af unge mænd at tjene værdigt på mission samt også opfylde militære forpligtelser og benytte sig af uddannelsesmæssige muligheder.

Vores erfaring med disse 18-årige missionærer har været positive. Deres missionspræsidenter rapporterer, at de er lydige, trofaste, modne og tjener lige så godt som de ældre missionærer, der tjener i samme mission. Deres trofasthed, lydighed og modenhed har fået os til at ønske at give samme mulighed for tidligere missionærtjeneste til *alle* unge mænd, uanset hvilket land de kommer fra.

Det glæder mig at bekendtgøre, at alle værdige og egnede unge mænd, der har gennemført high school eller tilsvarende, uanset hvor de bor, med omgående virkning får mulighed for at blive anbefalet til missionærtjeneste, fra de fylder 18 år, i stedet for 19 år. Jeg foreslår ikke, at alle unge mænd skal – eller bør – tjene i en tidligere alder. Jeg siger snarere, at denne

mulighed nu er åben alt efter individuelle forhold og efter godkendelse af præstedømmeledere.

Da vi i bøn overvejede alderen, hvor unge mænd kan begynde deres missionærtjeneste, har vi også overvejet alderen, hvor unge kvinder kan tjene. Det glæder mig i dag at bekendtgøre, at egnede, værdige unge kvinder, der har et ønske om at tjene, kan blive anbefalet til missionærtjeneste, når de fylder 19 år, i stedet for 21 år.

Vi bekræfter, at missionering er et præstedømmeansvar – og vi

opfordrer alle unge mænd, der er værdige, og som er fysisk og mentalt egnede, til at reagere på kaldet om at tjene. Mange unge kvinder tjener også, men de har ikke samme forpligtelse til at tjene som de unge mænd. Vi forsikrer imidlertid Kirkens unge søstre om, at de yder et værdifuldt bidrag som missionærer, og vi byder deres tjeneste velkommen.

Vi har fortsat brug for mange flere ældre ægtepar. Når jeres forhold tillader det, når I når pensionsalderen,

og hvis jeres helbred tillader det, så opfordrer jeg jer til at stille jer til rådighed og virke på fuld tid som missionærer. Både mand og hustru vil opleve større glæde, når de sammen tjener vor Faders børn.

Og nu mine brødre og søstre, må vi opmærksomt lytte til de budskaber, der bliver præsenteret de næste to dage, så vi kan mærke Herrens Ånd og opnå den kundskab, som han ønsker, vi får. Må dette være vores oplevelse. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Føler I også således nu?

Nogle i Kirken tror, at de ikke kan besvare Almas spørgsmål med et rungende ja. Sådan »føler de det ikke nu«.

Præsident Monson, vi elsker, ærer og opretholder dig! Denne historiske og betydningsfulde bekendtgørelse om missionærtjeneste er inspirerende. Jeg husker begejstringen i 1960, hvor alderen for unge mænd, der tog på mission, blev reduceret fra 20 til 19 år. Jeg ankom til Den Britiske Mission som nykaldet 20-årig missionær. Den første 19-årige i vores mission var ældste Jeffrey R. Holland, en fantastisk forstærkning. Han var få måneder fra at være fyldt 20 år. Så i løbet af året ankom mange flere 19-årige. De var lydige og trofaste missionærer, og værket gik fremad. Jeg er overbevist om, at en endnu større høst bliver opnået nu, når retskafne og forpligtede missionærer opfylder Frelserens befaling om at forkynde hans evangelium.

Det er min opfattelse, at den opvoksende generation er bedre forberedt end nogen tidligere generation. Jeres kendskab til skrifterne er meget imponerende. Men de udfordringer, som jeres generation står overfor, når I forbereder jer til at tjene, svarer til dem, som alle medlemmer af Kirken møder. Vi er alle opmærksomme på, at kulturen i størstedelen af verden ikke bidrager til retfærdighed eller åndelig forpligtelse. Op igennem tiden har

kirkeledere advaret mennesker og undervist om omvendelse. I Mormons Bog var Alma den yngre så bekymret for uretfærdigheden og manglen på forpligtelse, at han trådte tilbage som overdommer, lederen af Nefis folk, og helligede sig sin profetiske kaldelse.¹

I et af skriftens mest dybsindige vers erklærer Alma: »... hvis I har følt lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge jer, om I også føler således nu?«²

Lokale ledere verden over indbetter, at Kirkens medlemmer betragtes som et hele, især vore unge, aldrig har været stærkere. Men de peger næsten altid på to bekymringer: For det første verdens stigende uretfærdighed, og for det andet ligegyldigheden og manglen på forpligtelse hos nogle medlemmer. De søger vejledning til, hvordan man hjælper medlemmer med at følge Frelseren og opnå en dyb og varig omvendelse.

Spørgsmålet »føler I også således nu?« lyder tværs over århundrederne. Med alt det, som vi har modtaget i denne uddeling – heriblandt gengivelsen af fylden af Jesu Kristi evangelium, udgydelsen af åndelige gaver og himlens uafviselige velsignelser – så har Almas udfordring aldrig været vigtigere.

Kort tid efter, at Ezra Taft Benson blev kaldet som apostel i 1943, gav præsident George Albert Smith³ ham dette råd: »Din mission er at ... advare mennesker om ... på så kærlig en

måde som muligt, at omvendelse vil være den eneste løsning på denne verdens onde.⁴ Da dette råd blev givet, befandt vi os midt i anden verdenskrigs storbrand.

Nutidens moralske fordærv er eskaleret. En fremtrædende forfatter har for nylig sagt: »Enhver ved, at kulturen er giftig, og ingen forventer, at det ændrer sig.«⁵ Den konstante skildring af vold og umoralitet i musik, underholdning, kunst og andre medier i vores daglige kultur er hidtil uset. Dette blev på dramatisk vis beskrevet af en højt respekteret baptistteolog, som udtalte: »En hel civilisations åndelige immunsystem er blevet såret.«⁶

Det er ikke overraskende, at nogle i Kirken tror, at de ikke kan besvare Almas spørgsmål med et rungende ja. Sådan »føler de det ikke nu«. De føler, at de er plaget af åndelig tørke. Andre er vrede, sårede eller desillusionerede. Hvis disse beskrivelser gælder for jer,⁷ er det vigtigt at evaluere, hvorfor I ikke kan »føle således nu«.

Mange, der er plaget af åndelig tørke og mangler forpligtelse, har ikke nødvendigvis været involveret i større synder eller overtrædelser, men de har truffet dårlige valg. Nogle er overfladiske i deres overholdelse af hellige pagter. Andre helliger det meste af deres dyrebare tid på mindre vigtige sager. Nogle tillader stærke kulturelle eller politiske holdninger at svække deres troskab til Jesu Kristi evangelium. Andre har fordybet sig i materiale fra internettet, der forstørrelser, overdriver og i visse tilfælde opfinder utilstrækkeligheder hos Kirkens tidligere ledere. De drager derefter ukorrekte konklusioner, der påvirker deres vidnesbyrd. Enhver, der har truffet disse valg, kan omvende sig og blive åndeligt fornyet.

Fordybelse i skrifterne er væsentligt for åndelig næring.⁸ Guds ord

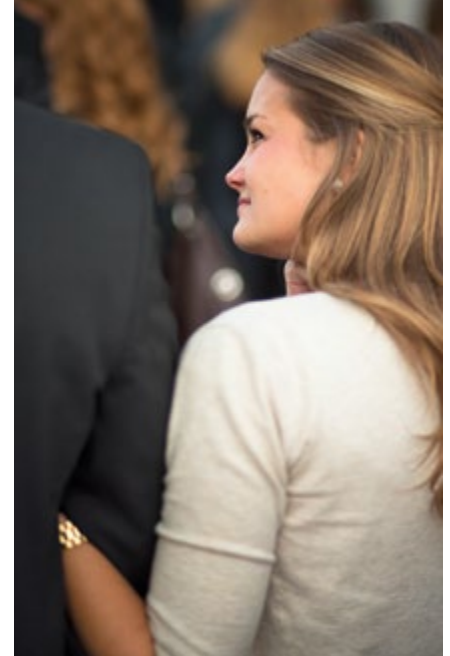
inspirerer til forpligtelse og virker som en helende balsam på sårede følelser, vrede eller desillusionering.⁹ Når vores forpligtelse af en eller anden årsag mindskes, er omvendelse en del af løsningen.¹⁰ Forpligtelse og omvendelse er tæt forbundet.

C.S. Lewis, den stræbsomme, pragmatiske, kristne forfatter, formulerede skarpt emnet. Han hævdede, at kristendommen siger til mennesker, at de skal omvende sig, og lover dem tilgivelse; men indtil mennesker ved og føler, at de har brug for tilgivelse, siger kristendommen dem ikke noget. Han erklærede: »Når man ved, at man er syg, lytter man til lægen.«¹¹

Profeten Joseph påpegede, at før ens dåb kunne man stå på neutral grund mellem godt og ondt. Men »da du tilsluttede dig denne kirke, meldte du dig til at tjene Gud. Da du gjorde det, forlod du den neutrale grund, og du kan aldrig gå tilbage til den.« Hans råd var, at vi aldrig må svigte Mesteren.¹²

Alma understreger, at »barmhjertighedens arme er strakt ud« mod dem, der omvender sig, gennem Jesu Kristi forsoning.¹³ Han stiller derpå dybdybende og vigtige spørgsmål som fx: Er vi rede til at møde Gud? Holder vi os ulastelige? Vi bør alle overveje disse spørgsmål. Almas egen erfaring i at fejle ved ikke at følge sin trofaste far og derpå opnå en dramatisk forståelse for, hvor meget han trængte til tilgivelse, og hvad det betød at synge sangen om den forløsende kærlighed, er stærk og overbevisende.

Skønt alt, hvad der nedbringer forpligtelse, har betydning, er der to relevante udfordringer, der både er fremherskende og væsentlige. Den første er uvenlighed, vold og mishandling i hjemmet. Den anden er seksuel umoralitet og urene tanker. Disse går ofte forud for og er

roden til valget om at være mindre forpligtet.

Måden, hvorpå vi behandler dem, der står os nærmest, er af afgørende vigtighed. Vold, misbrug, mangel på høflighed og respekt i hjemmet er ikke acceptabelt – ikke acceptabelt for voksne og ikke acceptabelt for den opvoksende generation. Min far var ikke aktiv i Kirken, men var et usædvanligt godt eksempel, især i sin måde at behandle min mor på. Han yndede at sige: »Gud vil holde mænd ansvarlige for hver tåre, de påfører deres hustru.« Samme princip understreges i »Familien: En proklamation til verden«. Der står: »[De], som misbruger deres ægtefælle eller deres børn ... [skal] en dag ... stå til ansvar over for Gud.«¹⁴ Uanset hvilken kultur vi vokser op i, og uanset om vore forældre misbrugte eller ikke misbrugte os, så må vi ikke fysisk, følelsesmæssigt eller verbalt misbruge andre.¹⁵

Behovet for høflighed i samfundet har aldrig været vigtigere. Grundlaget for venlighed og høflighed begynder i vores hjem. Det er ikke overraskende, at niveauet i den offentlige debat er faldet i takt med familiens opløsning. Familien er grundlaget for kærlighed og for fastholdelsen af åndelighed. Familien fremmer en stemning, hvor religiøs efterlevelse kan blomstre. Der er i sandhed »skønhed her på jord i et kærligt hjem«.¹⁶

Seksuel umoralitet og urene tanker strider imod den standard, der blev

fastsat af Frelseren.¹⁷ I begyndelsen af denne uddeling blev vi advaret om, at seksuel umoral muligvis ville være den største udfordring.¹⁸ En sådan adfærd vil uden omvendelse medføre åndelig tørke og tab af forpligtelse. Film, tv og internettet skildrer ofte nedværdigende budskaber og billeder. Præsident Dieter F. Uchtdorf og jeg var for nylig i en landsby i Amazonjunglen, og så parabolantener på selv nogle af de mindste hytter. Vi frydede os over den vidunderlige information, der nu var tilgængelig i dette fjerne område. Vi forstod også, at der praktisk talt ikke er noget sted på jorden, som ikke bliver berørt af slibrige, umoralske og pirrende billeder. Det er en af årsagerne til, at pornografi er blevet en plage i vor tid.

Jeg havde for nylig en indsigtfuld samtale med en 15-årig aronsk præstedømmebærer. Han fik mig til at forstå, hvor let det er for unge mennesker i denne internet-tid ufrivilligt at blive udsat for urene

og selv pornografiske billeder. Han påpegede, at der i samfundet er en vis erkendelse af, at et brud på disse principper, som Kirken også belærer om, kan medføre frygtelige konsekvenser for ens helbred og velbefindende. Han nævnte unges rygning, stofmisbrug og indtagelse af alkohol. Men han bemærkede, at der ikke var tilsvarende ramaskrig eller selv betydelig formaning fra samfundets side angående pornografi eller umoralitet.

Mine kære brødre og søstre, denne unge mands betragtning er korrekt. Hvad er svaret? I årevis har profeter og apostle undervist om vigtigheden af religiøs efterlevelse i hjemmet.¹⁹

Forældre, tiden er forpasset, hvor regelmæssig aktiv deltagelse i kirke-møder og -programmer, som stadig er vigtige, kan udfylde jeres hellige ansvar om at undervise jeres børn i at leve et moralsk, retskaffent liv og vandre retsindigt for Herren. Med præsident Monsons bekendtgørelse til formiddag er det altafgørende, at dette

troligt gøres i hjemmet, som er et tilflugtssted, hvor der hersker venlighed, tilgivelse, sandhed og retskaffenhed. Forældre må have modet til at filtrere eller overvåge internetadgangen, tv, film og musik. Forældre må have modet til at sige nej, forsvare sandhed og bære et stærkt vidnesbyrd. Jeres børn skal vide, at I har tro på Frelseren, elsker jeres himmelske Fader og opretholder Kirkens ledere. Åndelig modenhed må blomstre i jeres hjem. Mit håb er, at ingen vil forlade denne konference uden en forståelse af, at vor tids moralske anliggender skal håndteres i familien. Biskopper samt præstedømme- og organisationsledere må støtte familier og sikre sig, at der bliver undervist i åndelige principper. Hjemme- og besøgs lærere kan hjælpe, især børn med enlige forældre.

Den unge mand, som jeg nævnte, spurgte, om apostlene vidste, hvor tidligt i livet man bør begynde at undervise om og beskytte mod pornografi og urene tanker. Han lagde vægt på, at det i visse områder ikke er for tidligt at begynde, før børnene rykker op fra Primary.

Unge, der allerede i en tidlig alder er blevet udsat for umoralske billeder, er skrækslagne for, at de måske allerede har diskvalificeret sig selv fra at tage på mission og indgå hellige pagter. Som resultat deraf kan det gå ud over deres tro. Jeg vil gerne forsikre jer unge om, at I, som Alma belærer om, gennem omvendelse kan gøre jer fortjente til alle himlens velsignelser.²⁰ Det er det, Kristi forsoning handler om. Jeg beder jer om at tale med jeres forældre eller en betroet leder, og rådfør jer med jeres biskop.

Hvad angår moralitet, så er der nogle voksne, der mener, at støtte til et enkelt, altoverskyggende tjenesteprojekt eller princip kan ophæve behovet for at rette sig efter

Frelserens lærdomme. De bilder sig selv ind, at en seksuelt krænkende adfærd er »en lille ting ... hvis jeg er en venlig og næstekærlig person.«²¹ En sådan tanke er et stort selvbe- drag. Nogle unge fortæller mig, at det i vores nuværende kultur ikke er »sejt« at stræbe for meget på mange områder, fx at leve udelukkende efter retfærdige principper.²² Pas på ikke at falde i den fælde.

Ved dåben lover vi at påtage os »[Jesu] Kristi navn og [have] en fast beslutning om at ville tjene ham til enden.«²³ En sådan pagt kræver en modig indsats, forpligtelse og ret- skaffenhed, hvis vi fortsat skal synge sangen om den forløsende kærlighed og forblive oprigtigt omvendte.

Et historisk eksempel på at være forpligtet til at være stærk og urokke- lig i alle aldre blev vist af en engelsk OL-deltager, der konkurrerede ved OL i 1924 i Paris.

Eric Liddell var søn af en skotsk missionær i Kina og var en inderligt religiøs mand. Han vækkede harme blandt OL's britiske lederskab ved at nægte, selv under enormt pres, at løbe det indledende 100-meter-løb, som blev afholdt på en søndag. Han vandt til syvende og sidst 400-meter-løbet. Liddells eksempel på at nægte at løbe om søndagen var især inspirerende.

Skildringer og mindesmærker til hans ære har henvist til de inspire- rende ord fra Esajas: »Men de, der håber på Herren, får nye kræfter, de får vinger som ørne. De løber uden at blive trætte, de vandrer uden at udmattes.«²⁴

Liddells beundringsværdige adfærd havde stor indflydelse på vores yngste søns beslutning om ikke at deltage i sport om søndagen, og hvad vigtigere er at afstå fra uretfærdig og verdslig adfærd. Han brugte citatet fra Esa- jas som en del af sin kommentar til

årbogen. Eric Liddell efterlod et stærkt eksempel på beslutsomhed og forplig- telse over for et princip.

Når vore unge følger præsident Monsons råd om at forberede sig til at tage på mission, og når vi alle efterle- ver Frelserens principper og bereder os til at møde Gud,²⁵ vinder vi et langt vigtigere løb.²⁶ Helligånden vil være vores hjælper til at vejlede os åndeligt. For enhver, hvis liv ikke er i orden, husk da, at det aldrig er for sent at gøre Frelserens forsoning til grund- volden for vores tro og liv.²⁷

Med Esajas' ord: »Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld.«²⁸

Det er min oprigtige bøn, at hver enkelt af os må tage de nødvendige skridt, der skal til for at føle Ånden *nu*, så vi *kan* synge sangen om den forlø- sende kærlighed af hele vores hjerte. Jeg vidner om kraften i Frelserens forsoning i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Alma 4:15–19.
2. Alma 5:26.
3. George Albert Smith var dengang præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Han blev Kirkens præsident den 21. maj 1945 (se *Deseret News 2012 Church Almanac*, 2012, s. 98).
4. George Albert Smith, i Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 184.
5. Peggy Noonan, »The Dark Night Rises«, *Wall Street Journal*, 28.-29. juli 2012, s. A17.
6. Dr. R. Albert Mohler jun., præsident, The Southern Baptist Theological Seminary, foredrag for religiøse ledere, New York City, 5. sep. 2012.
7. Se 2 Ne 2:27.
8. Se Joh 5:39; Am 8:11; se også James E. Faust, »A Personal Relationship with the Savior«, *Ensign*, nov. 1976, s. 58–59.
9. Se Alma 31:5.
10. Se Alma 36:23–26.
11. C.S. Lewis, *Mere Christianity*, 1952, s. 31–32. Lewis underviste i engelsk litteratur på Oxford University og var efterfølgende professor i engelsk middelalder- og renæssancelitteratur ved Cambridge University.
12. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 321, se også Åb 3:15–16.

13. Alma 5:33.

14. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

15. Se Richard G. Scott, »Ban vejen for lykke«, *Stjernen*, juli 1998, s. 90–92. Visse kulturelle traditioner er i modstrid med Frelserens lære og kan lede os på afveje. Da jeg var i det sydlige Stillehav, traf jeg en mand, der havde undersøgt Kirken i mange år. Han fortalte, at han blev dybt rørt, da en kirkeleder underviste ved en præstedømmekonference: »Hænder, I før har brugt til at slå jeres børn, skal nu bruges til at velsigne jeres børn.« Han fik missionærlektionerne, blev døbt og har været en stor slæter.

16. »Der er skønhed her på jord«, *Salmer og sange*, nr. 190.

17. Se Alma 39.

18. Se Ezra Taft Benson, »Rensning af karret inderside«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 3.

19. Præsident Gordon B. Hinckley præsenterede »Familien: En proklamation til verden« til Hjælpeforeningens årlige møde i september 1995. Præsident Thomas S. Monson førte tilsyn med ændringen af det første kapitel i *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, »Familien og Kirken ifølge Guds plan«.

20. Se Alma 13:27–30; 41:11–15.

21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics*, 2012, s. 238; se også Alma 39:5.

22. Tillad ikke, at en kultur, der er fyldt med vold og umoral og som er kritisk over for dem, der efterlever Frelserens principper, forstyrrer jeres tro. Som poeten Wordsworth så blidt forfattede: »Nær jeres sind med høje tanker, som ikke onde tunger, forhastede domme ej heller selviske menneskers hånlige tone ... nogensinde skal sejre over ... eller forstyrre jeres muntre tro« (»Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey«, i *The Oxford Book of English Verse*, red. Christopher Ricks, 1999, s. 346).

23. Moro 6:3; fremhævelse tilføjet, se også Mosi 18:13.

24. Es 40:31; se Robert L. Backman, »Day of Delight«, *New Era*, juni 1993, s. 48–49.

25. Se Alma 34:32.

26. Se 1 Kor 9:24–27.

27. Se Hel 5:12. Oliver Wendell Holmes har forklaret: »Det store spørgsmål i verden er ikke så meget, hvor vi står, men i hvilken retning vi bevæger os: For at nå himlens havn må vi sommetider sejle med vinden og sommetider mod den – men vi skal sejle, ikke drive eller ligge for anker« (*The Autocrat of the Breakfast-Table*, 1858, s. 105).

28. Es 1:18.

Ann M. Dibb

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Jeg ved det. Jeg efterlever det. Jeg elsker det.

Vi følger vor Frelser Jesus Kristus. Sådan en omvendelse og selvsikkerhed er resultatet af en flittig og velovervejet indsats. Den er personlig. Det er en livslang proces.

Jeg bliver *inspireret* af det eksempel, som retskafne medlemmer af Kirken viser, deriblandt de ædle unge. I ser modigt hen til Frelseren. I er trofaste, lydige og rene. De velsignelser, som I modtager på grund af jeres godhed, påvirker ikke blot jeres liv, men også mit liv og utallige andres på en dyb men ofte ukendt måde.

For nogle få år siden stod jeg i kø for at betale for mine varer i mit lokale supermarked. Foran mig stod en ung pige, ca. 15 år gammel. Hun så selvsikker og glad ud. Jeg bemærkede hendes T-shirt og kunne ikke modstå at tale med hende. Jeg begyndte: »Du er fra en anden stat, er du ikke?«

Hun blev overrasket over mit spørgsmål og svarede: »Jo, det er jeg. Jeg kommer fra Colorado. Hvordan kunne du vide det?«

Jeg forklarede: »På grund af din T-shirt.« Jeg kom med denne skarpe antagelse efter at have læst følgende på hendes T-shirt: »Jeg er mormon. Er du?«

Jeg fortsatte: »Jeg er nødt til at fortælle dig, at jeg er imponeret over din selvsikkerhed til at skille dig ud og bære så ligefrem en udtalelse. Jeg ser en forskel i dig, og jeg ville ønske, at alle unge piger og alle medlemmer af Kirken kunne have din overbevisning og selvsikkerhed.« Vi blev færdige med vore indkøb og sagde farvel og gik hver til sit.

I dage og uger efter dette tilfældige hverdagsøjeblik tænkte jeg meget over dette møde. Jeg spekulerede på, hvordan denne unge pige fra Colorado havde fået sådan en selvtillid i sin identitet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg kunne ikke undgå at spekulere på, hvilken relevant sætning jeg symbolsk ville vælge på *min* T-shirt, som afspejlede min tro og mit vidnesbyrd. Jeg overvejede mange mulige ordsprog. Til sidst kom jeg frem til en ideel udtalelse, som jeg stolt ville bære: »Jeg er mormon. Jeg ved det. Jeg efterlever det. Jeg elsker det.«

I dag vil jeg gerne fokusere min tale på denne frimodige og håbefulde udtalelse.

Den første del af denne udtalelse er en selvsikker erklæring uden undskyldninger. »Jeg er mormon.« Ligesom den unge pige, jeg mødte i supermarkedet, der ikke var bange for at lade verden vide, at hun er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, håber jeg, vi aldrig vil være bange eller uvillige til at sige »jeg er mormon.« Vi bør være selvsikre som apostlen Paulus, da han erklærede: »For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror.«¹ Som medlemmer er vi vor Frelser Jesu Kristi disciple. Sådan en omvendelse og selvsikkerhed er resultatet af en flittig og bevidst indsats. Den er personlig. Det er en livslang proces.

Den næste del af udtalelsen bekræfter: »Jeg ved det.« I denne verden findes der mange aktiviteter, emner og interesser, der kappes om hvert eneste minut af vores opmærksomhed. Har vi med så mange forstyrrelser styrken, disciplinen og hengivenheden til at forblive fokuseret på det, der har størst betydning? Er vi lige så kyndige i evangeliske sandheder, som vi er i vore studier, hobbyer, sportsaktiviteter eller vore sms'er og tweet-beskeder? Søger vi aktivt at finde svar på vore spørgsmål ved at nærme os ved skriften og profeternes lærdomme? Søger vi Åndens bekræftelse?

Vigtigheden af at opnå kundskab er et evigt princip. Profeten Joseph Smith »elskede kundskab for dens retfærdige magt.«² Han sagde: »Kundskab er nødvendigt for liv og gudfrygtighed ... Hør, alle I brødre, dette er nøglen: Kundskab er Guds kraft til frelse.«³

Al sandhed og kundskab er vigtig, men midt i de daglige forstyrrelser

må vi især være opmærksomme på at øge vores kundskab om evangeliet, så vi kan forstå, hvordan vi anvender evangeliske principper i vores liv.⁴ Når vores kundskab om evangeliet øges, begynder vi at føle os selvsikre i vores vidnesbyrd og i stand til at sige: »Jeg ved det.«

Den næste udtalelse er: »Jeg efterlever det.« Skrifterne lærer os, at vi må være »ordets gørere, ikke blot dets hørere.«⁵ Vi efterlever evangeliet og bliver »ordets gørere« ved at udøve tro, være lydige, kærligt tjene andre og følge vor Frelsers eksempel. Vi handler retskaffent og gør det, vi ved, der er ret »til alle tider og i alle ting og på alle steder«⁶ ligegyldigt, hvem der ser det eller ikke ser det.

I vores jordiske tilstand er ingen af os fuldkomne. Selv i vores mest flittige indsats på at efterleve evangeliet begår vi alle fejl, og vi synder alle sammen. Det er en stor trøst at vide, at vi gennem Frelserens forløsende offer kan blive tilgivet og igen blive rene. Denne proces med sand omvendelse og tilgivelse styrker vores vidnesbyrd og vores beslutning om at adlyde Herrens befalinger og leve vores liv i overensstemmelse med evangeliets standarder.

Når jeg tænker på sætningen »Jeg efterlever det«, bliver jeg mindet om

en ung pige ved navn Karigan, som jeg engang mødte. Hun skrev: »Jeg har været medlem af Kirken i lidt over et år ... Da jeg undersøgte Kirken, var et af tegnene på, at dette er den sande kirke, at jeg følte, at jeg endelig havde fundet en kirke, der underviste i ærbarhed og standarder. Jeg har med mine egne øjne set, hvad der sker for folk, når de ignorerer befalingerne og vælger den forkerte sti. Jeg har for lang tid siden besluttet mig for at have højere moralske standarder ... Jeg føler mig så velsignet ved at have fundet sandheden og være blevet døbt. Jeg er så glad.«⁷

Den sidste del af min udtalelse er: »Jeg elsker det.« At opnå kundskab om Jesu Kristi evangelium og flittigt efterleve evangeliske principper i vores hverdag fører til, at mange medlemmer af Kirken begejstret kan udbryde: »Jeg elsker evangeliet!«

Denne følelse kommer, når vi føler Helligånden vidne for os, at vi er vor himmelske Faders børn, han er opmærksom på os, og vi befinder os på den rette sti. Vores kærlighed til evangeliet vokser, når vi oplever vor himmelske Faders kærlighed og den fred, som Frelseren har lovet os, når vi viser ham, at vi er villige til at adlyde og følge ham.

På visse tidspunkter i vores liv, hvadenten vi er nydøbte eller har været

medlemmer af Kirken hele livet, kan vi konstatere, at denne begejstring er forsvundet. Somme tider sker det, når vi møder udfordringer og skal udøve tålmodighed. Somme tider sker det, når vi er på toppen af vores fremgang og overflod. Når jeg får denne følelse, ved jeg, at jeg igen har brug for at fokusere på at øge min kundskab om evangeliet og mere fuldt ud efterleve de evangeliske principper.

Nogle af de mest effektive, men sommetider sværeste evangeliske principper at anvende, er ydmyghed og at underlægge sig Guds vilje. I sin bøn i Getsemane har udtrykker Kristus dette til Faderen: »Ske ikke min vilje, men din.«⁸ Dette bør også være vores bøn. Det er ofte i disse stille, bønssomme øjeblikke, når vi føler os omgivet af vor himmelske Faders kærlighed, at de glade, kærlige følelser kommer tilbage.

Ved et lederskabsmøde for Unge Piger i Eugene i Oregon havde jeg det privilegium at møde og tale med søster Cammy Wilberger. Den historie, som søster Wilberger fortalte mig, var et vidnesbyrd om den kraft og velsignelse, der lå i, at en ung pige kendte, efterlevede og elskede evangeliet.

Søster Wilbergers 19-årige datter, Brooke, blev dræbt ved en tragisk

ulykke for flere år siden, da hun var på sommerferie efter sit første år på universitetet. Søster Wilberger mindes: »Det var en svær og mørk tid for vores familie. Brooke havde dog givet os en kæmpe gave. Vi opdagede det ikke, da hun voksede op, men hvert eneste år og øjeblik i sit korte liv havde hun givet os den største gave, en datter kan give sine forældre. Brooke var en retskaffen datter af Gud ... Takket være denne gave og især takket være forsoningens altomfattende kraft fik jeg styrke, trøst og følte den fred, som Frelseren har lovet os. Jeg stiller ikke spørgsmåltegn ved, hvor Brooke befinder sig nu og ser frem til vores kærlige gensyn.«⁹

Jeg har et vidnesbyrd om vor himmelske Faders store plan for evig lykke. Jeg ved, at han kender os, og at han elsker os. Jeg ved, at han har forberedt en profet, præsident Thomas S. Monson, til at opmuntre os og hjælpe os tilbage til ham. Jeg beder til, at vi hver især må være i stand til at yde den indsats, det kræver for selvsikkert at kunne sige: »Jeg er mormon. Jeg ved det. Jeg efterlever det. Jeg elsker det.« Jeg siger ydmygt disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Bemærk: For yderligere studium anbefaler jeg, at man læser Alma 32 og ældste Dallin H. Oaks tale »En udfordring til at blive« (Liahona, jan. 2001, s. 40–43).

NOTER

1. Rom 1:16.
2. George Q. Cannon, citeret i (Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 259.
3. Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, s. 262; se også Martha Jane Knowlton Coray, notebook, Church History Library, Salt Lake City.
4. Se værdinormen kundskab, opgave 1, Unge Piger, Personlig fremgang, hæfte, 2009, s. 38.
5. Jak 1:22.
6. Mosi 18:9.
7. Personlig brevveksling.
8. Luk 22:42.
9. Personlig brevveksling.

Ældste Craig C. Christensen
De Halvfjerds' Præsidium

En ubeskrivelig gave fra Gud

Helligånden fungerer i fuldkommen harmoni med vor himmelske Fader og Jesus Kristus og udfylder mange vigtige og særskilte ansvarsområder.

I 1994 opfordrede præsident Howard W. Hunter alle Kirkens medlemmer til at »benytte Herrens tempel som det store symbol på vores medlemskab«.¹ Senere samme år blev opførelsen af templet i Bountiful i Utah færdiggjort. Ligesom mange andre var vi spændte på at tage vore børn med til åbent hus før indvielsen. Vi arbejdede ihærdigt på at forberede børnene på at træde ind i templet og bad inderligt om, at de måtte få en åndelig oplevelse, så templet ville være noget, de havde for øje livet igennem.

Da vi ærbødigt gik gennem templet, gik jeg og beundrede den storslåede arkitektur, de elegante udformninger, lyset der skinnede gennem de høje vinduer og mange af de inspirerende malerier. Alle aspekter ved denne hellige bygning var i sandhed udsøgte.

Da jeg trådte ind i det celestiale værelse, opdagede jeg pludselig, at vores yngste søn, den 6-årige Ben, klyngede sig til mit ben. Han så urolig ud – måske endda en lille smule bekymret.

»Hvad er der i vejen, min dreng?« hviskede jeg.

»Far,« svarede han, »hvad sker der her? Jeg har aldrig følt det sådan før.«

Da jeg var klar over, at det sandsynligvis var første gang, vores lille søn havde mærket Helligåndens indflydelse så stærkt, knælede jeg ned ved siden af ham. Mens andre besøgende gik rundt omkring os, brugte Ben og jeg flere minutter på side om side sammen at lære om Helligånden. Jeg forundredes over den lethed, hvormed vi kunne tale om hans hellige følelser. Mens vi talte sammen, blev det klart, at det, Ben fandt mest inspirerende, ikke var det, han så, men det han *følte* – ikke den fysiske skønhed omkring os, men Guds Ånds stille, sagte røst i hans hjerte. Jeg fortalte ham, hvad mine egne oplevelser havde lært mig, eftersom hans barnlige undren vækkede en dybfølt taknemlighed i mig for denne ubeskrivelige gave fra Gud – Helligåndsgaven.²

Hvem er Helligånden?

Helligånden er det tredje medlem af Guddommen, og som sådan kender han ligesom Gud Faderen og Jesus Kristus vore tanker og hjertes inderste

ønsker.³ Helligånden elsker os og ønsker, vi skal være lykkelige. Efter- som han ved, hvilke udfordringer vi vil få, kan han vejlede os og lære os alt det, vi må gøre for at vende tilbage og bo sammen med vor himmelske Fader endnu engang.⁴

Modsat vor himmelske Fader og Jesus Kristus, der har herliggjorte le- gemer af kød og knogler, er Helligånden en person af ånd, der kommunikerer med vores ånd gennem følelser og indtryk.⁵ Som et åndeligt væsen har han det enestående ansvar at være en repræsentant, igennem hvilken person- lig åbenbaring modtages. I skrifterne bliver Helligånden ofte henvist til som Herrens Ånd, forjættelsens hellige Ånd eller ganske enkelt Ånden.⁶

Hvad er Helligåndens mission?

Helligånden fungerer i fuldkom- men harmoni med vor himmelske Fader og Jesus Kristus og udfylder mange vigtige og særskilte ansvarsom- råder. Helligåndens primære formål er at bære vidnesbyrd om Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus,⁷ og at lære os sandheden af alt.⁸ Et sikkert vidnes- byrd fra Helligånden fører langt mere vished med sig end et vidnesbyrd fra nogen anden kilde. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt, at »Guds Ånd, som taler til menneskets ånd, har magt til at meddele sandheden med større virkning og forståelse, end den kan overføres gennem menneskelig kontakt, selv gennem himmelske væsener.«⁹

Helligånden kendes også som Talsmanden.¹⁰ I tider med bekymring eller fortvivlelse eller ganske enkelt, når vi har brug for at vide, at Gud er nær, kan Helligånden opløfte vores ånd, give os håb og lære os om »rigets fredsskabende sandheder«¹¹ og få os til at mærke »Guds fred, som overgår al forstand«.¹²

Da familien for adskillige år siden samledes til en middag på en hellig- dag, legede min far med mange af sine børnebørn. Pludseligt og uden varsel sank han sammen og gik hurtigt bort. Denne uventede begivenhed kunne have været ødelæggende, især for hans børnebørn, der stillede spørgsmål, der var vanskelige at besvare. Men da vi samlede vore børn omkring os for at bede og læse profe- ternes ord om livets formål i Mormons Bog, trøstede Helligånden os hver især personligt. På måder, der er vanskelige at beskrive med ord, kom svarene, vi søgte, tydeligt til vores hjerte. Vi følte en fred den dag, der virkelig over- gik vores forståelse, og alligevel var

vidnesbyrdet fra Helligånden overbe- visende, ubestrideligt og sandt.

Helligånden er en lærer og en åbenbarer.¹³ Når vi studerer, grunder over og beder om evangeliets sandhe- der, oplyser Helligånden vores sind og beforder vores forståelse.¹⁴ Han bevir- ker, at sandheden skrives uudsletteligt ind i vores sjæl og kan forårsage en mægtig forandring i hjertet. Når vi fortæller vores familie, andre kirke- medlemmer samt venner og naboer om disse sandheder, bliver Helligån- den også deres lærer, for han bringer evangeliets budskab »til menneskenes børns hjerte«.¹⁵

Helligånden inspirerer os til at række ud til andre ved at tjene.

til vores sind, ved vi, de er virkelige på grund af de åndelige fornemmelser, der kommer ind i vores hjerte. Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Helligånden taler med en røst, som man føler snarere end at høre den ... Skønt vi taler om at »lytte« til Åndens hvisken, så beskriver man oftest en åndelig tilskyndelse med ordene: »Jeg fik en følelse af ... «¹⁸ Det er gennem disse hellige følelser fra Helligånden, at vi lærer det at kende, som Gud ønsker, vi skal lære, for dette er, som der står i skriften, »åbenbarelsens ånd«.¹⁹

Hvad betyder det at få Helligåndsgaven?

Da jeg underviste vores 6-årige søn Ben, fandt jeg det vigtigt at skelne mellem det, han følte, som var Helligåndens indflydelse, og Helligåndsgaven, som han ville få efter sin dåb. Før dåben kan alle ærlige og oprigtige mennesker, der søger sandheden, mærke Helligåndens indflydelse fra tid til anden. Men muligheden for at få Helligåndens konstante følgeskab og *fylden* af alle dertil hørende velsignelser, er kun tilgængelig for værdige, døbte medlemmer, der modtager Helligåndsgaven ved håndspåleggelse af dem, der bærer Guds præstedømmes myndighed.

Ved Helligåndsgaven får vi flere evner og åndelige gaver, flere åbenbaringer og mere beskyttelse, stadig vejledning samt helliggørelsens og ophøjelsens lovede velsignelser i det celestiale rige. Alle disse velsignelser får vi som følge af vores personlige ønske om at modtage dem, og de kommer, efterhånden som vi tilpasser os Guds vilje og søger hans stadige vejledning.

Når jeg tænker tilbage på min oplevelse med Ben i templet i Bountiful i Utah, har jeg mange dejlige følelser og indtryk. Et af minderne er, at mens jeg

For mig kommer de mest levende eksempler på at give agt på Helligåndens tilskyndelser i forbindelse med at tjene andre fra præsident Thomas S. Monsons liv og tjenestegerning. Han har sagt: »Jeg har erfaret, at når vi i udførelsen af vore pligter hører en stille tilskyndelse og straks handler ud fra den, så vil vor himmelske Fader lede vore skridt og velsigne os og andre. Jeg kender ingen dejligere oplevelser eller skønnere følelse end at følge en tilskyndelse, og så opdage, at Herren har besvaret en andens bøn gennem en.«¹⁶

Jeg vil blot fortælle om én dejlig oplevelse. Mens præsident Monson tjente som biskop, erfarede han, at et medlem i menigheden, Mary Watson, lå på hospitalet. Da han besøgte hende, så han, at hun lå i på en stor stue sammen med adskillige andre patienter. Da han kom hen til søster Watson, lagde han mærke til, at patienten ved siden af hurtigt dækkede sit ansigt.

Da præsident Monson havde talt med søster Watson og givet hende en præstedømmevelsignelse, gav han hende hånden, sagde farvel og skulle til at gå. Så skete der en lille, men fantastisk ting. Jeg citerer fra præsident Monsons egen beretning om denne oplevelse:

»Jeg kunne ikke gå. Det var, som om en usynlig hånd hvilede på min

skulder, og jeg fornemmede disse ord i min sjæl: »Gå hen til sengen ved siden af, hvor den lille dame dækkede sit ansigt, da du kom ind.« Det gjorde jeg så ...

Jeg gik hen til denne patients seng, rørte hende blidt på skulderen og fjernede forsigtigt sengetæppet, der dækkede hendes ansigt. Og hvad skuede mit øje! Hun var også medlem af min menighed. Jeg anede ikke, at hun var indlagt på hospitalet. Hun hed Kathleen McKee. Da hendes øjne mødte mine, udbrød hun gennem tårer: »Åh biskop, da du trådte ind ad døren, følte jeg, du var kommet for at besøge mig og velsigne mig som svar på mine bønner. Jeg glædede mig ved tanken om, at du vidste, jeg lå her, men da du standsede ved den anden seng, sank mit hjerte i livet, og jeg vidste, du ikke var kommet for at besøge mig.«

Jeg sagde til søster McKee: Det betyder ikke noget, at jeg ikke vidste, du var her. Det, der betyder noget, er, at vor himmelske Fader vidste det, og at du havde bedt om en præstedømmevelsignelse. Det var ham, der tilskyndede mig til at træde ind i din privatsfære.«¹⁷

Hvordan taler Helligånden til os?

Vi har alle oplevelser med Helligånden, selv om vi ikke altid opdager det. Når inspirerede tanker kommer

var optaget af alt det storslåede, som jeg så, oplevede et lille barn ved min side sit hjertes stærke følelser. Ved en blid påmindelse blev jeg opfordret til ikke blot at standse op og knæle ned, men også at give agt på Frelserens kald om at blive som et lille barn – ydmyg, sagtmødig og rede til at høre hans Ånds stille, sagte røst.

Jeg bærer vidnesbyrd om virkeligheden af Helligåndens guddommelige mission, og at vi ved Helligåndens kraft kan kende sandheden af alt. Jeg vidner om, at Helligåndsgaven er vor himmelske Faders dyrebare og ubeskrivelige gave til alle, der vil komme til hans Søn, blive døbt i hans navn og modtage Helligånden ved at blive bekræftet i hans kirke. Om disse sandheder bærer jeg personligt vidnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Howard W. Hunter, i Jay M. Todd, »President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church«, *Ensign*, juli 1994, s. 5; se også Howard W. Hunter, »Det store symbol på vores medlemskab«, *Stjernen*, nov. 1994, s. 3.
2. Se L&P 121:26.
3. Se Alma 12:7; 18:16–18; L&P 6:15–16.
4. Se 2 Ne 32:5.
5. Se L&P 130:22.
6. Se Luk 4:1, 18; 11:13; Joh 1:33; Ef 1:13; L&P 88:3.
7. Se 2 Ne 31:18; 3 Ne 28:11; L&P 20:27.
8. Se Moro 10:5.
9. Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1954–1956, 1:47–48.
10. Se Joh 14:26; L&P 35:19.
11. L&P 36:2.
12. Fil 4:7.
13. Se Luk 12:12; 1 Kor 2:13; L&P 50:13–22; *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 131.
14. Se L&P 11:13.
15. 2 Ne 33:1.
16. Thomas S. Monson, »Ti! Vær still!«, *Liahona*, nov. 2002, s. 55.
17. Se Thomas S. Monson, »Kristus ved Betesda dam«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 18.
18. Boyd K. Packer: »Personlig åbenbaring: Gaven, prøven og løftet«, *Stjernen*, juni 1997, s. 10.
19. L&P 8:3; se også v. 2.

Ældste Shayne M. Bowen
De Halvfjeds

»For jeg lever, og I skal leve«

Takket være ham, vor Frelser Jesus Kristus, vil følelser af sorg, ensomhed og fortvivelse en dag blive opslugt i en fylde af glæde.

Mens vi tjente som unge missionærer i Chile, mødte min makker og jeg en familie på syv i grenen. Moderen kom hver uge med sine børn. Vi gik ud fra, at de var mangeårige medlemmer af Kirken. Efter adskillige uger erfarede vi, at de ikke var døbt.

Vi kontaktede straks familien og spurgte, om vi måtte komme i deres hjem og undervise dem. Faderen var ikke interesseret i at lære om evangeliet, men havde ikke noget imod, at vi underviste hans familie.

Søster Ramirez gjorde hurtigt fremskridt under lektionerne. Hun var ivrig efter at lære alle de lærdomme, som vi underviste i. En aften, mens vi drøftede dåb af små børn, forklarede vi, at små børn er uskyldige og ikke har behov for dåb. Vi inviterede hende til at læse i Moroni:

»Se, jeg siger dig, at dette skal I undervise i: Omvendelse og dåb for dem, som kan stilles til regnskab og er i stand til at begå synd; ja, lær forældrene, at de skal omvende sig og blive døbt og ydmyge sig som deres små børn, så skal de alle blive frelst sammen med deres små børn.

Og deres små børn har intet behov for omvendelse, ej heller dåb. Se, dåben er til omvendelse for at opfylde befalingerne og få syndsforladelse.

Men små børn er levende i Kristus, lige fra verdens grundlæggelse; om det ikke var således, ville Gud være en partisk Gud og også en foranderlig Gud og én, der gør forskel på folk, for hvor mange små børn er ikke døde uden dåb!¹

Efter at have læst dette skriftsted begyndte søster Ramirez at hulke. Min makker og jeg var forvirrede. Jeg spurgte: »Søster Ramirez, har vi sagt eller gjort noget, der har fornærmet dig?«

Hun svarede: »Nej, ældste, I har ikke gjort noget forkert. For seks år siden fik jeg en lille søn. Han døde, før vi kunne få ham døbt. Vores præst fortalte os, at fordi han ikke var blevet døbt, ville han for evigt være i skærsilden. I seks år har jeg båret på den smerte og skyldsfølelse. Efter at have læst dette skriftsted ved jeg gennem Helligånden, at det er sandt. Jeg har følt byrden blive taget fra mig, og dette er glædestårer.«

Jeg blev mindet om profeten Joseph Smiths undervisning, da han

underviste i denne opløftende lærdom: »Herren tager mange væk, selv i den spæde alder, så de må slippe for menneskets misundelse og den nuværende verdens sorger og onder. De var for rene, for prægtige til at leve på jorden. Hvis vi betragter det i det rette lys, har vi derfor grund til at glæde os i stedet for at sørge, da de er udfriet fra det onde, og vi vil snart få dem igen.«²

Efter hun havde lidt næsten ubærlig sorg og smerte i seks år, bragte den sande lære fra en kærlig Fader i himlen gennem en levende profet stor fred til denne plagede kvinde. Søster Ramirez og hendes børn, som var otte år og ældre, blev døbt.

Jeg kan huske, at jeg skrev til min familie og udtrykte den taknemlighed, jeg følte i mit hjerte, for denne kundskab og Jesu Kristi gengivne evangeliums mange andre enkle og værdifulde sandheder. Jeg havde aldrig forestillet mig, hvordan dette vidunderlige og sande princip ville vende tilbage til mig og være min balsam fra Gilead.

Jeg ønsker at tale til jer, der har mistet et barn og stillet spørgsmålet: »Hvorfor mig?« eller måske endda har stillet spørgsmålstegn ved jeres egen tro på en kærlig Fader i himlen. Det er min bøn, at jeg gennem Helligåndens kraft må bringe en vis mængde håb, fred og forståelse. Det er mit ønske at være et

redskab i genskabelsen af jeres tro på vor kærlige Fader i himlen, som ved alt og tillader os at opleve prøvelser, så vi kan lære ham at kende, at elske ham og forstå, at uden ham har vi intet.

Den 4. februar 1990 blev vores tredje søn og sjette barn født. Vi gav ham navnet Tyson. Han var en smuk lille dreng, og familien bød ham velkommen med åbent hjerte og åbne arme. Hans brødre og søstre var så stolte af ham. Vi syntes alle, at han var den mest perfekte lille dreng, der nogensinde var blevet født.

Da Tyson var otte måneder, slugte han et stykke kridt, som han havde fundet på tæppet. Kridtet satte sig fast i Tysons hals, og han holdt op med at trække vejret. Hans storebror bar Tyson ovenpå, mens han panisk råbte: »Babyen trækker ikke vejret. Babyen trækker ikke vejret.« Vi begyndte at give ham hjertemassage og ringede 112.

Ambulancefolkene kom og kørte hurtigt Tyson på hospitalet. I venteværelset fortsatte vi i inderlig bøn, hvor vi bønfuldt Gud om et mirakel. Efter, hvad der syntes som en evighed, kom lægen ud i venteværelset og sagde: »Jeg er ked af det. Der er ikke mere, vi kan gøre. Tag al den tid, I skal bruge.« Så gik hun.

Da vi trådte ind på stuen, hvor Tyson lå, så vi vores livløse guldklump. Det så ud, som om der var et celestialt lys omkring hans lille krop. Han strålede og så så ren ud.

I det øjeblik syntes vores verden at ende. Hvordan kunne vi vende tilbage til vore andre børn og forsøge at forklare, at Tyson ikke kom hjem?

Resten af denne oplevelse vil jeg forklare i entalsform. Min engel af en hustru og jeg oplevede denne prøvelse sammen, men jeg kan på ingen måde udtrykke en moders følelser og vil end ikke forsøge at gøre det.

Det er umuligt at beskrive den blanding af følelser, som jeg følte på

det tidspunkt i mit liv. Det meste af tiden følte jeg det, som om jeg befandt mig i et mareridt, og at jeg snart ville vågne, og dette mareridt ville være overstået. Jeg sov ikke i mange nætter. Om natten gik jeg ofte fra værelse til værelse for at sikre mig, at alle vore andre børn var trygge.

Skyldfølelse plagede min sjæl. Jeg følte mig så skyldig. Jeg følte mig beskidt. Jeg var hans far; jeg burde have gjort mere for at beskytte ham. Hvis bare jeg kunne have gjort det eller det. Sommetider selv den dag i dag, 22 år efter, begynder de følelser at snige sig ind i mit hjerte, og jeg må hurtigt fordrive dem, fordi de kan være ødelæggende.

Omkring en måned efter Tysons død havde jeg et interview med ældste Dean L. Larsen. Han tog sig tid til at lytte til mig, og jeg vil altid være taknemlig for hans råd og kærlighed. Han sagde: »Jeg tror ikke, at Herren ønsker, at du skal straffe dig selv for din lille drengs død.« Jeg følte min himmelske Faders kærlighed gennem et af hans udvalgte talerør.

De pinefulde tanker fortsatte dog med at plage mig, og jeg begyndte snart at føle vrede. »Det er uretfærdigt! Hvordan kunne Gud gøre det imod mig? Hvorfor mig? Hvad har jeg gjort for at fortjene det?« Jeg følte endda, at jeg blev vred på mennesker, der blot prøvede at trøste os. Jeg kan huske venner, der sagde: »Jeg ved, hvordan I har det.« Jeg tænkte for mig selv: »Du ved overhovedet ikke, hvordan jeg har det. Lad mig være i fred.« Jeg fandt også hurtig ud af, at selvmedlidenhed kan være meget svækkende. Jeg skammede mig over at have uvenlige tanker om kære venner, der blot prøvede at hjælpe.

Da jeg følte, at skylden, vreden og selvmedlidenheden forsøgte at opsluge mig, bad jeg til, at mit hjerte

måtte forandre sig. Gennem meget personlige, hellige oplevelser gav Herren mig et nyt hjerte, og selv om det stadig var meget ensomt og smertefuldt, fik jeg en helt ny indstilling. Det blev mig givet at vide, at jeg ikke var blevet berøvet, men at der derimod ventede mig en større velsignelse, hvis jeg viste mig trofast.

Mit liv begyndte at ændre sig, og jeg var i stand til at se fremad med håb i stedet for at se tilbage med fortvivelse. Jeg vidner om, at dette liv ikke er enden. Ånderverdenen er virkelig. Profeternes lære angående livet efter døden er sand. Dette liv er blot et kortvarigt skridt fremad på vores rejse tilbage til vor himmelske Fader.

Tyson er vedblevet med at være en uundværlig del af vores familie. Gennem årene har det været vidunderligt at se en kærlig himmelsk Faders nåde og godhed, som har tilladt vores familie at føle Tysons indflydelse på en meget håndgribelig måde. Jeg vidner om, at sløret er tyndt. De samme følelser af loyalitet, kærlighed og enighed i familien ophører ikke, når en af vore kære går på den anden side, i stedet bliver disse følelser forstærket.

Sommetider spørger folk: »Hvor lang tid tog det at komme sig over det?« Sandheden er, at man aldrig rigtig kommer sig over det, indtil man igen er sammen med sine kære, der er gået

bort. Jeg vil aldrig have en fylde af glæde, før vi er forenede i den første opstandelses morgen.

»For mennesket er ånd. Elementerne er evige, og ånd og element, uadskilleligt forbundet, modtager en fylde af glæde;

og når de er adskilt, kan mennesket ikke modtage en fylde af glæde.«³

Men i mellemtiden, som Frelseren belærer, kan vi fortsat være frimodige.⁴

Jeg har lært, at den bitre, næsten ubærlige smerte kan blive sød, når man vender sig til sin Fader i himlen og beder inderligt om hans trøst, der kommer gennem hans plan; hans Søn, Jesus Kristus; og hans Talsmand, som er Helligånden.

Hvilken herlig velsignelse dette er i vores liv. Ville det ikke være tragisk, hvis vi ikke følte stor sorg, når vi mister et barn? Hvor er jeg taknemlig for min Fader i himlen, som lader os elske dybt og elske evigt. Hvor er jeg taknemlig for evige familier. Hvor er jeg taknemlig for, at han endnu engang gennem sine levende profeter har åbenbaret sin vidunderlige forløsningsplan.

Husk, da I deltog i en begravelse for jeres kære, de følelser I havde i hjertet, mens I kørte væk fra kirkegården og så tilbage på den ensomme kiste – og undrede jer over, om jeres hjerte ville blive knust.

Jeg vidner om, at takket være ham, vor Frelser Jesus Kristus, vil de følelser af sorg, ensomhed og fortvivelse en dag blive opslugt i en fylde af glæde. Jeg vidner om, at vi kan stole på ham, da han sagde:

»Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.

Endnu en kort tid, og verden ser mig ikke, men I ser mig, for jeg lever, og I skal leve.«⁵

Jeg vidner om, som nævnt i *Forkynd mit evangelium*: »Når vi forlader os på Jesu Kristi forsoning, kan han hjælpe os til at udholde vore trængsler, sygdom og smerte. Vi kan blive fyldt med glæde, fred og trøst. Alt, hvad der virker urimeligt ved livet, kan blive gjort godt igen ved Jesu Kristi forsoning.«⁶

Jeg vidner om, at på den første opstandelses klare og vidunderlige morgen vil jeres og mine kære komme frem fra graven, som lovet af Herren selv, og vi vil få en fylde af glæde. For som han lever, skal de og vi også leve. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moro 8:10–12.

2. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 176.

3. L&P 93:33–34.

4. Se Joh 16:33.

5. Joh 14:18–19.

6. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 51.

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Spørg missionærerne! De kan hjælpe jer!

Alle missionærer, unge som ældre, tjener med håbet om at gøre livet bedre for andre mennesker.

Mine elskede brødre, søstre og venner, vi sender vores kærlighed og hilsener til hver enkelt af jer. Vi er begejstret for præsident Thomas S. Monsons bekendtgørelse denne formiddag, som justerer minimumsalderen for missionærtjeneste til 18 år for unge mænd og 19 år for unge kvinder. Med denne mulighed kan flere af vore unge nyde velsignelserne ved en mission.

Med stor kraft erklærede præsident Monson for to år siden og bekræftede det igen til formiddag, »at hver eneste værdige unge mand, som er i stand dertil, bør forberede sig til at tage på mission. Missionering er en præstedømmepligt – en forpligtelse, som Herren forventer af os, der er blevet skænket rigtigt meget.«¹ Igen forklarede han, at for unge søstre er en mission en kærkommen mulighed, men ikke et ansvar. Og atter opfordrede han mange flere modne par til at tjene.

Forberedelse til mission er vigtigt. En mission er en frivillig tjenestegering for Gud og menneskene. Missionærerne støtter op om det privilegium med deres egen opsparring. Forældre, familie, venner og bidragsydere til Kirkens missionsfond kan også hjælpe

til. Alle missionærer, unge som ældre, tjener med håbet om at gøre livet bedre for andre mennesker.

Beslutningen om at tage på mission former den åndelige skæbne for missionæren, hans eller hendes ægtefælle og deres efterkommere i flere generationer. Ønsket om at tjene er et naturligt resultat af ens omvendelse, værdighed og forberedelse.

Blandt dette verdensomspændende publikum er mange af jer ikke tilknyttet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og kender kun meget lidt til os og vore missionærer. I er her eller ser med, fordi I ønsker at vide mere om mormonerne og det, som vore missionærer underviser i. Når I lærer mere om os, vil I finde ud af, at vi har mange af de samme værdier til fælles. Vi opfordrer jer til at bibeholde alt det, der er godt og sandt, og derpå se, om vi kan tilføje lidt mere. I denne verden, der er fyldt med udfordringer, har vi fra tid til tid brug for hjælp. Religion, evig sandhed og vore missionærer er en afgørende del af den hjælp.

Vore unge missionærer tilsidesætter deres uddannelse, beskæftigelse, dating og alt andet, som unge mennesker typisk gør på dette tidspunkt

i deres liv. I 18 til 24 måneder sætter de alt det i venteposition på grund af deres dybe ønske om at tjene Herren.² Og nogle af vore missionærer tjener senere i livet, i en mere moden alder. Jeg ved, deres familie bliver velsignet. I vores egen familie tjener otte som fuldtidsmissionærer på nuværende tidspunkt – tre døtre, deres mænd og to børnebørn.

Nogle af jer har måske undret jer over navnet *mormon*. Det er for os et øgenavn. Det er ikke vores virkelige navn, selvom vi er kendt vidt og bredt som mormoner. Udtrykket stammer fra en bog med hellig skrift, der hedder *Mormons Bog*.

Kirkens egentlige navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er en genoprettelse af Jesu Kristi oprindelige Kirke. Da Jesus vandrede på jorden, organiserede han sin kirke. Han kaldte apostle, halvfjerdser og andre ledere, som han gav præstedømmemyndighed til at handle i sit navn.³ Da Kristus og hans apostle døde, ændrede menneskene ordningerne og lærdommene. Den oprindelige kirke og præstedømmet gik tabt. Efter den mørke middelalder og under vor himmelske Faders vejledning bragte Jesus Kristus sin kirke tilbage. Nu lever den igen, genoprettet og fungerer under hans guddommelige vejledning.⁴

Vi følger Herren, Jesus Kristus, og læren om ham. Vi ved, at den opstandne Herre viste sig for sine disciple ved talrige lejligheder efter sin herlige triumf over døden. Han spiste sammen med dem. Han gik sammen med dem. Før sin endelige opstigning til himlen bemyndigede han dem således: »Gå ... hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.«⁵ Apostlene adlød den instruks. De kaldte også på andre

Milano i Italien

til at hjælpe dem med at opfylde Herrens befaling.

I dag er den samme befaling under ledelse af nutidige apostle og profeter blevet givet til missionærer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Disse missionærer tjener i over 150 lande. Som repræsentanter for Herren Jesus Kristus stræber de efter at udføre den guddommelige befaling – der er fornyet i vor tid af Herren selv – om at tage evangeliets fylde ud i verden og velsigne mennesker overalt.⁶

Missionærer i deres sene teenageår eller i begyndelsen af tyverne er i verdens øjne unge. Men de er velsignet med gaver – såsom Helligåndens kraft, Guds kærlighed og vidnesbyrd om sandheden – som gør dem til mægtige ambassadører for Herren. De bringer evangeliets glade budskab om sand glæde og evig lykke til alle, der efterlever budskabet. Og i mange tilfælde i et land og på et sprog, der er fremmed for dem.

Missionærer stræber efter at følge Jesus Kristus i både ord og gerning. De forkynder om Jesus Kristus og om hans forsoning.⁷ De underviser om den bogstavelige genoprettelse af Kristi oprindelige kirke gennem Herrens første profet i de sidste dage, Joseph Smith.

I har muligvis tidligere truffet eller endda ignoreret vore missionærer. Mit håb er, at I ikke vil frygte dem, men lære af dem. De kan være jer en hjælpekilde sendt fra himlen.

Det skete for Jerry, en protestantisk mand midt i 60'erne, der bor i Mesa i Arizona. Jerrys far var baptistpræst, og hans mor var metodistpræst. En dag fortalte Jerrys gode veninde, Pricilla, ham om den smerte, hun følte, efter hun havde mistet et barn under fødslen og efter en bitter skilsmisse kort tid efter. Pricilla, der kæmper en kamp som enlig mor, har fire børn – tre døtre og en søn. Da hun udøste sit hjerte for Jerry, indrømmede hun, at hun tænkte på at tage sit eget liv.

Med al den styrke og kærlighed, som Jerry kunne mønstre, forsøgte han at hjælpe hende til at forstå, at hendes liv var værdifuldt. Han inviterede hende med i sin kirke, men Pricilla forklarede, at hun havde opgivet Gud.

Jerry vidste ikke, hvad han skulle gøre. Senere, da denne troende mand vandede træerne i sin have, bad han Gud om hjælp. Da han bad, hørte han en stemme i sit sind sige: »Stop de drenge på cyklerne.« En smule forvirret, undrede Jerry sig over, hvad det kunne betyde. Da han tænkte over denne tilskyndelse, stirrede han ud på gaden og så to unge mænd i hvide skjorter og slips, som cyklede hen mod hans hus. Noget overvældet over denne »tilfældighed« lod han dem cykle forbi. Så indså han, at den situation krævede handling og råbte: »Hej, I to, stop lige! Jeg er nødt til at tale med jer!«

Med et forbløffet, men begejstret ansigtsudtryk stoppede de unge mænd. Da de kom nærmere,

bemærkede Jerry, at de bar et navneskilt, der identificerede dem som missionærer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han så på dem og sagde: »Dette lyder måske lidt mærkeligt, men jeg bad og fik besked på at stoppe »drene på cyklerne.« Jeg kiggede ud på gaden, og der var I. Kan I hjælpe mig?»

Missionærerne smilede, og den ene sagde: »Ja, det er jeg sikker på, at vi kan.«

Jerry forklarede dem om Pricillas bekymrende tilstand. Kort tid efter mødtes missionærerne med Pricilla, hendes børn og Jerry. De drøftede formålet med livet og Guds evige plan for dem. Jerry, Pricilla og hendes børn voksede i tro gennem oprigtig bøn, deres studium af Mormons Bog og det kærlige fællesskab med Kirkens medlemmer. Jerrys allerede stærke tro på Jesus Kristus blev endnu stærkere. Pricillas tvivl og tanker om selvmord vendte sig til håb og glæde. De blev døbt og blev medlemmer af Kristi genoprettede kirke.⁸

Ja, missionærerne kan hjælpe på mange måder. Nogle af jer ønsker

måske at vide mere om jeres forfædre. I kender navnene på jeres forældre og jeres fire bedsteforældre, men hvad med jeres otte oldeforældre? Kender I deres navne? Vil I gerne vide mere om dem? Spørg missionærerne! De kan hjælpe jer!⁹ De har let adgang til de fleste slægtshistoriske optegnelser i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Nogle af jer er medlemmer, men kommer ikke på nuværende tidspunkt. I elsker Herren og tænker ofte på at vende tilbage til hans fold. Men I ved ikke hvordan. Jeg foreslår, at I spørger missionærerne!¹⁰ De kan hjælpe jer! De kan også hjælpe jer med at undervise dem, I elsker. Vi og missionærerne elsker jer, og vi ønsker at bringe glæde og evangeliets lys tilbage i jeres liv.

Nogle af jer ønsker måske at vide, hvordan man overvinder en afhængighed eller lever længere og får et bedre helbred. Spørg missionærerne! De kan hjælpe jer! Uafhængige undersøgelser har vist, at medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som gruppe er et sundt folk. Deres dødelighed er blandt den laveste, og deres levetid er længere end nogen anden

gruppe, som det indtil videre er blevet dokumenteret i undersøgelser over en længere periode i USA.¹¹

Nogle af jer føler muligvis, at livet er travlt og hektisk, og alligevel føler I dybt i jeres hjerte en nagende tomhed, ingen retning eller intet formål. Spørg missionærerne! De kan hjælpe jer! De kan hjælpe jer med at lære mere om livets sande formål – hvorfor I er her på jorden, og hvor I går hen efter døden. I kan lære, hvordan Jesu Kristi gengivne evangelium vil velsigne jeres liv, langt mere end I på nuværende tidspunkt kan forestille jer.

Hvis I er bekymrede for jeres familie, så spørg missionærerne! De kan hjælpe jer! Det allervigtigste for sidste dages hellige er at styrke ægteskabet og familien. Familien kan være sammen for evigt. Bed missionærerne om at undervise jer i, hvordan det er muligt for jeres familie.

Missionærerne kan også hjælpe jer med jeres ønske om større kundskab. Menneskets ånd længes efter indsigt. Hvad enten sandheden kommer fra et laboratorium eller gennem åbenbaring fra Gud, søger vi den! Guds herlighed er virkelig intelligens.¹²

En større indsigt omfatter både åndelig og timelig kundskab. Vi fremhæver vigtigheden af at forstå den hellige skrift. En uafhængig undersøgelse fandt for nylig frem til, at sidste dages hellige ved mest om kristendom og Bibelen.¹³ Hvis I ønsker at forstå Bibelen bedre, forstå Mormons Bog bedre og få en større forståelse for menneskehedens broderskab og Gud som alles Fader, så spørg missionærerne! De kan hjælpe jer!

Mange af jer har et stort ønske om at hjælpe mennesker, der er i nød. Fordi sidste dages hellige følger Jesus Kristus, er vi også stærkt drevet til det.¹⁴ Hvem som helst kan slutte sig til os for at hjælpe de trængende og yde nødhjælp

til ofre efter katastrofer overalt i verden. Hvis I ønsker at deltage, så spørg missionærerne! De kan hjælpe jer!

Og hvis I ønsker at vide mere om livet efter døden, om himlen, om Guds plan for jer; hvis I ønsker at vide mere om Herren, Jesus Kristus, hans forsoning og genoprettelsen af hans kirke, som den oprindelig var, så spørg missionærerne! De kan hjælpe jer!

Jeg ved, at Gud lever. Jesus er Kristus. Hans kirke er blevet genoprettet. Jeg beder inderligt om, at Gud må velsigne jer hver især og hver eneste af vore dyrebare missionærer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Nu, hvor vi atter mødes«, *Liahona*, nov. 2010, s. 5–6.
2. Se L&P 4:3.
3. Se Matt 10:1; Luk 6:13; 10:1; Ef 4:11–12.
4. Se L&P 1:30.
5. Matt 28:19.
6. Se L&P 68:8; 84:62; 112:28.
7. Se 1 Kor 2:2; 2 Ne 25:26.
8. Personlig samtale med W. Tracy Watson, tidligere missionspræsident i Mesa i Arizona.
9. Der, hvor jeg har skrevet »spørg missionærerne«, kunne I også spørge en ven, der er medlem af Kirken, om hjælp.
10. Aktive slægtinge, venner og kirkeledere vil også med glæde hjælpe til.
11. Se James E. Enstrom og Lester Breslow, »Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004«, *Preventative Medicine*, vol. 46, 2008, s. 135.
12. Se L&P 93:36.
13. Se *U.S. Religious Knowledge Survey*, Pew Forum on Religion and Public Life, 28. sep. 2010, s. 7.
14. Se Ram Cnaan, Van Evans og Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints*, University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, 2012; »Mormon Volunteerism Highlighted in New Study«, 16. mar. 2012, <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report; Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society>, Pew Forum on Religion and Public Life, 12. jan. 2012, s. 43; Robert D. Putnam og David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us*, 2010, s. 444–454.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Fortrydelse og beslutninger

Jo mere vi hengiver os til at efterstræbe hellighed og lykke, jo mindre vil vi være på vejen mod fortrydelse.

Om fortrydelse

Præsident Monson, vi elsker dig. Tak for den inspirerende og historiske bekendtgørelse om opførelse af nye templer og om missionærtjeneste. Jeg er overbevist om, at både vi og mange kommende generationer vil modtage store velsignelser på grund af dem.

Mine kære brødre og søstre og mine kære venner! Vi er alle dødelige. Jeg håber ikke, at dette kommer som en overraskelse for nogen.

Ingen af os er på jorden særligt længe. Vi har et antal værdifulde år, som set i det evige perspektiv, knap varer et øjeblik.

Og så går vi bort. Vores ånd bliver ført hjem til den Gud, der gav [os] liv.¹ Vi aflægger vores legeme og efterlader denne verdens gods, idet vi bevæger os videre til den næste verden.

Når vi er unge, virker det som om, at vi lever for evigt. Vi tror, at der er en ubegrænset mængde solopgange, der venter bag horisonten, og fremtiden synes som en uafbrudt vej, der strækker sig i det uendelige foran os.

Jo ældre vi bliver, desto større tendens har vi til at se tilbage og undre os over, hvor kort den vej i

virkeligheden er. Vi undrer os over, hvor hurtigt årene er gået. Og vi begynder at tænke over de valg, vi har truffet, og det, vi har gjort. I den proces mindes vi mange dejlige stunder, som varmer vores sjæl og glæder vores hjerte. Men vi mindes også det, vi fortryder – det, som vi ville ønske, vi kunne gå tilbage og ændre.

En sygeplejerske, som tager sig af de uhelbredeligt syge, fortæller, at hun ofte har stillet sine patienter et enkelt spørgsmål, når de beredte sig på at forlade dette liv.

»Er der noget, du fortryder?« har hun spurgt.²

Når man er så tæt på den sidste dag i livet, bliver man ofte klar i tankerne og får indsigt og perspektiv. Så da disse mennesker blev spurgt om, hvad de fortrød, åbnede de deres hjerte. De reflekterede over, hvad de ville ændre, hvis de kunne skrue tiden tilbage.

Da jeg overvejede deres svar, slog det mig, hvordan de grundlæggende principper i Jesu Kristi evangelium positivt kan påvirke retningen af vores liv for evigt, hvis vi blot anvender dem.

Der er intet mystisk ved evangeliets principper. Vi har studeret dem i

skriften, vi har drøftet dem i Søndags-skolen, og vi har mange gange hørt om dem fra talerstolen. Disse gud-dommelige principper og værdier er ligetil og klare; de er smukke, dybe og kraftfulde; og de kan afgjort hjælpe os til at undgå fremtidig fortrydelse.

Jeg ville ønske, at jeg havde brugt mere tid sammen med de mennesker, jeg holder af

Måske var den mest udbredte fortrydelse blandt døende patienter, at de ville ønske, at de havde tilbragt mere tid sammen med de mennesker, de holdt af.

Især mænd synger denne velkendte klagesang: De »fortryder dybt, at de har brugt så meget af deres liv på arbejdets daglige trædemølle«. ³Mange er gået glip af skønne minder, der kommer af tid sammen med familie og venner. De har ikke fået knyttet stærke bånd til dem, der betød allermost for dem.

Er det ikke sandt, at vi ofte har for travlt? Og sørgeligt nok bærer vi vores travlhed som et hæderstegn, som om det at have travlt i sig selv er en bedrift eller et tegn på et bedre liv.

Er det det?

Jeg tænker på vor Herre og forbillede, Jesus Kristus, og hans korte liv blandt menneskene i Galilæa og Jerusalem. Jeg har prøvet at forestille mig ham skynde sig fra et møde til et andet eller multitasking for at få en liste over vigtige opgaver færdiggjort.

Jeg kan ikke se det for mig.

I stedet ser jeg den medmenneskelige og omsorgsfulde Guds Søn, der bevidst levede hver dag. Når han omgikkes dem omkring sig, følte de sig vigtige og elskede. Han kendte til den uendelige værdi af de mennesker, han mødte. Han velsignede dem, tjente dem. Han opløftede dem, helbredte dem. Han gav dem en værdifuld gave i form af sin tid.

I vor tid er det let blot at foregive at bruge tid sammen med andre. Med et klik med musen, kan vi »forbinde« os med tusinder af »venner« uden nogen sinde at skulle stå ansigt til ansigt med dem. Teknologi kan være en vidunderlig ting, og den er meget brugbar, når vi ikke kan være i nærheden af vore kære. Min hustru og jeg bor langt væk fra kære familiemedlemmer; så vi kender til det. Jeg mener imidlertid ikke, at vi går i den rigtige retning individuelt og som samfund, når vi for det meste er i kontakt med familie og venner ved at gensende sjove billeder, videresende ligegyldige ting eller linke vore kære til sider på nettet. Jeg formoder, at der er en tid og et sted for denne type aktivitet, men hvor meget tid er vi villige til at bruge på det? Hvis vi fejler i at give dem, der virkelig betyder noget for os, vores bedste og vores udelte opmærksomhed, vil vi fortryde det en dag.

Lad os beslutte os for at værne om dem, vi elsker, ved at bruge

meningsfuld tid sammen, gøre noget sammen og udvikle skattede minder.

Jeg ville ønske, at jeg havde levet op til mit potentiale

Noget andet, som mennesker ofte giver udtryk for, at de fortryder, er, at de ikke er blevet den person, de følte, de kunne og burde være blevet. Når de ser tilbage på deres liv, indser de, at de aldrig levede op til deres potentiale, at der er for alt mange usungne sange.

Her taler jeg ikke om at kravle op ad stigen til succes i vore forskellige professioner. Den stige vil, uanset hvor høj den synes at være på denne jord, dårligt kunne måle sig med et enkelt trin på den store, evige rejse, der venter os forude.

Jeg taler tværtimod om at blive den person, som Gud, vor himmelske Fader, havde til hensigt, at vi blev.

Vi kom ind i denne verden, som digteren sagde det »... gennem voksende skyer af herlighed« ⁴ fra en førjordisk sfære.

Vor himmelske Fader ser vores sande potentiale. Han ved noget om os, som vi ikke selv ved. Han tilskynder os i løbet af vores liv til at opfylde målet med vores skabelse, leve et godt liv og vende tilbage til sit nærvær.

Hvorfor ofrer vi så så meget af vores tid og energi på ting, der er så flygtige, så ubetydelige og så overfladiske? Nægter vi at se tåbeligheden

i at stræbe efter det trivielle og midlertidige?

Ville det ikke være mere vist af os at »samle [os] skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler?«⁵

Hvordan gør vi det? Ved at følge Frelserens eksempel, indarbejde hans lærdomme i vores hverdag og virkelig elske Gud og vores næste.

Vi kan bestemt ikke gøre det, hvis vores indsats for at følge ham sker med slæbende fødder, stirren på uret hele tiden eller ved at brokke os undervejs.

Når det drejer sig om at efterleve evangeliet, bør vi ikke være som drengen, der stak tåen i vandet og hævdede, at han var ude og svømme. Som sønner og døtre af vor himmelske Fader er vi i stand til så meget mere. Gode hensigter er ikke godt nok. Vi må *handle*. Og endnu vigtigere, vi må *blive* det, vor himmelske Fader ønsker, vi skal være.

At bære vores vidnesbyrd er godt, men at være et levende eksempel på det gengivne evangelium er bedre. At ønske at være mere trofast mod vore pagter er godt; at overholde visdomsordet, og faktisk overholdelse af hellige pagter – herunder at leve et dydigt liv, betale vores tiende og offerydelse, overholde visdomsordet og tjene de nødlidende – er meget bedre. At bekendtgøre at vi vil afsætte mere tid til familiebøn, skriftstudium og sunde familieaktiviteter er godt; men rent faktisk at gøre alt dette jævnlige bringer os himmelske velsignelser.

At være discipel er at stræbe efter hellighed og lykke. Det er vejen frem mod de bedste og lykkeligste sider af os selv.

Lad os beslutte os til at følge Frelseren og arbejde med flid på at blive den person, vi blev skabt til at blive.

Lad os lytte til og adlyde Helligåndens tilskyndelser. Når vi gør dette, vil vor himmelske Fader åbenbare os noget, som vi ikke vidste om os selv. Han vil oplyse vejen foran os og åbne vore øjne, så vi kan se vore ukendte og måske uanede talenter.

Jo mere vi hengiver os til at efterstræbe hellighed og lykke, jo mindre vil vi være på vejen mod fortrydelse. Jo mere vi stoler på Frelserens nåde, jo mere vil vi føle, at vi holder den kurs, som vor Fader i himlen har lagt for os.

Jeg ville ønske, at jeg havde ladet mig selv være lykkeligere

Noget andet de døende fortryder, kan måske være overraskende. De ville ønske, at de havde tilladt sig selv at være lykkeligere.

Vi bliver ofte fanget i illusionen om, at der findes noget lige uden for vores rækkevidde, der kunne bringe os lykke: En bedre familiesituation, en bedre økonomi eller afslutningen på en udfordrende prøvelse.

Jo ældre vi bliver, jo mere ser vi tilbage og indser, at de ydre omstændigheder i virkeligheden ikke betyder noget eller er afgørende for vores lykke.

Vi betyder noget. Vi afgør vores lykke.

Du og jeg er i sidste instans ansvarlig for vores egen lykke.

Min hustru, Harriet, og jeg holder meget af at cykle. Det er vidunderligt at komme ud og nyde naturens skønhed. Vi har nogle bestemte ruter, vi cykler, men vi lægger ikke særligt meget mærke til, hvor langt eller hvor hurtigt vi cykler i forhold til andre cyklister.

Af og til synes jeg dog, at vi godt kunne være lidt mere konkurrerende. Jeg tror, at vi kunne opnå en bedre tid eller cykle hurtigere, hvis vi bare presede os selv lidt mere. Og så begår jeg endda nogle gange den fejl at nævne denne idé for min vidunderlige hustru.

Hendes typiske reaktion på mine forslag er altid meget venlig, meget klar og meget direkte. Hun smiler og siger: »Dieter, det er ikke et væddeløb; det er en cykeltur. Nyd øjeblikket.«

Hvor har hun dog ret!

Sommetider bliver vi så fokuseret på målstregen, at vi glemmer at finde glæden ved turen. Jeg cykler ikke med min hustru, fordi jeg er spændt på at afslutte turen. Jeg cykler, fordi det er en dejlig og hyggelig oplevelse at være sammen med hende.

Virker det ikke fjollet at ødelægge dejlige og hyggelige oplevelser, fordi vi konstant ser hen til det øjeblik, hvor de slutter?

Lytter vi til smuk musik og venter på den sidste tone skal fortone sig, før vi tillader os selv at nyde det fuldt ud? Nej vel. Vi lytter til og forholder os til variationerne i melodien, rytmen og harmonien gennem hele stykket.

Beder vi blot vore bønner med »amen« eller slutningen in mente? Selvfølgelig ikke. Vi beder for at være tæt på vor himmelske Fader og modtage hans Ånd og føle hans kærlighed.

Vi bør ikke vente med at være lykkelige, til vi når et bestemt punkt i fremtiden for så kun at opdage, at lykken har været tilgængelig – hele tiden!

Livet skal ikke kun nydes ved at se tilbage. »Denne dag har Herren skabt,« skrev salmisten, »lad os juble og glæde os på den.«⁶

Brødre og søstre, uanset hvilke omstændigheder, udfordringer eller prøvelser vi har, så findes der noget hver eneste dag, der kan favnes og påskønnes. Der findes noget hver enkelt dag, der kan bringe taknemlighed og glæde, hvis vi blot vil se og påskønne det.

Vi burde måske se mindre med øjnene og mere med hjertet. Jeg holder meget af citatet: »Kun med hjertet kan man se rigtigt. Det væsentlige er usynligt for øjet.«⁷

Vi er blevet befalet »at give tak i alt.«⁸ Er det så ikke bedre bruge vores øjne og hjerte på at se selv små ting, som vi *kan* være taknemlige for, i stedet for at forstørre det negative i vores nuværende situation?

Herren har lovet: »... den, der modtager alt med taknemlighed, skal blive gjort herlig; og det, der hører denne jord til, skal blive ham tillagt, endog hundrede fold.«⁹

Brødre og søstre, med vor himmelske Faders rige velsignelser, hans gavmilde frelsesplan, det gengivne evangeliums himmelske sandheder og de mange skønne ting på denne jordiske rejse »har vi [så] ikke grund til at fryde os?«¹⁰

Lad os beslutte til os at være lykkelige, uanset vores situation.

Om beslutninger

En dag må vi tage det uundgåelige skridt og krydse denne jordiske sfære over til det næste rige. En dag vil vi se tilbage på vores liv og tænke over, om vi kunne have været bedre, truffet bedre valg eller brugt tiden mere vist.

For at undgå nogle af livets største ærgrelser gør man klogt i at træffe nogle beslutninger i dag. Lad os derfor:

- Beslutte os for at bruge mere tid sammen med dem, vi holder af.
- Beslutte os for at stræbe mere oprigtigt efter at blive den person, som Gud ønsker vi skal blive.
- Beslutte os for at finde lykke, uanset vores situation.

Det er mit vidnesbyrd, at mange af morgendagens dybeste ærgrelser kan undgås ved at følge Frelseren i dag. Hvis vi har syndet eller begået fejl – hvis vi har truffet valg, som vi nu fortryder – så har vi Kristi forsonings værdifulde gave, hvorigennem vi kan blive tilgivet. Vi kan ikke gå tilbage i tiden og ændre på fortiden, men vi kan omvende os. Frelseren vil tørre hver fortrydelseståre fra vore øjne¹¹ og fjerne syndens

byrde.¹² Hans forsoning gør, at vi kan lade fortiden ligge og bevæge os fremad med skyldfrie hænder og et rent hjerte,¹³ og med en beslutsomhed om at gøre det bedre og især at blive bedre.

Ja, dette liv er flygtigt; vore dage sygner hurtigt hen; og døden synes til tider skræmmende. Ikke desto mindre vil vores ånd fortsat leve og vil en dag blive forenet med vores opstandne legeme for at modtage udødelig herlighed. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at vi alle takket være Kristi nåde en dag atter vil leve for evigt. Takket være vor Frelser og Forløser vil vi en dag virkelig forstå og fryde os over betydningen af ordene »dødens brod er opløst i Kristus.«¹⁴

Den vej, der fuldbyrder vores guddommelige skæbne som Guds sønner og døtre, er evig. Mine kære brødre og søstre, kære venner, vi må påbegynde den vej *i dag*; vi kan ikke tage en eneste dag for givet. Jeg beder til, at vi ikke må vente, indtil vi er klar til at dø, før vi virkelig begynder at lære at leve. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 40:11.
2. Se Susie Steiner, »Top Five Regrets of the Dying«, *Guardian*, 1. feb. 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, i Steiner, »Top Five Regrets of the Dying«.
4. »Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood«, *The Complete Poetical Works of William Wordsworth*, 1924, s. 359.
5. Matt 6:20.
6. Sl 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry, *Den lille prins*, oversat af Asta Hoff-Jørgensen, 1986, s. 82.
8. Mosi 26:39; se også L&P 59:7.
9. L&P 78:19.
10. Alma 26:35.
11. Se Åb 7:17.
12. Se Matt 11:28–30.
13. Se Sl 24:4.
14. Mosi 16:8; se også 1 Kor 15:54.

Præsenteret af præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Boyd Kenneth Packer som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Ældste Jay E. Jensen er blevet

afløst som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

De, der sammen med os ønsker at vise deres påskønnelse, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Craig C. Christensen som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser ældste Marlin K. Jensen som Kirkens historiker og skriver med påskønnelse for hans fremragende virke.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Steven E. Snow som Kirkens historiker og skriver.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod?

Det foreslås, at vi afløser ældsterne Keith K. Hilbig, Jay E. Jensen, Marlin K. Jensen og Octaviano Tenorio som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum og betegner dem som emeritus-generalautoriteter.

Det foreslås også, at vi afløser ældsterne Keith R. Edwards og Larry W. Gibbons som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

De, der ønsker at udtrykke taknemlighed til disse brødre for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdere og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Tak, brødre og søstre, for jeres opretholdelse, jeres tro, hengivenhed og bønner. ■

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Bliv agtværdige forældre

Der findes mange måder, hvorpå agtværdige forældre kan få den hjælp og støtte, de har brug for til at undervise deres børn i Jesu Kristi evangelium.

Denne sommer nåede jeg en milepæl – jeg fejrede min 90-års fødselsdag. Efterhånden som man når visse milepæle i sit liv, er det nyttigt og lærerigt at reflektere over fortidens begivenheder og oplevelser. I unge mennesker, der lytter eller læser denne tale, er måske ikke imponeret over et 90 år langt liv, men da jeg blev født, var det at leve så længe en stor bedrift. Hver eneste dag er jeg taknemlig for, at vor himmelske Fader velsigner mig med et langt liv.

Der er så meget, der har forandret sig i den tid, jeg har levet. Jeg har set udviklingen i den industrielle verden og i informationsalderen. Masseproducerede biler, telefoner og flyvemaskiner var store nyheder tidligt i mit liv. I dag ændres de måder, vi finder, deler og anvender information på sig næsten dagligt. I min alder forbavses jeg over den hurtigt omskiftende verden, vi alle lever i. Mange af denne tids gennembrud vækker fantasien med deres muligheder for at forbedre vores tilværelse.

På grund af alle de hurtige forandringer, der finder sted omkring os, beder vi oprigtigt til og arbejder på

at sikre os, at værdierne i Jesu Kristi evangelium varer ved. Nogle af dem er allerede i fare for at gå tabt. Øverst på listen af disse værdier og derfor de vigtigste mål for modstanderen er ægteskabets hellighed og familiens vigtighed. De bliver et anker og en sikker havn for et hjem, hvor hvert eneste barn af en kærlig himmelsk Fader kan blive påvirket af det gode og tilegne sig evige værdier.

Min egen familie, der så frem til at fejre mine 90 år her på jorden, begyndte at hjælpe mig med at huske og værdsætte de mange oplevelser i mit lange liv. Min niece havde fx samlet og viste mig adskillige breve, som jeg havde skrevet til mine forældre for næsten 70 år siden fra min udstationering på øen Saipan i Stillehavet under anden verdenskrig.

Et af disse breve fangede især min opmærksomhed. Det var et brev, som jeg havde skrevet til min mor, som hun skulle åbne og læse på mors dag i 1945. Jeg vil gerne viderebringe nogle uddrag i håb om, at I ser, hvorfor jeg altid er min kærlige far og mor taknemlig for det, de lærte mig gennem deres undervisning i hjemmet. Mine

forældre er det vigtigste eksempel, jeg har på agtværdige forældre, der gjorde deres ægteskab og den rette opdragelse af børn til deres højeste prioritet.

Mit brev til mors dag i 1945 begynder således:

»Kære mor.

De sidste fire år har jeg været så uheldig at tilbringe mors dag væk fra dig. Hvert år har jeg ønsket at være sammen med dig og fortælle dig, hvor meget jeg elsker dig, og hvor meget jeg tænker på dig, men da det igen er umuligt, gør jeg det næstbedste og sender dig mine tanker med posten.

I år kan jeg mere end de andre år se, hvad det at have en vidunderlig mor har betydet for mig. For det første savner jeg de små ting, du plejede at gøre for mig. Når jeg stod ud af sengen om morgenen, skulle jeg aldrig bekymre mig om en ren skjorte og rene sokker. Jeg behøvede blot åbne en skuffe, og så lå det der. Ved måltiderne vidste jeg altid, at jeg kunne finde noget, jeg kunne lide, og som var tilberedt på den bedst mulige måde. Om aftenen vidste jeg altid, at der var rent sengetøj på min seng og det rette antal tæpper til at holde mig varm. Det var en sand fornøjelse at bo hjemme.«

Da jeg læste de to første afsnit af brevet, blev jeg chokeret over, hvor sentimentalt det lød. Måske fik det at bo i et telt og sove under et myggenet på en feltseng mine tanker vendt mod mit særlige hjem.

Mit brev til min mor fortsatte:

»Men dybere er følelsen for dig på grund af det eksempel, du har sat for mig. Livet blev gjort så rart for os som familie, at vi ønskede at følge i dine fodspor og fortsat føle den samme glæde, som vi oplevede i vore yngre dage. Du fandt altid tid til at tage familien med i bjergene, og vi kunne regne med dig i alt lige fra at klatre i bjerge til at spille bold

med os. Du og far tog aldrig på ferie alene. Familien var altid sammen med dig. Nu hvor jeg er væk hjemmefra, kan jeg godt lide at tale om mit liv derhjemme, fordi det var så rart. Jeg ville ikke kunne vende mig fra din undervisning nu, fordi mine handlinger afspejler din opdragelse. Livet er en stor udfordring for mig, at være værdig til at blive kaldt Nora Sonne Perrys søn. Jeg er meget stolt over denne titel, og jeg håber, at jeg altid vil være den værdig.

Jeg håber, at jeg til næste år kan være sammen med dig, så jeg kan vise dig alt det gode, som jeg har planlagt at vise dig på mors dag i de sidste fire år.

Må Herren velsigne dig for alt det vidunderlige, du har gjort i denne hærgede verden.

Med al min kærlighed, Tom.¹

Da jeg igen læste mit brev, reflekterede jeg også over kulturen i den familie, menighed, stav og det lokalsamfund, som jeg voksede op i.

Kultur defineres som et folks livsstil. Der er en enestående evangelisk kultur, et sæt af værdier, forventninger og skikke, der er fælles for alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne evangeliske kultur eller livsstil har sin rod i frelsesplanen, Guds befalinger og de levende profeters lærdomme. Den giver sig til udtryk i den måde, hvorpå vi opdrager vore børn og lever vores liv.

Den første instruktion til Adam omkring hans jordiske ansvar findes i 1 Mosebog 2:24: »Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru, og de bliver ét kød.«

Foreningen af en mand og en kvinde, der bliver lovformeligt gift, er ikke blot en forberedelse for fremtidige generationer til at arve jorden, men det bringer også den største glæde og tilfredsstillelse, der findes i dette liv. Det er især sandt, når præstedømmets myndighed erklærer, at ægteskabet er for tid og al evighed. Børn, der bliver født i sådan et

ægteskab, har en tryghed, der ikke findes andre steder.

Lektier, der gives i hjemmet af agtværdige forældre, bliver endnu vigtigere i vore dages verden, hvor modstanderens påvirkning er spredt så vidt omkring. Som vi ved, forsøger han at nedbryde og ødelægge selve grundvolden for vores samfund – familien. Over alt i verden angriber han på kloge og omhyggeligt camouflerede måder vores forpligtelse over for familielivet og underminerer trofaste sidste dages helliges kultur og pagter. Forældre må vedtage, at undervisning i hjemmet er det helligste og vigtigste ansvar. Selvom andre institutioner som fx kirke og skole kan bistå forældre i at »tilskynd[e] drengen [eller pigen] til at følge den vej, han [eller hun] skal gå« (Ordsp 22:6), påhviler dette ansvar i sidste instans forældrene. Ifølge den store plan for lykke er det agtværdige forældre, der er betroet omsorgen og udviklingen af vor himmelske Faders børn.

I vores bemærkelsesværdige forældreforvaltning findes der mange måder, hvorpå agtværdige forældre kan få den hjælp og støtte, de har brug for til at undervise deres børn i Jesu Kristi evangelium. Lad mig foreslå fem ting, som forældre kan gøre for at opnå en stærkere familiekultur:

For det første kan forældre oprigtigt bede vor evige Fader om at hjælpe dem til at elske, forstå og vejlede de børn, han har sendt til dem.

For det andet kan de bede familie-bøn, holde skriftstudium og familie-aften og spise sammen så ofte som muligt og gøre aftenmåltidet til et tidspunkt, hvor man kommunikerer og underviser i værdier.

For det tredje kan forældre benytte sig fuldt ud af Kirkens netværk og kommunikere med børnenes primær-lærere, de unges ledere samt klasse- og kvorumspræsidentskaber. Når forældre kommunikerer med de mennesker, der er kaldet og indsat til at arbejde sammen med deres børn, kan de viderebringe en afgørende forståelse af barnets særlige og specifikke behov.

For det fjerde kan forældre ofte bære deres vidnesbyrd for deres børn, forpligte dem til at holde Guds befalinger og love de velsignelser, som vor himmelske Fader lover sine trofaste børn.

For det femte kan vi organisere vores familie på basis af tydelige, enkle familieregler og forventninger, sunde familietraditioner og -skikke samt en »familieøkonomi«, hvor børn har pligter i hjemmet og kan tjene lomme penge, så de kan lære at leve efter et budget, spare op og betale tiende af de penge, de tjener.

Disse forslag til at skabe en stærkere *familiekultur* hænger tæt sammen med Kirkens kultur. Vores styrkede familiekultur beskytter vore

børn fra »Modstanderens ... brændende pile« (1 Ne 15:24), der ligger i påvirkningen fra deres venner, underholdning og berømmheder, anerkendelse og berettigelse samt internettet og medierne, som de konstant er udsat for. Det hjælper vore børn til at »leve i verden« og ikke blive »af verden« (se Joh 15:19).

Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: »Det er forældrenes pligt at lære deres børn disse frelsende principper fra Jesu Kristi evangelium, så de ved, hvorfor de skal døbes, og så der dybt i deres hjerte er et ønske om at fortsætte med at holde Guds befalinger, efter at de er blevet døbt, så de kan komme tilbage til hans nærhed. Vil I, mine kære brødre og søstre, gerne være sammen med jeres familie og jeres børn, og vil I gerne besegles til jeres fædre og jeres mødre, som gik forud for jer ...? Hvis det er tilfældet, må I begynde med at undervise fra vuggestadiet. I skal undervise gennem eksempel såvel som gennem belæringer.«²

I familieproklamationen står der:

Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. »Sønner (børn) er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Forældre har en hellig

pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlige samfundsborgere, uanset hvor de bor ...

I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere.«³

Jeg tror, at det er i henhold til den guddommelige plan, at mødre lægger vægt på opdragelse og undervisning af den næste generation. Men det er vidunderligt at se ægtemænd og hustruer, der har fundet et virkeligt partnerskab, hvor de smelter sammen i indflydelse og kommunikation om deres børn og til deres børn.

Det ugudelige stormløb mod vore børn er både mere udspekuleret og skamløst, end det nogensinde før har været. Opbyggelse af en stærk familiekultur føjer endnu et lag til vores børns beskyttelse og skærmer dem mod verdslig påvirkning.

Gud velsigne jer agtværdige mødre og fædre i Zion. Han har betroet jer omsorgen for sine evige børn. Som forældre er vi partnere, endda fælles med Gud om at tilvejebringe hans gerning og herlighed blandt sine børn. Det er vores hellige pligt at gøre vores allerbedste. Jeg vidner om dette i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mors dags-brev fra L. Tom Perry til sin mor afsendt fra Saipan d. 3. maj 1945.
2. Joseph Fielding Smith, i Conference Report, oktober 1948, s. 153.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Vær ivrigt engagerede

*Der udrettes meget stort og byrder lettes,
når mange hænder løfter »ivrigt engageret i en god sag«.*

Ældste Perry, jeg tror, at du må være den yngste 90-årige i hele Kirken. Så I, hvordan han sprang op fra sin stol?

Mine elskede brødre og søstre, hver gang jeg nyder en friskplukket tomat eller en saftig, moden fersken lige fra træet, går mine tanker 60 år tilbage, da min far havde en lille frugtplantage med ferskner i Holladay i Utah. Han holdt bier for at kunne bestøve ferskenblomsterne, som med tiden voksede sig til meget store, lækre ferskner.

Far elskede sine nænsomme honningbier og forundredes over, hvordan de i tusindvis arbejdede sammen om at forvandle den nektar, de havde samlet fra hans blomstrende fersken-træer til sød, gylden honning – et af naturens bedste næringsmidler. Rent faktisk siger ernæringseksperter, at det er et af de næringsmidler, som indeholder alle de bestanddele, enzymer, vitaminer, mineraler og vand – der er nødvendige for at opretholde livet.

Min far prøvede altid på at engagere mig i sit arbejde med sine bistader, men jeg lod ham med glæde passe sine bier selv. Jeg har dog siden lært mere om en meget organiseret bikube – en koloni på ca. 60.000 bier.

Honningbier bestøver, samler nektar og omsætter denne nektar til

honning. Det er en drift, der genetisk er lagt i dem af vor store Skaber. Det skønnes, at for blot at producere dette ene pund honning, må de 20–60.000 bier i et gennemsnitligt bistade samlet set besøge millioner af blomster og flyve det, der svarer til at rejse to gange rundt om jorden. I sin korte levetid på blot nogle uger og op til fire måneder bidrager hver honningbi med honning til kuben, der svarer til en tolvtedel af en teske.

Selvom dette kan synes ubetydeligt i det store hele, så er hver enkelt bis tolvtedel af en teskefuld honning afgørende for livet i bistadet. Bierne er

afhængige af hinanden. Arbejdet, som ville være overvældende for nogle få bier, bliver lettere, fordi alle bierne trofast gør deres del.

Bikuben har altid været et vigtigt symbol i vores kirkes historie. I Mormons Bog læser vi, at jereditterne medbragte honningbier (se Eter 2:3), da de rejste til Amerika for tusinder af år siden. Brigham Young valgte bikuben som symbol for at opmuntre og inspirere til den samarbejdende energi, der var nødvendig blandt pionererne for at forvandle det gølle ørkenlandskab omkring den Store Saltsø til de frugtbare dale, vi har i dag. Vi nyder godt af deres kollektive vision og flid.

Bikuben er et symbol, som vi finder både uden på og inden for i mange af vore templer. Talerstolen, jeg står på nu, er lavet af valnøddetræ fra præsident Gordon B. Hinckleys baghave og er udsmykket med udskæringer af bikuber.

Al denne symbolik blot for at fastslå en ting: Der udrettes meget stort og byrder lettes, når mange hænder løfter »ivrigt engageret i en god sag« (L&P 58:27). Forestil jer, hvad vi millioner af

sidste dages hellige kunne opnå i verden, hvis vi fungerede som en bikube i en målrettet, koncentreret forpligtelse over for Herren Jesu Kristi lærdomme.

Frelserens lærte os, at den første og største befaling er:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.

På de to bud hviler hele loven og profeterne« (Matt 22:37, 39–40).

Frelserens ord er enkle – og alligevel er meningen med dem af dyb og afgørende vigtighed. Vi skal elske Gud og elske og sørge for vores næste som for os selv. Forestil jer det gode vi kan udrette i verden, hvis vi står sammen, forenede som Kristi tilhængere, ivrigt og travlt optagne af at imødekomme andres behov og hjælpe dem omkring os – vores familie, venner, naboer og medborgere.

Som der står i Jakobs Brev er tjeneste selve definitionen på ren gudsyndelse (se Jak 1:27).

Vi læser om den indsats, Kirkens medlemmer yder rundt om i verden, og især den humanitære indsats, som ydes i krisetider – ved brande, oversvømmelser, orkaner og tornadoer. Denne højst nødvendige og meget værdsatte krisehåndtering bør visselig fortsætte som en del af det at bære hinandens byrder. Men hvad med vores hverdagsliv? Hvad bør den akkumulerede indsats af millioner

af vore små, barmhjertige, daglige handlinger på grund af vores dybfølte, kristne kærlighed til andre være? Over tid vil dette påvirke og forandre alle vor himmelske Faders børn gennem formidlingen af hans kærlighed til dem gennem os. Vores plagede verden står i større behov for Kristi kærlighed i dag mere end nogensinde, og behovet bliver blot større i årene fremover.

Disse enkle, daglige tjenestegeringer synes måske ikke af meget i sig selv, men når man betragter dem samlet set, bliver de ligesom den ene tolvtedel teskefuld honning, som en enkelt bi bringer hjem til kublen. Der er styrke i vores kærlighed til Gud og hans børn, og når denne kærlighed håndgribeligt kommer til udtryk i millionvis af kristne, venlige handlinger, vil den forsøde og nære verden med den livgivende nektar – tro, håb og kærlighed.

Hvad må vi gøre for at blive ligesom de dedikerede honningbier og gøre denne dedikation til en del af vores væsen? Mange af os kommer trofast til vore kirkemøder. Vi arbejder hårdt i vore kaldelser og især om søndagen. Dette er prisværdigt. Men er vores sind og hjerte ivrigt engagerede i gode sager resten af ugen? Hænger vi bare på, eller er vi i sandhed omvendt til Jesu Kristi evangelium? Hvordan tager vi det frø af tro, som er blevet næret i vores sind, og planter det dybt i sjælens fede muld? Hvordan skaber vi den mægtige forandring i

hertet, som Alma siger er afgørende for vores evige lykke og fred? (se Alma 5:12–21).

Husk, at honning indeholder alle de bestanddele, der er nødvendige for at holde os i live her. Og Kristi lære og evangelium er den eneste måde at opnå evigt liv på. Kun når vores vidnesbyrd overgår det, der er i vores sind, og borer sig dybt ind i hjertet, vil vores motivation til at elske og tjene blive som Frelserens. Det er da og kun da, at vi bliver sandt omvendte tilhængere af Kristus, udrustet med Ånden til at røre hjertet hos vore medmennesker.

Når vores hjerte ikke længere hænger ved denne verdens ting, vil vi ikke længere stræbe efter menneskers ære eller tilfredsstillelse af vores stolthed (se L&P 121:35). Vi vil snarere påtage os de kristuslignende egenskaber, som Jesus belærte om:

- Vi er milde, sagtmødige og langmodige (se L&P 121:41).
- Vi er venlige og uden hyklery eller svig (se L&P 121:42).
- Vi er fyldt med næstekærlighed til alle mennesker (se L&P 121:45).
- Vore tanker er altid prydet af dyd (se L&P 121:45).
- Vi nærer ikke længere ønske om at gøre noget ondt (se Mosi 5:2).
- Helligånden vil være vores konstante ledsager, og præstedømmets lære skal falde på vores sjæl som dug fra himlen (se L&P 121:45–46).

Brødre og søstre, nu opfordrer jeg ikke til religiøs fanatisme. Tværtimod! Jeg foreslår blot, at vi tager det næste logiske skridt i vores komplette omvendelse til Kristi evangelium ved at tilegne os dets læresætninger dybt i vores hjerte og sind, så vi kan handle og leve i overensstemmelse med det, vi siger, at vi tror på.

Denne integritet forenkler vores liv og øger vores lydhørhed over for Ånden og andres behov. Den bringer glæde i livet og fred i sjælen – den form for glæde og lykke, der kommer til os, når vi omvender os fra vore synder og følger Frelseren ved at holde hans bud.

Hvordan kan vi skabe denne forandring? Hvordan lader vi denne kærlighed til Kristus gennemtrænge vores hjerte? Der er en enkel, daglig praksis, som kan gøre en forskel for ethvert medlem af Kirken, det gælder både drenge og piger, unge mænd og unge piger, de unge voksne og fædre og mødre.

Denne enkle praksis er: Bed hver dag i jeres morgenbønner vor himmelske Fader om vejledning til at se en mulighed for at tjene et af hans

dyrebare børn. Gå så gennem dagen med hjertet fyldt med tro og kærlighed og led efter en eller anden, som I kan hjælpe. Vær fokuserede, akkurat som honningbierne fokuserer på blomsterne, som de samler nektar og pollen fra. Hvis I gør dette, vil jeres åndelige følsomhed øges, og I vil opdage muligheder for at tjene, som I aldrig havde troet mulige.

Præsident Thomas S. Monson har belært om, at vor himmelske Fader i mange tilfælde besvarer andre menneskers bønner gennem os – dig og mig – gennem vore venlige ord og handlinger – gennem vore enkle tjenende og kærlige handlinger.

Og præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Gud lægger virkelig mærke til os, og han våger over os. Men det er som regel gennem et andet

menneske, at han opfylder vore behov. Det er derfor livsvigtigt, at vi tjener hinanden« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball, 2006, s. 85*).

Jeg ved, at dersom I gør dette – derhjemme, i skolen, på arbejdet og i kirken – vil Ånden vejlede jer, og I vil være i stand til at finde dem, der står i behov for lige den tjeneste, som det måske kun er jer, der er i stand til at yde. I vil blive tilskyndet af Ånden og på forunderlig vis blive motiverede til lade verden bestøve med Kristi rene kærlighed og evangelium.

Og husk, at ligesom den lille honningbis bidrag på en tolvtedel af en teskefuld honning til kuben, vil det, hvis vi ganger vores indsat med de titusinder, ja endog millioner af bønssomme gerninger for at skænke Guds kærlighed til hans børn gennem kristen tjeneste, tilsammen udgøre en styrke af godt, som vil bringe Kristi lys til denne stadigt mørkere verden. Sammen vil vi vise kærlighed og medfølelse over for vores egen familie, mod den ensomme, den fattige, den nedbrudte og til de af vor himmelske Faders børn, som søger efter sandhed og fred.

Det er min ydmyge bøn, brødre og søstre, at vi i vore daglige bønner vil bede om inspiration til at finde en eller anden, som vi kan tjene på meningsfuld vis, også den tjeneste der ligger i at formidle evangeliets sandheder og vore vidnesbyrd. Så kan vi, når dagen går på hæld, svare ja på spørgsmålene: »Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag? Har jeg lindret en fattigs kår?« (*Salmer og sange, nr. 143*).

Dette er Guds værk. Må vi virke lige så trofast i det som de små, dedikerede honningbier, som passer deres dont, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Mexico City i Mexico

Ældste Larry Echo Hawk
De Halvfjerds

»Kom til mig, o Israels hus«

Når vi kommer til vor Frelser, Jesus Kristus, og lutrer vores hjerte, bliver vi alle et redskab i opfyldelsen af de mægtige løfter i Mormons Bog.

Jeg meldte mig frivilligt til at tjene i USA's Marinekorps under Vietnamkrigen. Kort tid efter min ankomst til Quantico i Virginia til rekrutuddannelse stod jeg ret foran min kaserneseng sammen med 54 andre rekrutter i Marinekorpset. Jeg mødte min eksercitssergent, en hårdfør krigsveteran, da han sparkede døren til barakken op og kom ind, mens han brølede på et sprog krydret med bandeord.

Efter denne skræmmende introduktion begyndte han i den ene ende af barakken og konfronterede hver eneste rekrut med spørgsmål. Uden undtagelse fandt eksercitssergenten metodisk frem til noget ved hver rekrut, som kunne latterliggøres med højroset og vulgært sprog. Han kom ned langs rækken, hvor hver marinesoldat råbte sit svar tilbage, som vi var blevet befalet: »Javel« eller »Nej, eksercitssergent«. Jeg kunne ikke se præcis, hvad han gjorde, for vi havde fået befaling om at stå ret og se lige ud. Da det blev min tur, kunne jeg opfatte, at han greb min køjesæk og tømte indholdet ud på min madras bag mig. Han gennemgik mine

ejendele, kom så hen for at se mig i øjnene. Jeg forberedte mig på hans angreb. I hans hånd lå min Mormons Bog. Jeg forventede, at han ville råbe til mig, i stedet kom han helt hen til mig og hviskede: »Er du mormon?«

Som befalet råbte jeg tilbage: »Javel, eksercitssergent.«

Igen forventede jeg det værste. I stedet tog han en pause og løftede sin hånd, der holdt om min Mormons Bog, og sagde med meget stille stemme: »Tror du på denne bog?«

Igen råbte jeg: »Javel, eksercitssergent.«

Nu var jeg helt sikker på, at han ville brøle nogle nedsættende ord om mormoner og Mormons Bog, men han stod blot der helt stille. Efter et øjeblik gik han tilbage til min seng og lagde min Mormons Bog pænt ned. Så fortsatte han ved at gå forbi mig uden at standse op og fortsatte med at latterliggøre og tale nedsættende med krænkende ord til alle de resterende rekrutter.

Jeg har ofte undret mig over, hvorfor denne hårdføre sergent i Marinekorpset skånede mig den dag. Men jeg er taknemlig over, at jeg uden

tøven kunne sige: »Ja, jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« og: »Ja, jeg ved, at Mormons Bog er sand.« Dette vidnesbyrd er en dyrebar gave, som jeg har modtaget gennem Helligånden med hjælp fra to missionærer og en kvorumsvejleder for præsterne.

Da jeg var 14 år gammel, underviste to missionærer, Lee Pearson og Boyd Camphuysen, min familie i Jesu Kristi genoprettede evangelium, og jeg blev døbt. To år senere udfordrede min vejleder for præsternes kvorum, Richard Boren, mig til at læse Mormons Bog. Jeg tog imod udfordringen, og jeg læste mindst 10 sider hver aften, indtil jeg blev færdig.

På titelbladet læste jeg, at den er »skrevet til lamanitterne, der er en rest af Israels hus, og også til jøde og ikke-jøde«. I indledningen til Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, står der, at lamanitterne »er blandt de amerikanske indianeres forfædre«. Da jeg læste Mormons Bog, virkede det for mig, som om det handlede om mine indianske forfædre. Den fortæller beretningen om et folk, hvoraf en del senere blev beskrevet som »lamanitter«, der forlod Jerusalem og rejste til et »forjættet land« (1 Ne 2:20) omkring 600 f.Kr. Det er en beretning om Guds handlinger hos disse fordums indbyggere, der boede et sted på det amerikanske kontinent. Den indeholder en beretning om Jesu Kristi besøg hos dem efter hans opstandelse. Passager i Mormons Bog angiver, at de med tiden blev spredt over de amerikanske kontinenter og øerne i de omkringliggende have (se Alma 63:9–10). Deres profeter forudsagde, at mange skarer af ikke-jøder med tiden ville komme til dette forjættede land, og Guds vrede ville komme over lamanitterne, og de ville blive

spredt, slået ned og næsten udryddet (se 1 Ne 13:10–14).

Min oldefar Echo Hawk var Pawnee-indianer og blev født midt i 1800-tallet i det, der nu hedder Nebraska. Da han var 19 år, blev Pawnee-folket tvunget til at opgive deres hjemland på 93.000 km² for at give plads til nybyggere. I 1874 blev Pawnee-folket tvunget til at vandre flere hundrede kilometer mod syd til et lille reservat i indianerterritoriet Oklahoma. Antallet af Pawnee-indianere var faldet fra over 12.000 til mindre end 700 ved deres ankomst til Oklahoma. Pawnee var ligesom de andre stammer blevet spredt, slået ned og næsten udryddet.

Mormons Bog har et særligt budskab til lamanitternes efterkommere, som er en rest af Israels hus.

Nefi beskrev dette budskab, da han udlagde sin fars syn om de sidste dage: »Og på den dag skal resten af vore efterkommere erfare, at de er af Israels hus, og at de er Herrens pagtsfolk; og da skal de kende og komme til kundskab om deres forfædre og også til kundskab om deres forlørsers evangelium, som blev forkyndt for deres fædre af ham; derfor skal de komme til kundskab om deres forløser« (1 Ne 15:14).

Mormons Bog er hellig skrift. Den indeholder det evige evangeliums fylde. Profeten Joseph Smith skrev, at »Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog« (*Kirkens præsidenters lærdomme:*

Joseph Smith, 2007, s. 64). Den har altså et budskab til alle mennesker i hele verden.

Da jeg som 17-årig læste Mormons Bog for første gang, fokuserede jeg på Moronis løfte: »Og når I modtager dette, vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft« (Moro 10:4).

Da jeg knælede ned i bøn, modtog jeg et kraftigt åndeligt vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand. Det vidnesbyrd har hjulpet mig med at fastlægge kursen i mit liv.

Jeg opfordrer alle mennesker til at læse Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Jeg beder især resten af Israels hus, efterkommerne af folket i Mormons Bog, hvor de end må befinde sig, om at læse og genlæse Mormons Bog. Lær af de løfter, som Mormons Bog indeholder. Følg Jesu Kristi lærdomme og eksempel. Indgå og hold pagter med Herren. Søg efter og følg Helligåndens vejledning.

Jeg afslutter med ordene fra Amaleki, en anden profet i Mormons Bog: »Og se, mine elskede brødre, jeg ønsker, at I skal komme til Kristus, som er Israels Hellige, og få del i hans frelse og i hans forløsnings kraft. Ja, kom til ham, og bring hele jeres sjæl som et offer til ham, og fortsæt med at faste og bede, og hold ud til enden; og så sandt som Herren lever, vil I blive frelst« (Omni 1:26).

Når vi kommer til vor Frelser, Jesus Kristus, og lutrer vores hjerte, bliver vi alle et redskab til opfyldelsen af de mægtige løfter i Mormons Bog. Jeg vidner om dette i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Eldste Robert C. Gay
De Halvfjerds

Hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?

Vi skal opgive alle vore synder, store som små, for at få Faderens belønning – det evige liv.

Frelseren stillede engang sine disciple følgende spørgsmål: »Hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?«¹

Det er et spørgsmål, som min far for år tilbage lærte mig at overveje omhyggeligt. Da jeg var barn, gav mine forældre mig pligter derhjemme, som jeg fik lomme penge for. De penge, lidt over 3 kroner om ugen, brugte jeg ofte på at gå i biografen. Dengang kostede en billet 1,50 krone for en 11-årig. Det gjorde, at jeg havde 1,50 krone tilbage til slik, som kostede 30 øre stykket. En film med 5 stykker slik! Det kunne ikke blive meget bedre.

Det gik fint, indtil jeg blev 12. Da jeg en eftermiddag stod i køen, blev jeg klar over, at billetprisen for en 12-årig var 2,10 kroner, og det betød to stykker slik mindre. Jeg var ikke helt klar til det offer, så jeg sagde til mig selv: »Du ser ud som for en uge siden.« Jeg trådte derefter frem og bad om billetten til 1,50 krone. Billetdamen fortrak ikke en mine, og jeg

købte mine sædvanlige fem stykker slik i stedet for tre.

Opstemt over mit resultat styrtede jeg senere hjem for at fortælle min far om mit store kup. Da jeg stod og udpenslede detaljerne, sagde han ingenting. Da jeg var færdig, kiggede han blot på mig og sagde: »Min søn, vil du sælge din sjæl for 30 øre?« Hans ord gennemborede mit 12-årige hjerte. Det var en lektie, jeg aldrig har glemt.

År senere stillede jeg det samme spørgsmål til en mindre aktiv melkisedeksk præstedømmebærer. Han var en pragtfuld mand, der elskede sin familie. Men han havde ikke været i kirke i mange år. Han havde en dygtig søn, der spillede på et professionelt sportshold, der trænede og spillede kampe om søndagen. Det hold havde vundet adskillige større mesterskaber. Da vi mødtes, mindede jeg ham om, at han som præstedømmebærer var blevet lovet, at hvis han højnede sin ed og pagt i præstedømmet, ville han modtage »alt det, som [vor] Fader har.«² Så spurgte jeg ham: »Er et nationalt

mesterskab mere værd end alt, hvad Faderen har?« Han sagde stille: »Jeg kan se, hvad du mener« og traf en aftale om at tale med sin biskop.

I dag er det så let at blive indfanget af verdens larm – trods vore gode intentioner. Verden presser os til at »s[e] forbi målet.«³ En eller anden spurgte mig for nylig: »Betyder én drink virkelig noget?« Kan I se, at det er modstanderens spørgsmål? Kain spurgte: »Hvem er Herren, at jeg skulle kende ham?«⁴ og mistede derpå sin sjæl. Satan sejrer, når vi retfærdiggøre vore små synder. Førstefødselsret og arv er blevet byttet for en flaske mælk,⁵ et forkert stavet navn⁶ eller en skål linser.⁷

Når vi overvejer vore valg om at beholde 30 øre eller følge det nationale mesterskab, kan vi enten retfærdiggøre vore handlinger ligesom Kain eller prøve at underordne os Guds vilje. Spørgsmålet er ikke, hvorvidt vi gør noget, der skal rettes, for det gør vi altid. Spørgsmålet er snarere, om vi vil »undlade« eller »fuldende« det kald, der hviler på vores sjæl, om at gøre Faderens vilje?⁸

Herren elsker vores retskaffenhed, men beder os fortsat om at omvende os og underkaste os. I Bibelen læser vi, at det var en velstående ung mand, der holdt befalingerne, som knælede for Frelseren og spurgte, hvad han skulle gøre for at få evigt liv. Han vendte sig bedrøvet bort, da Frelseren sagde: »En ting mangler du: ... sælg alt, hvad du har.«⁹

Men der var en anden velstående og verdslig mand, den lamanitiske konge over hele landet, Lamoni's far, som også stillede det samme spørgsmål om evigt liv, da han sagde: »Hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive født af Gud og få denne ugudelige ånd rykket ud af mit bryst og modtage hans Ånd[?] ... jeg vil frasige mig mit

rige, for at jeg kan få denne store glæde.«¹⁰

Husker I det svar, Herren gav kongen gennem sin tjener Aron? »Hvis du vil omvende dig fra alle dine synder og bøje dig for Gud og påkalde hans navn i tro, overbevist om at du skal få, da skal du få det håb, som du ønsker.«¹¹

Da kongen forstod det krævede offer, ydmygede han sig og kastede sig til jorden og bad så: »O Gud ... så vil jeg aflægge alle mine synder for at kende dig.«¹²

Det er den ombytning, Frelseren beder os gøre: Vi skal opgive alle vore synder, store som små, for at få Faderens belønning – det evige liv. Vi skal glemme selvretfærdiggørende historier, undskyldninger, bortforklaringer, forsvarsmekanismer, nøleri, forstillelse, personlig stolthed, fordomsfulde tanker og at gøre tingene på vores måde. Vi skal fjerne os fra al verdslighed og antage Guds billede i vores ansigtsudtryk.¹³

Brødre og søstre, husk at denne opgave er mere end blot at undlade at gøre dårlige ting. Med en engageret fjende må vi handle og ikke blot sidde i »tankeløs sløvhed«. ¹⁴ At antage Guds ansigtsudtryk betyder at tjene hinanden. Der er overtrædelsessynder og undladelsessynder, og vi skal hæve os over begge.

Da jeg tjente som missionspræsident i Afrika, lærte jeg én gang for alle denne store sandhed. Jeg var på vej til et møde, da jeg så en lille dreng stå alene og græde trøstesløst i vejkanten. En stemme i mig sagde: »Stop og hjælp den dreng.« Så snart jeg hørte denne stemme, bortforklarede jeg den på et splitsekund: »Du kan ikke stoppe. Du kommer for sent. Du præsiderer og kan ikke komme for sent.«

Da jeg ankom til kirken, hørte jeg igen den samme stemme sige: »Tag hen og hjælp den dreng.« Så gav jeg mine bilnøgler til et kirkemedlem ved navn Afasi og bad ham hente drengen

til mig. Omkring 20 minutter senere mærkede jeg en hånd på skulderen. Drengen stod udenfor.

Han var omkring 10 år gammel. Vi fandt ud, at hans far var død, og at hans mor sad i fængsel. Han boede i slummen i Accra sammen med en slags forsørger, der gav ham mad og et sted at sove. For at tjene til kost og logi solgte han tørrede fisk på gaden. Men efter denne dag med gadehandel opdagede han et hul i lommen, da han stak hånden ned i den. Han havde mistet al sin indtægt. Afasi og jeg vidste straks, at hvis han vendte tomhændet tilbage, ville han blive kaldt løgner, højst sandsynligt slået og derefter smidt på gaden. Det var i det krisefulde øjeblik, jeg så ham første gang. Vi beroligede ham, erstattede hans tab og kørte ham tilbage til sin forsørger.

Da jeg tog hjem den aften, havde jeg indset to store sandheder. For det første vidste jeg mere end nogensinde,

sin udvalgte profet. I Jesu Kristi navn.
Amen. ■

NOTER

1. Matt 16:26.
2. L&P 84:38.
3. Jakob 4:14.
4. Moses 5:16.
5. En flaske mælk og fløden i den var midtpunkt for en strid mellem Thomas B. Marsh' hustru og fru Harris, som havde aftalt at slå sig sammen om at lave ost. Da fru Harris beklagede sig over, at fru Marsh ikke medtog fløden, men selv beholdt den, klagede fru Harris, og kvinderne skændtes. Thomas Marsh tog sagen op med biskoppen, som holdt med fru Harris. Sagen gik fra biskoppen til højrrådet og videre til Det Første Præsidentskab, som alle var enige i, at fru Marsh handlede forkert. Dette drev en kile mellem Thomas Marsh og Brødrene. Kort tid derefter erklærede Thomas Marsh for den lokale myndighed i Missouri, at mormonerne var fjendtligt stemt mod staten Missouri (se George A. Smith, »Discourse«, *Deseret News*, 16. apr. 1856, s. 44).
6. Da profeten Joseph Smith kaldte Simonds Ryder til at tage på mission, opdagede Ryder, at hans navn var stavet »Rider« i den trykte åbenbaring. Han blev stødt, og dette førte til hans frafald og sluttelig til, at han deltog i at rulle profeten i tjære og fjer. Ryder vidste ikke, at Joseph Smith sædvanligvis dikterede åbenbaringer til sine skrivere og ingen andel havde i stavningen (se Milton V. Backman jun., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838*, 1983, s. 93–94; Donald Q. Cannon og Lyndon W. Cook, red., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844*, 1983, s. 286).
7. I 1 Mos 25 lærer vi, at Esau sælger sin førstefødselsret for »brød og en portion linser« (v. 34).
8. Se L&P 19:18–19.
9. Se Mark 10:21–22.
10. Alma 22:15.
11. Alma 22:16.
12. Alma 22:18.
13. Se Alma 5:14–19.
14. Alma 60:7.
15. Mark 1:18.
16. Matt 18:11.
17. Jakob 1:8.
18. L&P 58:27.
19. Se Luk 15:11–32.
20. Se JS-H 1:15–16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple*, 1976, s. 88.
22. Se L&P 19:38.

at Gud er opmærksom på hver eneste af os og aldrig vil svigte os, og for det andet, at vi altid skal lytte til Åndens røst og gå »fremad«,¹⁵ uanset hvor det fører os hen, uden hensyn til vores frygt eller ulejlighed.

En dag spurgte disciplene Frelseren, hvem der var den største i Himmeriget. Han bad dem omvende sig, ydmyge sig og være underdanige som et lille barn. Derpå sagde han: »Menneskesønnen er kommet for at frelse det fortabte.«¹⁶ Med den ene sætning definerede han vores mission. Vi skal komme folk til undsætning – de fortabte, de bageste i rækken og de uanseelige. Det er ikke nok at undgå synd; vi må »påtage [os] hans kors«¹⁷ og »være ivrigt engageret«¹⁸ med at hjælpe andre til omvendelse. Med barmhjertighed og kærlighed omfavner vi den fortabte,¹⁹ besvarer råb fra forvirrede forældreløse, bønner fra de mennesker, der befinder sig i mørke og fortvivlelse,²⁰ og råb om hjælp fra familiemedlemmer i nød. »Satan behøver ikke at få alle til at blive som Kain eller Judas ...« sagde ældste Neal A. Maxwell. »Han behøver blot at

få dygtige mennesker ... til at betragte sig selv som sofistikerede tilskuere.«²¹

Efter en nylig stavskonference henvendte en teenagedreng sig til mig og spurgte: »Elsker Gud mig?« Må vores liv i tjeneste altid bekræfte, at Gud ikke har forladt nogen.

Nu til spørgsmålet: »Hvad vil et menneske give som vederlag for sit liv?« Satan vil have os til at sælge vores liv for slik og denne verdens mesterskaber. Frelseren kalder imidlertid på os til uden betaling at bytte vore synder ud, antage hans ansigtsudtryk og bringe det ind i hjertet på mennesker omkring os. På grund af dette kan vi få alt det, Gud har, og som vi får at vide er større end alle jordiske skatte tilsammen.²² Kan I overhovedet forestille jer det?

På en rejse til Nicaragua for nylig lagde jeg mærke til et skilt i et beskedent hjem hos en familie, vi besøgte. Der stod: »Mit vidnesbyrd er mit dyrebareste eje.« Sådan er det med mig. Mit vidnesbyrd er min sjæls skat, og af hele mit hjerte efterlader jeg jer mit vidnesbyrd om, at denne kirke er Guds sande kirke, at vor Frelser er dens overhoved og leder den gennem

Ældste Scott D. Whiting
De Halvfjerds

Tempelstandard

Den høje standard for tempelbyggeri, som Kirken anvender, er et billede og endda et symbol på, hvorledes vi bør leve vores eget liv.

Da jeg for nylig gik rundt i det smukke tempel i Brigham City i Utah, blev jeg mindet om en oplevelse, som jeg havde, da jeg tjente som koordinator for det åbne hus, genindvielsen og den kulturelle fejring af det historiske tempel i Laie i Hawaii.

Et par måneder før færdiggørelsen af den omfattende istandsættelse blev jeg inviteret på rundvisning i templet med lederen af tempelafdelingen, ældste William R. Walker, og hans kolleger fra tempelafdelingen. Derudover deltog adskillelige medlemmer fra entreprenørselskabet. Formålet med rundvisningen var til dels at vurdere fremgangen og kvaliteten af det udførte arbejde. På tidspunktet for rundvisningen var 85 procent af arbejdet færdigt.

Da vi gik gennem templet, betragtede og lyttede jeg til ældste Walker og hans kolleger, mens de inspicerede arbejdet og talte med hovedentreprenøren. På et tidspunkt lagde jeg mærke til en mand, der lod sin hånd køre langs væggene, mens vi bevægede os fra værelse til værelse. Efter at have gjort dette et par gange gned han fingrene sammen og henvendte sig til hovedentreprenøren og sagde: »Jeg kan mærke sandsten på denne

væg. Sandsten er ikke tempelstandard. I må slibe og pudse denne væg igen.« Entreprenøren tog pligttopfyldende noter af hver iagttagelse.

Da vi nærmede os et område i templet, som få mennesker nogensinde ville få at se, standsede den samme mand os og henledte vores opmærksomhed på en nyinstalleret, smuk, blyindfattet rude. Vinduet var ca. 60 cm bredt og 180 cm højt og indeholdt et indstøbt geometrisk mønster af små farvede glas. Han pegede på en lille farvet glaskvadrat på ca. 5 cm, som udgjorde en del af det enkle mønster, og sagde: »Den firkant sidder skævt.« Jeg så på firkanten, og i mine øjne var den placeret korrekt. Men ved nærmere eftersyn ved hjælp af et måleinstrument kunne jeg se, at der var en fejl, og at denne lille firkant faktisk sad 3 mm skævt. Der blev så givet instruks til entreprenøren om, at dette vindue skulle erstattes, fordi det ikke var tempelstandard.

Jeg må indrømme, at jeg var overrasket over, at hele vinduet skulle erstattes på grund af en så lille og knap synlig fejl. Der ville uden tvivl ikke være nogen, der nogensinde ville vide eller lægge mærke til dette vindue pga. dets afsides plads i templet.

Da jeg kørte hjem fra templet den

dag, reflekterede jeg over det, jeg havde lært af denne oplevelse – eller snarere det, jeg troede, jeg havde lært. Det var ikke før flere uger senere, da jeg blev inviteret på rundvisning af det nu færdige tempel, at min forståelse for den tidligere rundvisning blev klarere.

Da jeg trådte ind i det fuldstændige istandsatte tempel i Laie på Hawaii, blev jeg overvældet af dets skønhed og kvaliteten af arbejdet. I kan nok forstå min forventning, da jeg nærmede mig væggen med »sandsten« og det »skæve« vindue. Havde entreprenøren slebet og pudset væggene igen? Var vinduet blevet erstattet? Da jeg nærmede mig væggene med sandsten, blev jeg overrasket over at se, hvor smukt tapetet nu sad på alle væggene. Min første tanke var: »Så det var sådan, entreprenøren løste det med sandstenene – han dækkede det.« Men nej, jeg fandt ud af, at det hele tiden havde været planen at tapetsere væggene. Jeg undrede mig over, hvorfor en smule, knap synlig sandsten betød noget, hvis det alligevel skulle dækkes med tapet. Jeg nærmede mig så spændt området, hvor det skæve vindue var, og blev overrasket over at se en smuk plante, der gik fra gulv til loft og som stod lige foran vinduet. Igen tænkte jeg: »Så det var sådan, entreprenøren løste det med den skæve firkant – han skjulte den.« Da jeg kom nærmere, skubbede jeg plantens blade til side og smilede, da jeg så, at vinduet virkelig var blevet erstattet. Den tidligere skæve lille firkant var nu pæn og lige i mønstret. Jeg fandt ud af, at det altid havde været en del af planen at have en plante stående foran dette vindue.

Hvorfor skulle væggen med en smule sandsten og et vindue med en smule asymmetri kræve ekstra arbejde og endda erstatning, når så få hænder

eller øjne nogensinde ville vide af det? Hvorfor var entreprenøren underlagt så høj en standard?

Da jeg forlod templet i dybe tanker, fandt jeg mit svar, da jeg så op på det færdigbehandlede ydre og så disse ord: »Helliget Herren, Herrens hus«.

Denne kirkes templer er nøjagtigt som erklæret. Disse hellige bygninger er bygget til vores brug, og inden for dens vægge udføres hellige og frelsende ordinancer. Men der skal ikke herske tvivl om, hvis hus det i virkeligheden er. Ved at kræve nøjagtige standarder for opførelsen helt ned til de mindste detaljer viser vi ikke blot vores kærlighed og respekt for Herren Jesus Kristus, men vi viser også alle, at vi ærer og tilbeder ham, hvis hus det er.

I en åbenbaring givet til profeten Joseph Smith om at bygge templet i Nauvoo, gav Herren denne instruks:

»Kom I med alt jeres guld og jeres sølv og jeres ædelstene og med alle jeres antikviteter og sammen med alle, der har kendskab til antikviteter ... og medbring ... alle jordens kostbare træsorter

... og byg et hus til mit navn, som den Højeste kan bo i.«¹

Dette følger et mønster, der blev grundlagt af kong Salomo i Det Gamle Testamente, da han byggede et tempel til Herren ved kun at bruge de fineste materialer og håndværk.² I dag følger vi fortsat dette mønster, som er tilpasset med måde, når vi bygger Kirkens templer.

Jeg har lært, at selv om menneskelige øjne og hænder måske aldrig ser eller mærker en fejl, kender Herren niveauet for vore anstrengelser, og om vi har ydet vores allerbedste. Det samme gælder vore personlige anstrengelser for at efterleve et liv,

der er templets velsignelser værdigt. Herren har rådet:

»Og for så vidt som mit folk bygger mig et hus i Herrens navn og ikke tillader at noget urent kommer derind, så det ikke bliver besmittet, skal min herlighed hvile over det;

ja, og min nærværelse skal være der, for jeg vil komme derind, og alle de rene af hjertet, som kommer derind, skal se Gud.

Men hvis det bliver besmittet, vil jeg ikke komme derind, og min herlighed skal ikke være der; for jeg vil ikke komme ind i vanhellige templer.«³

Ligesom entreprenøren, når vi bliver klar over elementer i vores eget liv, der afviger fra Herrens lærdomme, og når vore anstrengelser ikke lever op til vores allerbedste, bør vi hurtigt rette enhver ting, der er forkert, og vide, at vi ikke kan skjule vore synder for Herren. Vi må huske på, at »når vi forsøger

at skjule vore synder ... se, da trækker himlene sig tilbage, [og] Herrens Ånd bedrøves.⁴

Jeg har også lært, at den høje standard for tempelbyggeri, som Kirken anvender, er et billede og endda et symbol på, hvorledes vi bør leve vores eget liv. Vi kan hver især anvende apostlen Paulus' lærdomme, der blev givet til den tidlige kirke, da han sagde:

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I.⁵

Vi er hver især lavet af det fineste materiale, og vi er det mirakuløse resultat af guddommeligt håndværk. Når vi bevæger os ud over ansvarsalderen og måske træder ind på syndens og fristelsens slagmark, kan vores eget tempel i den grad have brug for istandsættelse og reparationsarbejde. Måske er der vægge i os, der er belagt med sandsten og har brug for pudning, eller vores sjæls vindue, der har brug for at blive erstattet, så vi kan stå på hellige steder. Heldigvis er den tempelstandard, der kræves af os, ikke en standard for fuldkommenhed, selv om vi stræber efter det, men snarere at vi holder befalingerne og gør vores bedste for at leve som Jesu Kristi disciple. Det er min bøn, at vi alle vil bestræbe os på at leve et liv, der er templets velsignelser værdigt, ved at gøre vores bedste, ved at foretage de nødvendige forbedringer og fjerne fejl og ufuldkommenheder, så Guds Ånd altid må dvæle i os. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 124:26–27.

2. Se 1 Kong 6–7.

3. L&P 97:15–17.

4. L&P 121:37.

5. 1 Kor 3:16–17; se også v. 19.

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Jeres tros prøve

Ligesom den intense ild, der forvandler metal til stål, vil vi, hvis vi forbliver trofaste gennem vores tros ildprøve, opleve en åndelig forædling og blive styrket.

For ti år siden boede min hustru Kathy og jeg i São Paulo i Brasilien, og præsident David Marriott præsiderede over Interlagos-missionen i São Paulo i Brasilien. Han og hans hustru Neill og deres sønner Will, Wesley og Trace boede ikke langt fra os. De var rejst fra deres hjem, deres arbejde og mange i familien for at tage imod et kald fra profeten om at tage på mission.

Præsident Marriott ringede til mig en eftermiddag. Deres 21-årige dyrebare og retskafne datter Georgia, der studerede musik på Indiana University, var blevet ramt af en lastbil, da hun cyklede hjem fra et kirkemøde. Den første rapport lød på, at Georgia klarede sig godt. Få timer senere var hendes tilstand blevet dramatisk forværret.

Familie og venner begyndte at faste og bede om et mirakel for Georgia. Hendes mor fløj natten igennem fra Brasilien. Hun ankom i Indiana næste dag, hvor hun blev mødt af sine ældre børn, som med tårer i øjnene forklarede, at de havde været hos Georgia, da hun gik bort.

Jeg betragtede familien Marriott, mens dette skete, og i månederne og årene, der fulgte. De græd, de bad, de talte om Georgia, de følte en voldsom

smerte og sorg, men deres tro vaklede ikke. Til mødet i formiddag hørte vi om tilsvarende tro hos familierne Bowen og Wilberger.¹

Troens gave er en uvurderlig åndelig gave. »Og dette er det evige liv,« bad Jesus, »at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.«²

Vores tro er centreret om Gud, vor Fader, og på hans Søn, Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser. Den styrkes af vores kundskab om, at evangeliets fylde er blevet gengivet til jorden, at Mormons Bog er Guds ord, og at profeter og apostle i dag har præstedømmets nøgler. Vi skatter vores tro højt, arbejder på at styrke vores tro, beder om mere tro og gør alt i vores magt for at beskytte og forsvare vores tro.

Apostlen Peter pegede på noget, som han kaldte tro, der kan »stå sin prøve.«³ Han havde oplevet det. Husk Jesu ord:

»Simon ... Satan gjorde krav på jer for at sigte jer som hvede;

men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svinge.«⁴

Peter opmuntrede senere andre: »I skal *ikke* undre jer,« sagde han, »over den ildprøve, I er ude for, som var det noget fremmed, der skete med jer.«⁵

Denne ildprøve er beregnet til at gøre jer stærkere, men den har også mulighed for at begrænse eller tilmed ødelægge jeres tillid til Guds Søn og til at svække jeres beslutning om at holde jeres løfter til ham. Disse prøvelser er ofte kamufleret, hvilket gør dem vanskelige at identificere. De tager udgangspunkt i vore svagheder, vore sårbarheder, vore følsomme punkter eller det, der betyder mest for os. En reel, men overkommelig prøve for én, kan være en ildprøve for en anden.

Hvordan forbliver vi »standhaftige og urokkelige«⁶ under en trosprøve? Vi fordyber os i præcis det, der opbygger vores kerne af tro: Man udøver tro på Kristus, man beder, man grunder over skrifterne, man omvender sig, man holder befalingerne, og man tjener andre.

Når man møder en prøve på sin tro – så forlad aldrig Kirken, uanset hvad I gør! At gå bort fra Guds rige midt i en prøve på vores tro er som at forlade en sikker stormkælder i det øjeblik, hvor tornadoen dukker op.

Apostlen Paulus sagde: »Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand.«⁷ Det er i ly af Kirken, at vi beskytter vores tro. Når vi mødes med andre, der tror, beder vi og finder svar på vore bønner, vi tilbeder gennem musik, bærer vidnesbyrd om Frelseren, tjener hinanden og mærker Herrens Ånd. Vi nyder nadveren, modtager

præstedømmets velsignelser og besøger templet. Herren erklærede, at »guddommelighedens kraft [tilkendegives] i dets ordinancer.«⁸ Når I møder en prøve på jeres tro, så forbliv trygt inden for Guds husstands sikre rammer. Der er altid plads til jer her. Ingen prøve er så stor, at vi ikke kan overvinde den sammen.⁹

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Det moralske kompas i samfundet har udviklet sig med lynets hast. Adfærd, som engang blev anset for upassende og umoralsk, bliver nu ... betragtet af de fleste som acceptabel.«¹⁰

Der er mange ugifte voksne i Kirken, der er et godt stykke forbi de første voksenår. Selv om de finder deres nuværende liv lidt anderledes, end de havde forventet, så efterlever de kyskhedsloven.¹¹ Det kan være en prøve på deres tro. Jeg har stor respekt og beundrer disse Kristi disciple.

»Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru.«¹² I Det Nye Testamente hævede Frelseren den moralske standard for sine tilhængere, da han erklærede: »Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte.«¹³ Han lærte os ikke at fordømme andre, men han var ikke bange for at tale direkte: »Gå,« sagde han, »og synd fra nu af ikke mere.«¹⁴

Vores familie har en ven. I kender sikkert én som hende, eller måske er I selv som hende. Altid trofast, tjener ædelt i Kirken, beundret for sin indsats på arbejdet, forgudet af sin familie, og selvom hun forventede et ægteskab og børn, er hun ugift. »Jeg traf beslutningen,« sagde hun, »at sætte min lid til Jesus Kristus. At besøge templet ofte hjælper mig til at bevare et mere evigt fokus. Det minder mig om, at jeg aldrig er alene. Jeg har tro på ... at ingen ... velsignelse bliver tilbageholdt ... så længe at jeg ... forbliver trofast mod mine pagter, herunder kyskhedsloven.«¹⁵

En anden ven tjente forbilledligt på en mission, som han fulgte op med en krævende akademisk uddannelse. Han håbede på at få en familie. Hans trosprøve: Følelser af tiltrækning mod sit eget køn. Han skrev for nylig til mig: »Jeg er i min patriarkalske velsignelse blevet lovet, at jeg en dag får min egen familie. Om det sker i dette liv eller det næste, ved jeg ikke. Men jeg ønsker ikke at gøre noget, der kan bringe de velsignelser, som Gud lovede, i fare ... Efterlevelse af kyskhedsloven er en udfordring, men kom vi ikke til jorden for at møde udfordringer og for at vise Gud vores kærlighed og respekt ved at holde hans befalinger? Jeg er velsignet med et godt helbred, evangeliet, en kærlig familie og loyale venner. Jeg er taknemlig for mine mange velsignelser.«¹⁶

Verden protesterer: Hvordan kan I bede om så meget? Herren svarer:

»For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje ... for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer.«¹⁷

Disse to af Kristi tilhængere og titusinder som dem har følt Frelserens løfte: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«¹⁸

Her er en anden prøve. Der har altid været nogle få, som ønsker at bringe Kirken i vanry og at ødelægge tro. I dag bruger de internettet.

Nogle af oplysningerne om Kirken, uanset hvor overbevisende de lyder, er ganske enkelt ikke sande. Jeg mindes, at en kollega i 1985 kom ind på mit kontor i Florida. Han havde en artikel fra tidsskriftet *Time* med titlen »Challenging Mormonism's Roots« (Udfordring af mormonismens rødder). Den omtalte et nylig fundet brev, der angiveligt var skrevet af Martin Harris, der var i modstrid med Joseph Smiths beretning om fundet af Mormons Bogs plader.¹⁹

Min kollega spurgte, om denne nye oplysning ville ødelægge Mormonkirken. Artiklen citerede en mand, som sagde, at han nu forlod Kirken på grund af dokumentet. Senere var der angiveligt andre, der forlod Kirken.²⁰ Jeg er sikker på, at det var deres tros prøve.

Nogle måneder senere opdagede eksperter (og forfalskneren tilstod), at brevet var en fuldstændig forfalskning. Jeg mindes, at jeg virkelig håbede, at de, der havde forladt Kirken på grund af dette bedrag, måtte finde tilbage.

Nogle få betvivler deres tro, når de finder en udtalelse fremsat af en kirkeleder for flere årtier siden, som synes uforenelig med vores lære.

Der er et væsentligt princip, der fastsætter Kirkens lære. Trossætninger forkyndes af alle 15 medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum. De er ikke skjult i et ubemærket afsnit i en tale. Sande principper bliver forkyndt ofte og af mange. Vores lære er ikke vanskelig at finde.

Kirkens ledere er ærlige, men ufuldkomne mænd. Husk på Moronis ord: »Fordøm mig ikke på grund af min ufuldkommenhed, ej heller min fader ... men tak hellere Gud, at han har åbenbaret jer vore ufuldkommenheder, så at I kan lære at være visere, end vi har været.«²¹

Joseph Smith har sagt: »Jeg har aldrig sagt jer, at jeg var fuldkommen, men der findes ingen fejl i åbenbaringerne.«²² Miraklet med Guds hånd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helles historie og fremtid forstås kun,

når de ses gennem en åndelig linse. Præsident Ezra Taft Benson har sagt: »Alle mennesker kommer på et eller andet tidspunkt i en situation, hvor de må bestemme sig for, om de vil tro eller ej.«²³ Bliv ikke overrasket, når det sker for jer!

Pr. definition vil prøvelser være en prøvelse. De kan bestå i fortvivelse, forvirring, søvnløse nætter og tårevåde puder. Men vore prøvelser behøver ikke at være åndeligt dræbende. De behøver ikke føre os bort fra vore pagter eller fra Guds husstand.

»Husk ... at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer

ned i elendighedens og den uendelig jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde.«²⁴

Ligesom den intense ild, der forvandler metal til stål, vil vi, hvis vi forbliver trofaste gennem vores tros ildprøve, opleve åndelig forædling og blive styrket.

Ældste D. Todd Christofferson forklarede det, han lærte af en personlig prøvelse: »Selvom jeg led dengang, er jeg, når jeg ser tilbage nu, taknemlig for, at der ikke var en hurtig løsning på mit problem. Det faktum, at jeg var tvunget til at henvende mig til Gud om hjælp næsten dagligt over en længere periode, lærte mig virkelig at bede og få svar på mine bønner, og lærte mig på en meget praktisk måde at sætte min lid til Gud. Jeg kom til at kende min Frelser og himmelske Fader på en måde og i en grad, som måske ikke var sket ellers, eller som ville have taget mig meget længere tid at opnå ... Jeg lærte at stole på Herren af hele mit hjerte. Jeg lærte at vandre med ham dag for dag.«²⁵

Peter beskrev disse oplevelser som

»mere værd end ... guld.«²⁶ Moroni tilføjede, at et vidnesbyrd først kommer, når »jeres tro er blevet prøvet.«²⁷

Jeg begyndte med beretningen om familien Marriott. I sidste uge var Kathy og jeg sammen med dem ved Georgias grav. Ti år er gået. Familie og venner talte om deres kærlighed til og minderne om Georgia. Der var hvide heliumsballoner for at mindes hendes liv. Gennem tårer talte Georgias mor stille om den større tro og forståelse, som hun havde modtaget, og Georgias far fortalte mig stille om det lovede vidnesbyrd, som han havde fået.

Med tro kommer prøver på troen, som bringer øget tro. Herrens trøstende forsikring til profeten Joseph Smith er det samme løfte, som han tilbyder jer i jeres tros prøve: »Fortsæt ... frygt derfor ikke ... for Gud vil være med dig for evigt og altid.«²⁸ Om dette bærer jeg mit hellige vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Shayne M. Bowen, »For jeg lever, og I skal leve« og Ann M. Dibb, »Jeg ved det. Jeg efterlever det. Jeg elsker det« ved mødet lørdag formiddag til oktoberkonferencen 2012.

2. Joh 17:3.
3. 1 Pet 1:7.
4. Luk 22:31–32.
5. 1 Pet 4:12; fremhævelse tilføjet.
6. Alma 1:25.
7. Ef 2:19.
8. L&P 84:20.
9. Se Mosi 18:8–10.
10. Thomas S. Monson, »Stå på hellige steder«, *Liahona*, nov. 2011, s. 82.
11. Se Ezra Taft Benson, »The Law of Chastity«, *New Era*, jan. 1988, s. 4–7; »The Law of Chastity« i *Brigham Young University 1987–1988 Speeches*, 1988, s. 1–5, speeches.byu.edu; se også *Evangeliske principper*, 2009, s. 221–229.
12. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
13. Matt 5:28.
14. Joh 8:11.
15. Personlig brevveksling, 2012.
16. Personlig brevveksling, 2012.
17. Es 55:8–9.
18. Joh 14:27.
19. Se Richard N. Ostling, »Challenging Mormonism's Roots«, *Time*, 20. maj 1985, s. 44.
20. Se Gordon B. Hinckley, »Herre, giv os mere tro«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 52.
21. Morm 9:31.
22. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 516.
23. Ezra Taft Benson, »Mormons Bog er Guds ord«, *Stjernen*, maj 1988, s. 6.
24. Hel 5:12.
25. D. Todd Christofferson, »Giv os i dag vort daglige brød«, CES-foredrag, 9. jan. 2011, lds.org/broadcasts.
26. 1 Pet 1:7; se også 1 Pet 4:13.
27. Eter 12:6.
28. L&P 122:9; præsident George Q. Cannon sagde: »Uanset, hvor alvorlig prøvelsen er, hvor dyb sorgen er, hvor stor lidelsen er, vil [Gud] aldrig svigte os. Han har aldrig gjort det, og han vil aldrig gøre det. Han kan ikke. Det ligger ikke til hans karakter. Han er et uforanderligt væsen; den samme i går, den samme i dag, og han vil være den samme gennem evighederne forude. Vi har fundet den Gud. Vi har gjort ham til vores ven ved at adlyde hans evangelium; og han vil stå os bi. Vi skal måske gennem en gloende ovn; vi skal måske gennem dybt vand; men vi vil aldrig blive fortæret eller overvældet. Vi kommer gennem alle disse prøvelser og vanskeligheder bedre og renere, hvis vi blot sætter vores lid til vor Gud og holder hans befalinger« (»Remarks«, *Deseret Evening News*, 7. mar. 1891, s. 4; se også Jeffrey R. Holland, »Come unto Me«, *Ensign*, apr. 1998, s. 16–23.

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Beskyt børnene

Ingen bør modstå den indtrængende opfordring om at stå sammen om at øge vores omsorg for vores børns velfærd og fremtid – den opvoksende generation.

Vi kan alle huske den følelse, vi havde, når et lille barn grædende har rakt ud mod os efter hjælp. En kærlig himmelsk Fader har givet os disse følelser for at tilskynde os til at hjælpe hans børn. Jeg beder jer have disse følelser in mente, når jeg taler om vores ansvar for at beskytte og handle til bedste for børn.

Jeg taler ud fra det perspektiv, der ligger i Jesu Kristi evangelium og hans frelsesplan. Det er min kaldelse. Lokale kirkeledere har ansvar for enkelte enheder som en menighed eller en stav, men en apostel har ansvar for at vidne for hele verden. Alle børn er Guds børn uanset nationalitet, race eller tro.

Selvom jeg ikke taler om politik eller offentlige retningslinjer, så kan jeg som andre kirkeledere ikke tale om børns velfærd uden at berøre de valg, der træffes af borgere, offentlige embedsmænd eller ansatte i private organisationer. Vi er alle underlagt Frelserens befaling om at elske og tage hånd om hinanden, og dette gælder især de svage og forsvarsløse.

Børn er yderst sårbare. De har liden eller ingen kraft til at beskytte eller sørge for sig selv og kun ringe indflydelse på alle de mange ting, der er så afgørende for deres velbefindende.

Børn har brug for, at andre taler deres sag, og de har brug for beslutningstagere, som sætter deres trivsel frem for egne selviske, voksne interesser.

I.

Vi er rystede over de millioner af børn, der verden over er ofre for voksnes forbrydelser og selvished.

I visse krigshærgede lande bliver børn bortført for at gøre tjeneste som soldater.

En rapport fra FN skønner, at over to millioner børn hvert år bliver ofre for prostitution og pornografi.¹

Set i frelsesplanens perspektiv er en af de mest alvorlige mishandlinger af børn at nægte dem at blive født. Dette er en tendens overalt i verden. Det nationale fødselstal i USA er det laveste i 25 år,² og fødselstallet i de fleste europæiske og asiatiske lande har i mange år ikke været nok til at opretholde befolkningen. Det er ikke blot en religiøs sag. De yngre generationer bliver talmæssigt mindre, kulturer og folkeslag tyndes ud og forsvinder med tiden.

En årsag til det vigende fødselstal er udøvelsen af abort. Det skønnes, at der på verdensplan udføres mere end 40 millioner aborter om året.³ Mange love tillader eller fremmer ligefrem

abort, men for os at se er det et stort onde. En anden form for mishandling af børn finder sted under graviditeten med fosterskader som følge af utilstrækkelig ernæring eller stofmisbrug hos moderen.

Der er en skæbnesvanger ironi ved det store antal af børn, som fjernes ellers skades, inden de fødes, mens skarer af barnløse længes efter og søger små børn, de kan adoptere.

Den mishandling og vanrøgt af børn, der finder sted, efter de er født, er mere synlig. På verdensplan dør næsten 8 millioner børn, inden de bliver fem år. De fleste af sygdomme, som både kan behandles og forebygges.⁴ Og WHO (Verdenssundhedsorganisationen) melder, at et ud af fire børn hæmmes både mentalt og fysisk i deres vækst på grund af fejl- og underernæring.⁵ Det ser vi kirkeledere, der rejser og bor rundt om i verden, desværre ofte. Hovedpræsidentskabet for Primary rapporterer om børn, som lever »under ubegribelige forhold.« En mor i Filippinerne sagde: »Sommetider har vi ikke penge nok til mad, men det er i orden, for det giver mig mulighed for at lære mine børn om tro. Vi samles og beder om hjælp, og børnene ser, at Herren velsigner os.«⁶ I Sydafrika mødte en funktionær i Primary en lille pige, som var ensom og ked af det. I vage svar på kærlige spørgsmål fortalte hun, at hun hverken havde en mor, en far eller bedstemor – kun en bedstefar til at tage sig af hende.⁷ Sådanne tragedier er hyppige på et kontinent, hvor mange forsørgere er døde af AIDS.

Selv i rige lande skades små børn og unge på grund af forsømmelse. Børn vokser op i fattigdom med begrænset adgang til sundhed og uddannelse. De udsættes også for farer i deres fysiske og kulturelle rammer og endog forsømmelse fra forældrenes

side. Ældste Jeffrey R. Holland fortalte for nylig om en oplevelse, som en sidste dages hellig politibetjent havde haft. Under en ransagning havde han fundet fem små børn, som krøb sammen for at prøve at sove uden sengetøj på et snavset gulv, mens deres mor og andre drak og festede. Der var ingen mad i lejligheden til at afhjælpe deres sult. Efter at have puttet børnene i en interimistisk seng, knælede politibetjenten ned og bad om, at de måtte være i sikkerhed. Da han gik ud af døren, fulgte et af børnene på omkring 6 år efter ham, tog ham i hånden og spurgte tryglende: »Vil du ikke nok adoptere mig?«⁸

Vi husker vor Frelsers belæring, da han stillede et lille barn foran sine disciple og sagde:

»Og den, der tager imod et sådant barn i mit navn, tager imod mig.

Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb« (Matt 18:5-6).

Når vi overvejer de farer, vore børn skal beskyttes mod, bør vi også tage psykisk mishandling i betragtning. Forældre, lærere eller andre omsorgspersoner som fornedrer, mobber eller ydmyger børn eller unge kan volde mere varig skade end fysiske skader kan. At få et barn eller en ung til at føle sig værdiløs, uelsket eller uønsket kan forårsage alvorlige og varige skader på deres følelsesmæssige velbefindende og udvikling.⁹ Unge mennesker, der kæmper med svære forhold, bl.a. tiltrækning af samme køn, er særligt sårbare og har brug for kærlig forståelse – ikke mobning eller offentlig udstødelse.¹⁰

Med Herrens hjælp kan vi omvende og ændre os og blive mere kærlige og hjælpsomme mod børn – vore egne og dem omkring os.

II.

Der er kun få eksempler på fysiske eller følelsesmæssige trusler mod børn, som er mere alvorlige end dem, der vedrører deres forhold til forældre eller værger. Præsident Thomas S. Monson har talt om det, han kalder »onde gerninger« af børnemisbrug, hvor forældre har nedbrudt eller skæmmet et barn fysisk eller følelsesmæssigt.¹¹ Jeg sørgede, når jeg var nødt til at læse beviserne i sådanne sager i min tid i Utahs højesteret.

Af yderste vigtighed for et barns velbefindende tæller det, hvorvidt forældrene er gift, ægteskabets beskaffenhed og længde og måske mere generelt den kultur og forventning, der er til ægteskab og børneomsorg, hvor de bor. To eksperter i familieforhold har forklaret: »Gennem historien har ægteskab først og fremmest været en institution til formering og opdragelse af børn. Det har udgjort den kulturelle binding af en far til hans børn ved at binde ham til sine børns mor. Men i nyere tid står børnene ikke længere centralt i denne.«¹²

En juraprofessor ved Harvard beskriver den gældende lov og indstilling til ægteskab og skilsmisse således: »Den nuværende amerikanske fortælling om ægteskab, som man læser om den i loven og megen

populærlitteratur, lyder nogenlunde sådan her: Ægteskab er primært et forhold, der eksisterer for at tilfredsstille de enkelte ægtefæller. Dersom dette ikke lykkes, kan ingen af parterne bebrejdes, og begge ægtefæller kan frit vælge at afslutte det ... Børn forekommer sjældent i fortællingen, og gør de, er det som skygger i baggrunden.«¹³

Vore kirkeledere har belært os om, at det at se på ægteskabet »som blot en aftale, man kan indgå efter forgodtbefindende ... og bryde det ved den første vanskelighed ... er et onde, der fortjener streng fordømmelse,« især hvor børn kommer til at lide under det.¹⁴ Og børn påvirkes af skilsmisser. Over halvdelen af skilsmisserne det seneste år har omfattet par med mindre børn.¹⁵

Mange børn kunne have nydt glæden ved at vokse op hos begge sine forældre, hvis blot deres forældre havde fulgt denne inspirerede belæring fra familieproklamationen: »Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn ... Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden.«¹⁶ Den mest effektive

undervisning af børn sker gennem forældrenes eksempel. Fraskilte forældre lærer uvægerligt deres børn en negativ lektie.

Der findes helt sikkert tilfælde, hvor en skilsmisse er nødvendig og til bedste for børnene, men de tilfælde er sjældne.¹⁷ I de fleste ægteskabelige dystre burde de stridende forældre lægge større vægt på børnenes interesser. Og det kan de gøre med Herrens hjælp. Børn har brug for den følelsesmæssige og personlige styrke, der kommer af at vokse op hos to forældre, der står sammen om deres ægteskab og mål. Eftersom jeg selv er vokset op hos en mor, der var enke, ved jeg meget vel, at dette ikke altid kan lade sig gøre, men man bør stræbe efter idealet, når som helst det er muligt.

Børnene er de første ofre i de gældende love, der tillader en såkaldt »skilsmisse uden årsag«. Set fra børnenes synspunkt er skilsmisse for let. Idet en grundig forsker opsummerede flere årtiers socialvidenskabelig forskning konkluderede han således, at »den familiestruktur, som skaber den bedste ramme

for børn, generelt er to biologiske forældre, som forbliver gift«. ¹⁸ En skribent i *New York Times* bemærkede, at »det overraskende faktum var, at selv om det traditionelle ægteskab bliver mindre udbredt i USA ... så tårner beviserne sig op for denne institutions vigtighed for børns velbefindende«. ¹⁹ Dette faktum bør være en vigtig rettesnor for både forældre og kommende forældre i deres beslutning omkring ægteskab og skilsmisse. Vi har også brug for, at politikere, meningsdannere og embedsmænd øger deres opmærksomhed mod børnenes bedste i modsætning til vælgernes selviske interesser og fortalere for voksnes interesser.

Børnene bliver også ofre for de ægteskaber, der ikke indgås. Der er ikke meget mere foruroligende læsning om vore unges velfærd end en ny rapport, der viser, at mere end 41 % af alle fødsler i USA har ugifte kvinder som mødre.²⁰ Ugifte mødre har massive udfordringer, og beviserne på, at deres børn lider større ulemper sammenlignet med børn af gifte forældre, er tydelige.²¹

Størstedelen af børn af ugifte mødre – 58 % – blev født af samboende par.²² Og uanset hvad vi siger om disse pars fravalg af ægteskab, så viser undersøgelser, at deres børn lider under betydelige ulemper på sammenlignelige punkter.²³ For børn har ægteskabets relative stabilitet betydning.

Vi bør gå ud fra, at børn med forældre af samme køn står i en tilsvarende ugunstig situation. Den socialvidenskabelige litteratur er omdiskuteret og politisk ladet omkring, hvilken langvarig virkning dette har på børn, hovedsageligt, som en skribent i *New York Times* udtrykker det, fordi »homoseksuelle ægteskaber er et socialt eksperiment, og som de fleste andre eksperimenter vil det tage nogen tid at forstå konsekvenserne af det.«²⁴

III.

Jeg har talt børnenes sag – børn overalt. Nogle mennesker vil måske afvise disse eksempler, men ingen bør modstå den indtrængende opfordring om at stå sammen om at øge vores omsorg for vores børns velfærd og fremtid – den opvoksende generation.

Vi taler om Guds børn, og med hans bestyrkende hjælp kan vi gøre mere for at hjælpe dem. Min opfordring er ikke kun rettet mod sidste dages hellige, men til alle med en religiøs overbevisning og andre, der har et værdisæt, som får dem til at sætte andres behov højere end deres egne, især børns velfærd.²⁵

Religiøse mennesker er også bevidste om Frelserens belæring i Det Nye Testamente om, at små børn er vore rollemodeller på ydmyghed og lærevillighed.

»Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.

Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget« (Matt 18:3–4).

I Mormons Bog læser vi den opstandne Herres belæring af nefitterne om, at de måtte omvende sig og lade sig døbe og »blive som et lille barn« – hvis de ville arve Guds rige (3 Ne 11:38; se også Moro 8:10).

Jeg beder til, at vi vil være ydmyge som små børn og række ud for at beskytte vore små, for de er fremtiden, for os, for Kirken og for alle folkeslag. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood Under Threat*, 2004, s. 26.
2. Se Haya El Nasser, »National Birthrate Lowest in 25 Years«, *USA Today*, 26. jul. 2012, s. A1.
3. Se Gilda Sedgh m.fl., »Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008«, *The Lancet*, vol. 379, nr. 9816, 18. feb. 2012, s. 625–632.
4. Se UNICEF, »Young Child Survival and Development«, <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Se World Health Organization, *World Health Statistics 2012*, 2012, s. 109, 118.
6. Rapport fra Primarys hovedpræsidentskab, 13. sep. 2012.
7. Rapport fra Primarys hovedpræsidentskab.
8. Se Jeffrey R. Holland, »Israel, Israel, Gud nu kaldes«, CES-foredrag for unge voksne, 9. sep. 2012, lds.org/broadcasts; se også R. Scott Lloyd, »Zion Not Only Where, but How We Live, says Elder Holland«, *Deseret News*, 10. sep. 2012, s. B2.
9. Se Kim Painter, »Parents Can Inflict Deep Emotional Harm«, *USA Today*, 30. juli 2012,

s. B8; Rachel Lowry, »Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows«, *Deseret News*, 5. aug. 2012, s. A3.

10. Se »End the Abuses«, *Deseret News*, 12. juni 2012, s. A10.
11. Thomas S. Monson, »En lille dreng vogter dem«, *Liahona*, jun. 2000, s. 3.
12. W. Bradford Wilcox og Elizabeth Marquardt, red., *The State of Our Unions: Marriage in America*, 2011, s. 82.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges*, 1987, s.108.
14. David O. McKay, »Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce«, *Improvement Era*, juni 1969, s. 5.
15. Se Diana B. Elliott og Tavia Simmons, »Marital Events of Americans: 2009«, *American Community Survey Reports*, aug. 2011.
16. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
17. Se Dallin H. Oaks, »Skilsmisse«, *Liahona*, maj 2007, s. 71.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010*, 2012, s. 158.
19. Ross Douthat, »Gay Parents and the Marriage Debate«, *New York Times*, 11. jun. 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate/>.
20. Se Joyce A. Martin m.fl., »Births: Final Data for 2010«, *National Vital Statistics Reports*, vol. 61, nr. 1 (aug. 2012), s. 10.
21. Se William J. Doherty m.fl., *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences*, 2002; og W. Bradford Wilcox, m.fl., *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3. udg., 2011.
22. Se Martin, »Births: Final Data for 2010«, s. 10–11.
23. Se Wilcox, *Why Marriage Matters*.
24. Douthat, »Gay Parents and the Marriage Debate«. Den seneste og mest gennemgående undersøgelse påpeger betydelige ulemper, som er omtalt af unge voksne, som har haft to forældre af samme køn, inden de blev 18 år (se Mark Regnerus, »How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Results from New Family Structures Study«, *Social Science Research*, vol. 41, 2012, s. 752–770).
25. Sidste dages hellige er meget engagerede i forælderrollen og anser det for at være et af de vigtigste mål i livet (se Pew Research Center's Forum on Religious and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, 12. jan. 2012, s. 10, 16, 51).

Eldste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Brødre, vi har et arbejde at udføre

Som bærere af præstedømmet har vi en afgørende rolle at spille i samfundet, i hjemmet og i Kirken.

Brødre, der er i de seneste år blevet sagt og skrevet meget om mænds og drenges udfordringer. En række bogtitler lyder fx *Why There Are No Good Men Left (Hvorfor er der ingen gode mænd tilbage)*, *The Demise of Guys (Fyrenes nedtur)*, *The End of Men (Mænds endeligt)*, *Why Boys Fail (Hvorfor drenge ikke slår til)*, og *Manning Up (Mand jer op)*. Sjovt nok synes de fleste af disse bøger at være skrevet af kvinder. Under alle omstændigheder så er den røde tråd gennem disse analyser, at mænd og drenge i mange samfund i dag får modstridende og negative signaler om deres roller og værdi i samfundet.

Forfatteren til *Manning Up* karakteriserer det på denne måde: »Det har været en næsten universel regel i civilisationer, at hvor piger bliver kvinder ved blot at blive fysisk modne, så skal drenge bestå en prøve. De måtte demonstrere mod, fysisk dygtighed eller beherskelse af de nødvendige færdigheder. Målet var at bevise deres evne som beskytter af kvinder og børn; det var altid deres primære sociale rolle. Men i dag, hvor kvinder

bevæger sig fremad i en avanceret økonomi, er ægtemænd og fædre som forsørgere nu et valg, og de karakteregenskaber, som mænd havde brug for for at spille deres rolle – sjælsstyrke, koldblodighed, mod, troskab – er forældede og tilmed lidt pinlige.«¹

I deres iver efter at fremme muligheder for kvinder, noget vi støtter, så er der nogle, der rakker ned på mænd og deres bidrag. De synes at tænke på livet som en konkurrence mellem mænd og kvinder – at den ene må dominere den anden, og nu er det kvindernes tur. Nogle argumenterer for, at en karriere er alt, og at ægteskab og børn er, eller burde være, fuldstændigt valgfrit – så hvorfor behøver vi mænd?² I alt for mange Hollywood-film, tv-serier og tilmed reklamer bliver mænd portrætteret som inkompetente, umodne og selvoptagede. Denne kulturelle fornedrelse af mænd har en skadelig effekt.

Det rapporteres fx fra USA, at »piger nu overgår drenge på ethvert niveau fra indskolingen til universitet. I 8. klasse er det fx kun 20 procent af drengene, der kan skrive rimeligt

og kun 24 procent kan læse. De unge mænds resultater i universiteternes optagelsesprøver var i 2011 de værste i 40 år. I henhold til National Center for Education Statistics (NCES – Det nationale center for uddannelsesstatistik) er der 30 procent større chance for, at drenge end piger dropper ud af gymnasiet ... Prognoserne viser, at kvinder i 2016 får 60 procent af bachelorgraderne, 63 procent af magistergraderne og 54 procent af licentiatgraderne. To tredjedele af eleverne i specialundervisningen er drenge.«³

Nogle mænd og unge mænd har brugt de negative signaler som en undskyldning for at undgå ansvar og aldrig blive voksne. En universitetsprofessor bemærkede i en kommentar, der alt for ofte er meget rammende: »Mændene kommer ind i klassen med deres baseballkasket på bagvendt og med [tamme] undskyldninger som: »Computeren åd mine opgaver.« Samtidig sidder kvinderne og tjekker deres kalendere og beder om anbefalinger til advokatkontorer.«⁴ En kvindelig filmkritiker udtrykte ret kynisk, at »det, vi kan regne med mænd til, hvis vi er heldige og vælger at have en partner, er netop kun det – en partner. En person, der står på sit eget område, samtidig med, at han respekterer, at vi står på vores.«⁵

Brødre, sådan må det ikke være hos os. Som bærere af præstedømmet har vi en afgørende rolle at spille i samfundet, i hjemmet og i Kirken. Men vi må være mænd, som kvinder kan stole på, som børn kan stole på, og som Gud kan stole på. I Kirken og i Guds rige i de sidste dage har vi ikke råd til at have drenge og mænd, der flyder med strømmen. Vi har ikke råd til unge mænd, der mangler selvdisciplin og kun lever for at blive underholdt. Vi har ikke råd til unge voksne mænd, der ingen vegne kommer i livet, som ikke gør noget

alvorligt for at danne en familie og yde et virkeligt bidrag i denne verden. Vi har ikke råd til ægtemænd og fædre, som ikke bidrager med åndelig ledelse i hjemmet. Vi har ikke råd til at have nogen, der bærer og udøver det hellige præstedømme efter Guds Søns orden, som spilder deres kræfter på pornografi eller tilbringer deres liv i cyberspace (hvor de ironisk set er *af* verden, mens de ikke er *i* verden).

Brødre, vi har et arbejde at udføre.

Unge mænd, I er nødt til at klare jer godt i skolen og så fortsætte jeres uddannelse efter skolen. Nogle af jer kunne tænke sig at fortsætte på universitetet og få en karriere i erhvervslivet, i landbruget, i det offentlige eller andre erhverv. Nogle vil få succes med kunst, musik og undervisning. Andre vil vælge en karriere i militæret eller lære et fag. Igennem årene har jeg mødt en række håndværkere, der arbejdede med ombygninger og reparationer i mit hjem, og jeg har beundret disse mænds arbejdsindsats og færdigheder. Uanset hvad I vælger, så er det afgørende, at I bliver kompetente, så I kan forsørge en familie og yde et godt bidrag til jeres lokalsamfund og jeres land.

Jeg så for nylig en video, der viste dagligdagen for en 14-årig dreng i

Indien ved navn Amar. Han står tidligt op og arbejder et sted før og et andet efter skolen, seks-en-halv dag om ugen. Hans indtægt udgør en væsentlig del af hans families eksistensgrundlag. Han skynder sig efter mørkets frembrud hjem på sin nedslidte cykel efter job nr. to og får på en eller anden måde plads til et par timers lektier, før han falder om på sit leje på gulvet mellem sovende søskende omkring kl. 23.00. Selv om jeg aldrig har mødt ham, så føler jeg mig stolt af ham for hans flid og mod. Han gør sit allerbedste med sine begrænsede ressourcer og muligheder, og han er en velsignelse for sin familie.

I voksne mænd – fædre, unge voksne, ledere, hjemmelærere – vær værdige forbilleder og hjælp den opvoksende generation af drenge med at blive mænd. Lær dem sociale færdigheder og andre færdigheder: Hvordan man deltager i en samtale, hvordan man lærer andre at kende og omgås dem, hvordan man opfører sig over for kvinder og piger, hvordan man tjener, hvordan man er aktiv og nyder fritid, hvordan man dyrker en hobby uden at blive afhængig, hvordan man retter fejl og træffer bedre valg.

Og til alle, der lytter med, hvor dette budskab måtte nå jer, siger jeg, som Jahve sagde til Josva: »Vær modig og stærk« (Jos 1:6). Fat mod og forbered jer, så godt som muligt, uagtet jeres situation. Forbered jer til at være en god ægtemand og far; forbered jer til at være gode og produktive medborgere; forbered jer til at tjene Herren, hvis præstedømme I bærer. Uanset, hvor I er, er jeres himmelske Fader opmærksom på jer. I er ikke alene, og I har præstedømmet og Helligåndsgaven.

Blandt de mange steder, hvor der er behov for jer, er et af de vigtigste jeres præstedømmekvorum. Vi har brug for kvorummer, der giver medlemmerne åndelig næring om søndagen, og som også tjener. Vi har brug for ledere af kvorummer, der fokuserer på at udføre Herrens værk og på at støtte kvorumsmedlemmer og deres familie.

Overvej missionering. Unge mænd, I har ingen tid at spille. I kan ikke vente med at blive seriøse omkring forberedelse, til I bliver 17 eller 18 år. Det Aronske Præstedømmes kvorummer hjælper deres medlemmer med at forstå præstedømmets ed og pagt og blive parat til at blive ordineret til ældste; de kan hjælpe dem med at forstå

og forberede sig til templets ordnan-
cer; og de kan hjælpe dem til at blive
rede til en vellykket mission. Det Mel-
kisedekske Præstedømmes kvorum-
mer og Hjælpeforeningen kan hjælpe
forældre til at berede missionærer, der
kender Mormons Bog, og som træder
ud på marken fuldt forpligtede. Og i
hver menighed og stav kan de samme
kvorummer føre an i et effektivt sam-
arbejde med de fuldtidsmissionærer,
der tjener der.

Et tilsvarende arbejde, der primært
hviler på præstedømmeskuldre, er
Frelserens kald, der er gentaget af
præsident Thomas S. Monson, om
at redde dem, der er drevet bort fra
evangeliet, eller som af en eller anden
årsag er blevet misfornøjet. Vi har
oplevet vidunderlig succes i denne
indsats og også en fremragende
indsats fra unge mænd. Et kvorum
i Det Aronske Præstedømme i Rio
Grande (spansktalende) Menighed i
Albuquerque i New Mexico sad i råd
sammen om, hvem de kunne bringe
tilbage, og som gruppe gik de ud
for at besøge hver enkelt. En sagde:
»Da de kom til min dør, følte jeg mig
betydningsfuld,« og en anden indrøm-
mede: »Jeg er indvendig lykkelig over,
at der faktisk er nogen, der ønsker,
at jeg går i kirke; det får mig nu til at
ønske at gå i kirke.« Da kvorumsmed-
lemmer inviterede en ung mand til
at komme tilbage, bad de ham om at
komme med dem på det næste besøg,
og det gjorde han. De bad ham ikke
blot om at komme i kirke; de gjorde
ham straks til en del af kvorummet.

Et andet udfordrende, men stimule-
rende præstedømmearbejde er slægts-
historie og tempeltjeneste. Hold øje
med et brev fra Det Første Præsident-
skab, der snart kommer, som indehol-
der en fornyet opfordring og en højere
prioritering af denne afgørende del af
værket, som vi skal udføre.

Vore kvorummer danner også et
broderskab med gensidig støtte. Præ-
sident Gordon B. Hinckley har engang
sagt: »Det bliver en vidunderlig dag,
mine brødre – det bliver en dag, hvor
Herrens formål vil opfyldes – når vore
præstedømmekvorummer bliver et
styrkende anker for enhver mand, der
hører dertil; når enhver sådan mand
virkelig vil være i stand til at sige: »Jeg
er medlem af et præstedømmekvo-
rum i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige. Jeg er parat til at støtte mine
brødre i alle deres behov, ligesom jeg
er overbevist om, at de er rede til at
støtte mig i mine ... Når vi arbejder
sammen, kan vi stå oprejst uden forle-
genhed og uden frygt, uanset hvilken
modvind vi måtte komme ud i, økono-
misk, socialt eller åndeligt.«⁶

Trods vores bedste indsats går alting
ikke som planlagt, og en særlig »ulyk-
kesvind«, der kan ramme en mand, er
arbejdsløshed. I en tidlig pjece om Kir-
kens velfærd står der: »En mand uden
arbejde er af særlig betydning for Kir-
ken, fordi han, berøvet sin arv, som Job
er prøvet – på sin integritet. Når dagene
bliver til uger og måneder, ja, til med
år med modgang, så bliver smerten
dybere ... Kirken kan ikke håbe på at
frelse en mand om søndagen, hvis den
i løbet af ugen er et ligegyldigt vidne til
korsfæstelsen af hans sjæl.«⁷

I april 2009 fortalte Richard G.
Edgley, tidligere rådgiver i Det Præsi-
derende Biskopråd, beretningen om
et eksemplarisk kvorum, der mobi-
liserede alle kræfter for at hjælpe et
medlem, der havde mistet sit job.

»Phil's Auto i Centerville i Utah er
et bevis på, hvad præstedømmele-
delse og et kvorum kan udrette. Phil
var medlem af ældsternes kvorum
og arbejdede som mekaniker på et
lokalt bilværksted. Uheldigvis kom det
værksted, hvor Phil arbejdede, ud for
økonomiske vanskeligheder og måtte

afskedige Phil. Han var ødelagt over
den drejning, begivenhederne tog.

Da Phils biskop, Leon Olson, hørte
om hans jobtab, overvejede biskoppen
og ældsternes kvorumspræsidentskab
i bøn måder, hvorpå de kunne hjælpe
Phil tilbage på fode. Han var trods alt
et medlem af kvorummet, en bror, og
han havde brug for hjælp. De fandt
frem til, at Phil havde evnerne til at
drive sin egen forretning. Et af kvo-
rumsmedlemmerne tilbød sin gamle
lade, som måske kunne bruges som et
værksted. Andre kvorumsmedlemmer
kunne hjælpe med at samle det nød-
vendige værktøj og udstyr til indret-
ning af det nye værksted. Om ikke
andet så kunne næsten alle i kvorum-
met hjælpe med at gøre rent i laden.

De fortalte Phil om deres idé, der-
næst fortalte de om deres plan til med-
lemmerne i deres kvorum. Laden blev
gjort ren og sat i stand, værktøj blev
indsamlet og alt gjort i orden. Phil's
Auto blev en succes og flyttede til sidst
til bedre og mere permanente lokaler –
alt sammen fordi hans kvorumsbrødre
tilbød ham hjælp i en krisetid.⁸

Naturligvis gælder det stadig,
som det er blevet gentaget af profe-
terne gennem årene: »Det vigtigste
af Herrens arbejde, I nogensinde
vil udføre, vil være inden for vores
hjems vægge.«⁹ Vi har meget at gøre
for at styrke ægteskabet i samfund,
der i stigende grad bagatelliserer dets
betydning og formål. Vi har meget
at gøre for at undervise vore børn i
»at bede og at vandre retskaffent for
Herren« (L&P 68:28). Vores opgave er
intet mindre end at hjælpe vore børn
til at opleve den store forandring i
hertet eller omvendelse til Herren,
der omtales så elegant i Mormons Bog
(se Mosi 5:1–12; Alma 26). Sammen
med Hjælpeforeningen kan præste-
dømmekvorummer opbygge forældre
og ægteskaber, og kvorummer kan

bidrage med præstedømmevevsignelser til familier, hvor der kun er en forælder.

Ja, brødre, vi har et arbejde at udføre. Tak for de ofre, I yder, og det gode, I gør. Bliv ved, og Herren vil hjælpe jer. Nogle gange ved I måske ikke helt, hvad I skal gøre eller sige – gå bare i gang. Begynd at gøre noget, og Herren lover, at »en dør til rige muligheder skal blive åbnet for [jer]« (L&P 118:3). Begynd at sige noget, og han lover: »Så skal I ikke blive beskæmmet for mennesker. For det skal blive givet jer i samme stund, ja, i samme øjeblik, hvad I skal sige« (L&P 100:5–6). Det er sandt, at vi på mange måder er almindelige og ufuldkomne, men vi har en fuldkommen Mester, der udførte en fuldkommen forsoning, og vi kan kalde på hans nåde og hans præstedømme. Når vi omvender os og renser vores sjæl, er vi lovet, at vi vil blive undervist og begavet med kraft fra det høje (se L&P 43:16).

Kirken og verden og kvinder råber efter mænd; mænd, som udvikler deres kapacitet og talenter, som er villige til at arbejde og yde ofre, som vil hjælpe andre med at opnå lykke og frelse. De råber: »Rejs jer, Guds mænd!«¹⁰ Må Gud hjælpe os til at gøre det. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys*, 2011, s. 16.
2. »Når man spørger unge i dag, hvad der gør dem til voksne, så er der næsten ingen, der nævner ægteskab. De tænker langt mere på noget i forbindelse med arbejde – at færdiggøre en uddannelse, økonomisk uafhængighed, et fuldtidsjob – som tegn på, at de er nået frem. Arbejde, karriere, uafhængighed: Det er de primære kilder til identitet i dag« (Hymowitz, *Manning Up*, s. 45). Presset på kvinder til at adoptere denne antiægteskabelige etik er især intens. En skribent i *Times* i London skrev: »Ingen, ikke min familie eller mine lærere, sagde nogensinde: Åh ja, og desuden kunne du måske også ønske at blive hustru og mor.« De var så besluttede på, at vi skulle følge en ny, ligestillingsmæssig og moderne vej, så de historiske ambitioner for generationer af

kvinder – om at blive gift og få en familie – helt bevidst blev fejlet bort fra deres vision om vores fremtid« (Eleanor Mills, »Learning to Be Left on the Shelf«, *The Sunday Times*, 18. apr. 2010, www.thetimes.co.uk; i Hymowitz, *Manning Up*, s. 72). En anden skribent i fyrrerne citerede nogle reaktioner på en artikel, som hun skrev om sine ærgrelser over ikke at blive gift: »Jeg er fuldstændig forbløffet over dit behov for en mand«, »Få dog lidt selvværd!«, »Du har taget medafhængighed til et fuldstændig nyt lavpunkt«, og »Hvis min datter voksede op og ønskede en mand blot halvt så meget som dig, så ved jeg, at jeg har fejlet i min opdragelse af hende« (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough*, 2010, s. 55).

Den gode nyhed er, at de fleste, herunder også veluddannede unge voksne, ikke køber dette budskab imod ægteskab og familie. »I henhold til en undersøgelse udført af en økonom på University of Pennsylvania var 86 procent af hvide kvinder med en collegeuddannelse i USA i 2008 gift, inden de blev 40 år, sammenlignet med 88 procent hos dem med en uddannelse på under fire år. Antallet for hvide mænd med collegeuddannelse er tilsvarende: 84 procent af dem var gift i 2008, inden de blev 40 år. Den fremherskende visdom, som ikke er baseret på forskning, er for resten, at ægteskabet er noget skidt for kvinder. Men collegeuddannede, hvide kvinder mener det tilsyneladende ikke. De har større sandsynlighed end nogen anden gruppe til at mene, at »gifte er generelt lykkeligere end ugifte.« ... Et stort flertal – 70 procent – af førsteårsstuderende på college mener, at stiftelse af familie er »afgørende« eller »meget vigtigt« for deres fremtid« (Hymowitz, *Manning Up*, s. 173–174).

3. Philip G. Zimbardo og Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It*, e-bog, 2012; se kapitlet »Behind the Headlines«.
4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman*, 2003, s. 67.
5. Amanda Dickson, »Hunger Games' Main Character a Heroine for Our Day«, *Deseret News*, 2. apr. 2012, www.deseretnews.com.
6. Se Gordon B. Hinckley, »Præstedømmekvorummernes ansvar for velfærdstjenesten«, *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 131–132.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program*, 1945, s. 4.
8. Richard C. Edgley, »Dette er jeres telefonopkald«, *Liahona*, maj 2009, s. 54.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 134.
10. »Rise Up, O Men of God«, *Hymns*, nr. 323.

Biskop Gary E. Stevenson
Præsiderende biskop

Vær tapre, hvad angår mod, styrke og ihærdighed

Gør jer egnede som de 2.000 unge krigere ved at være tapre, hvad angår mod som værdige præstedømmebærere.

Aften fører jeg mig især velsignet ved som biskop at tale til de unge mænd, som bærer Det Aronske Præstedømme, og som er samlet over hele verden til dette præstedømmemøde. Jeg vil fortælle jer beretningen fra Mormons Bog, der beskriver Helaman og hans 2.000 unge krigere. Dette skriftsted vil give jer indsigt i de unge mænds karakter – og inspiration til jer sidste dages hellige unge mænd. Jeg citerer mit yndlingsskriftsted: »Og de var alle unge mænd, og de var overordentlig tapre, hvad angår mod og også styrke og ihærdighed; men se, det var ikke alt – de var mænd, som til enhver tid var pålidelige i alt.«¹ Mod, styrke, ihærdighed og sandhed – meget beundringsværdige karaktertræk!

Jeg vil gerne fokusere på det første karaktertræk, som beskriver dem: »Tapre, hvad angår mod.« For mig beskriver det disse unge mænds overbevisning om modigt at gøre det rette, eller som Alma beskriver: »Stå som Guds vidner til alle tider ... på alle steder.«² De 2.000 unge krigere fik mange

muligheder for at vise deres mod. I vil også alle sammen få afgørende tidspunkter i jeres liv, som kræver mod. En af mine venner, John, fortalte mig om et af disse tidspunkter i sit liv.

For nogle år siden kom John ind på et højt anset japansk universitet. Han skulle være en del af det internationale uddannelsesprogram med nogle af de bedste studerende fra hele verden. Nogle indskrev sig med håbet om at få en bedre forståelse af kulturen og sproget, andre så det som et springbræt til en eventuel karriere og beskæftigelse i Japan, men alle var de rejst hjemmefra for at studere i et fremmed land.

Kort tid efter Johns ankomst gik snakken blandt de udenlandske studerende om en fest på taget af en privat bolig. Den aften fandt John og to venner hen til adressen.

Efter elevatorturen op til toppen af bygningen fandt John og hans venner en smal trappe, der førte op til taget, hvor de begyndte at blande sig med andre. Som natten gik, ændrede

stemningen sig. Larmen, musikens volumen og alkoholen tiltog, og det gjorde Johns uro også. Pludselig begyndte en eller anden at organisere de studerende i en stor kreds i den hensigt, at de på tur skulle ryge marihuana-cigaretter. John lavede en grimasse og informerede hurtigt sine to venner om, at det var tid til at gå. Næsten spottende svarede den ene: »John, det er nemt nok – vi står bare i kredsen, og når det er vores tur, lader vi den bare gå videre uden at ryge den. På den måde sætter vi ikke os selv i forlegenhed over for de andre ved at gå.« Det lød nemt for John, men det lød ikke rigtigt. Han vidste, at han var nødt til at sige sin mening og handle derefter. På et øjeblik fandt han sit mod og fortalte dem, at de kunne gøre, hvad de ville, men han gik. En ven besluttede sig for at blive og være med i kredsen, mens den anden modstræbende fulgte efter John ned af trapperne for at komme hen til elevatoren. Da elevatordøren åbnede, væltede det til deres store overraskelse ud med japanske politifolk, som skyndte sig op ad trapperne til taget. John og hans ven gik ind i elevatoren og tog af sted.

Da politiet kom frem på trappen, smed de studerende hurtigt de ulovlige stoffer ud fra taget, så de ikke blev taget med dem. Da politiet havde sikret trappenedgangen, fik de alle på taget til at stå på rad og række og bad dem om at holde begge hænder frem. Politiet gik ned langs rækken og lugtede omhyggeligt til hver eneste studerendes tommeltot og pegefinger. Alle, der havde rørt ved marihuanaen, hvad enten de havde røget eller ej, blev formodet skyldig, og det fik store konsekvenser. Næsten uden undtagelser blev alle de studerende, der var blevet på taget, bortvist fra deres universitet, og de, der blev dømt for kriminalitet,

blev sikkert udvist af Japan. Drømme om en uddannelse, mange års forberedelse og muligheden for beskæftigelse i Japan blev ødelagt på et øjeblik.

Lad mig nu fortælle jer, hvad der skete med de tre venner. Den ven, der blev tilbage på taget, blev udvist fra det universitet i Japan, som han havde arbejdet så hårdt for at komme ind på, og han var nu tvunget til at tage hjem. Den ven, som den nat forlod festen sammen med John, gjorde skolen færdig i Japan og videreuddannede sig fra to af de bedste universiteter i USA. Hans karriere førte ham tilbage til Asien, hvor han fik stor succes med sit arbejde. Han er den dag i dag taknemlig for Johns mod. For John har konsekvenserne været utallige. Hans tid i Japan det år førte ham til et lykkeligt ægteskab og senere to sønner. Han har været

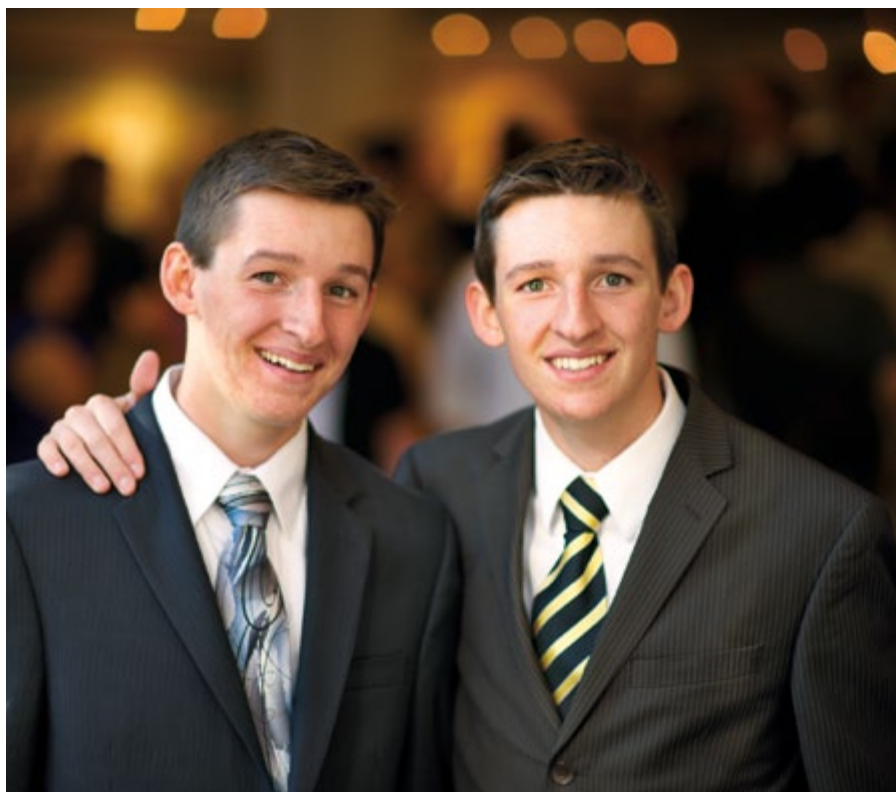
en succesfuld forretningsmand og blev for nylig professor på et japansk universitet. Forestil jer, hvor anderledes hans liv ville have været, hvis han ikke havde haft modet til at forlade den fest den begivenhedsrige nat i Japan.³

Unge mænd, der vil være tidspunkter, hvor I ligesom John er nødt til at vise jeres retfærdige mod foran jeres kammerater, og konsekvensen kan være, at I bliver forlegne, og at der bliver gjort grin med jer. Derudover i vores verden i dag bliver kampene med modstanderen også kæmpet på den stille og ensomme slagmark foran skærmen. Teknologien og dens store fordele bringer også udfordringer, som generationer før jer ikke har mødt. En ny national undersøgelse fandt frem til, at vor tids teenagere bliver fristet i alarmerende

omfang ikke blot i skolen, men også på internettet. Den afslørede, at det er tre til fire gange mere sandsynligt, at teenagere, der er udsat for billeder af druk eller stofmisbrug på de sociale netværkssider, prøver drikke med alkohol eller narkotika. En tidligere minister i USA kommenterede undersøgelsen og sagde: »Dette års undersøgelse afslører en ny slags gruppepres – digitalt gruppepres. Digitalt gruppepres er mere vidtrækkende end barnets venner og omgangskreds. Det invaderer hjemmet og barnets værelse gennem internettet.«⁴ Udøvelsen af retfærdigt mod vil ofte være så hårfin som at klikke eller lade være. Missionærene lærer i *Forkynd mit evangelium*: »Det, som du vælger at tænke og gøre, når du er alene og tror, at ingen ser dig, er en god målestok for din dyd.«⁵ Vær modige! Vær stærke! »Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte.«⁶

Unge mænd, jeg lover jer, at Herren vil styrke jer. »For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft.«⁷ Han vil belønne jer for jeres mod og retskafne adfærd – med lykke og glæde. Sådan et mod er et biprodukt af jeres tro på Jesus Kristus og hans forsoning, jeres bønner og jeres lydighed mod befalingerne.

Præsident N. Eldon Tanner har sagt: »En dreng i skolen kan udøve en mægtig god indflydelse. En ung mand på fodboldholdet eller på universitetet eller blandt sine kolleger kan ved at efterleve evangeliet, ved at ære præstedømmet og ved at tage et retfærdigt standpunkt gøre så usigeligt meget godt. Ofte kan I endog fra mennesker, som tror det samme som I, møde megen kritik og hån, selvom de måske respekterer jer, fordi I gør det rigtige. Men husk på, at Frelseren selv blev pint, hånet og spottet for til sidst at blive korsfæstet, fordi han

ikke lod sig rokke i sin overbevisning. Har I nogensinde tænkt over, hvad der ville være sket, hvis han havde givet efter og sagt: »Åh, hvad nytte er det til?« og havde opgivet sin mission? Ønsker vi at give op, eller ønsker vi at være tapre tjenere til trods for al verdens modstand og ondskab? Lad os have mod til at stå frem og blive talt blandt sande, hengivne Kristi tilhængere.«⁸

Jeg opfordrer jer til at gøre jer egnede som de 2.000 unge krigere ved at være tapre, hvad angår mod som værdige præstedømmebærere. Husk, at hvad I gør, hvor I går, og hvad I ser, former, hvem I bliver. Hvem ønsker I at blive? Bliv en værdig diakon, en værdig lærer, en værdig præst. Sæt et mål om at være værdig til at besøge templet nu og om at være værdig til at modtage jeres næste ordination i den rette alder og i sidste instans til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme. Dette er retfærdighedens vej,

der inviterer til guddommelig hjælp. Herren har udtalt: »Derfor tilkendes gives guddommelighedens kraft i dets ordinancer.«⁹

Forældre, præstedømmeledere og profetiske prioriteter, der står i jeres hæfter *Pligt mod Gud* og *Til styrke for de unge*, vil være vejledning på vejen.

Præsident Thomas S. Monson har for nylig givet følgende råd:

»For at træffe kloge beslutninger er vi nødt til at være modige – modige nok til at sige nej, modige nok til at sige ja ...

Jeg beder jer inderligt om at træffe en beslutning ... lige nu om ikke at komme væk fra vejen, der fører os til vores mål: Evtigt liv sammen med vor Fader i himlen.«¹⁰

Ligesom de 2.000 unge krigere reagerede på krigsråbet fra deres leder, Helaman, og stillede op med deres tapre mod, kan I gøre det samme ved at følge jeres leder og profet, præsident Thomas S. Monson.

Mine unge aronske præstedømmebærere, som afslutning bærer jeg mit vidnesbyrd om Gud Faderen og Jesus Kristus og om Joseph Smiths ord: »Brødre, skal vi ikke gå videre, hvad angår så stor en sag? Gå fremad og ikke tilbage. Fat mod, brødre, og videre, videre frem til sejr!«¹¹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 53:20.
2. Mosi 18:9.
3. Personlig historie fortalt til forfatteren.
4. Joseph A. Califano jun., stifter og emeritus formand for National Center on Addiction and Substance Abuse på Columbia University, i en pressemeddelelse angående undersøgelsen, casacolumbia.org.
5. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 118.
6. L&P 87:8.
7. 2 Tim 1:7.
8. N. Eldon Tanner, »Thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud«, *Den danske Stjerne*, apr. 1976, s. 59–60.
9. L&P 84:20.
10. Thomas S. Monson, »Valgets principper«, *Liahona*, nov. 2010, s. 68.
11. L&P 128:22.

Ældste Anthony D. Perkins
De Halvfjerds

Tag vare på jer selv

Hold jer på præstedømmets sti ved at gøre jeres omvendelse dybere og styrke jeres familie ... Undgå tragedier ved at følge de åndelige advarselsskilte, som Gud og profeterne har placeret på vores vej.

Da jeg var en stor dreng, kørte vores familie over Rocky Mountains i USA for at besøge mine bedsteforældre. Vejen begyndte på et fladt område med bynke, kravlede så op ad stejle bjergsider med fyrretræer og nåede til sidst op til aspeetræer og enge på bjergtoppene, hvor vi næsten kunne se til verdens ende.

Men denne smukke vej var ikke helt ufarlig. En stor del af denne landevej var skåret ind i stejle bjergsider. For at beskytte de rejsende var der sat rækværk op langs vejen og skilte, hvorpå der stod: »Fare: Nedfaldende sten«. Vi så rigeligt med bevis på disse advarsler. Sten og klippestykker lå spredt ud over flodlejet langt under os. Nu og da kunne vi se sammenkrøllede biler i bunden af dalen; et tragisk tegn på bilister, der ikke havde passet på.

Præstedømmets ed og pagt

Brødre, I har alle, eller vil snart, indgå i Det Melkisedekske Præstedømmes ed og pagt.¹ I den pagt er der også en storslået rejse, der begynder med at modtage både det mindre og det højere præstedømme, udvikling gennem at ære jeres kaldelser og ved at klatre opad til Guds flotteste

udsigtspunkter, indtil vi modtager »alt det, som Faderen har.«²

Den kloge planlægger af denne celestiale vej har placeret advarselsskilte på vores rejse. Præstedømmets ed og pagt indeholder denne sjælsransagende advarsel: »Og nu giver jeg jer en befaling om at tage vare på jer selv.«³

Hvorfor mon Gud befaler os at tage vare på os selv? Han ved, at Satan virkelig findes,⁴ og han søger at trække vores sjæl ned i jammerens kløft.⁵ Gud ved også, at der i hver eneste præstedømmebærer gemmer sig et »naturligt menneske«,⁶ tilbøjelig til at gå sine egne veje.⁷ Derfor opfordrer profeter os til at aflægge »det gamle menneske«⁸ og iklæde os Kristus⁹ gennem tro, omvendelse, frelsende ordninger og daglig efterlevelse af evangeliet.

Undgå tragedie

Mens vi går fremad og op ad præstedømmets vej, kan enhver dreng eller mand blive trukket ned, hvis han glemmer at passe på. Er I blevet lamslået eller sorgfuld over det uventede fald af en fremragende ung mand, en nyligt hjemvendt missionær, en respekteret præstedømmebærer eller et kært familiemedlem?

Historien om David i Det Gamle Testamente er et tragisk eksempel på at sætte præstedømmets kraft over styr. Selv om David besejrede Goliath som ung og levede retskaffent i årtier,¹⁰ var denne profet og konge stadig åndeligt sårbar. I det afgørende øjeblik, hvor han fra sit tag så den smukke Batseba i badet, stod der ingen moralsk livredder i nærheden til at råbe: »Pas på, David, du er tåbelig!« Hans mangel på at passe på sig selv¹¹ og at handle efter Åndens tilskyndelser¹² førte til tabet af hans evige familie.¹³

Brødre, hvis selv den store David kan blive fejet af vejen til ophøjelse, hvordan kan vi så undgå en tilsvarende skæbne?

To sammenhængende rækværk af stor personlig omvendelse og stærke familieband kan hjælpe os til at forblive på den himmelske landevej.

Satan ved dette og løsner omvendelses-knusende og familiesplittende klippestykker, der skal krydse vores præstedømmevej. Heldigvis har Jesus Kristus og hans profeter placeret advarselsskilte langs vejen. De advarer os konsekvent om omvendelses-knusende stolthed¹⁴ og familiesplittende synder som vrede, grådighed og begær.

For længe siden rådede Moses: »[Tag] dig i agt, at du ikke glemmer Herren.«¹⁵ I vores hektiske og forlystelsesoptagede verden er mennesker hurtige til at glemme »Herren deres Gud ... til at gøre misgerninger og til at lade sig forlede af den Onde.«¹⁶

Gør omvendelsen dybere og styrk familien

For at forblive trygt på præstedømmets sti midt blandt klippeskred af strid minder jeg os om seks grundlæggende principper, der skaber en dybere omvendelse og styrker familien.

Benjamin vejledte: »Pas på, at der ikke opstår stridigheder blandt jer.«²⁶ Glem aldrig, at Satan er »faderen til strid«²⁷ og søger at få familien til at »slås og skændes.«²⁸ Brødre, hvis vi følelsesmæssigt, verbalt eller fysisk mishandler noget medlem af vores familie, så mister vi præstedømmets kraft.²⁹ Vælg at kontrollere vrede. Familien bør høre velsignelser fra vores mund, ikke forbandelser. Vi skal kun påvirke andre ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed, venlighed og næstekærlighed.³⁰

For det femte er efterlevelse af tiendeloven et afgørende element i tro og familiesammenhold. Eftersom Satan bruger begærlighed og jagten på ejendele til at feje familier væk fra den celestiale landevej, råder Jesus os: »Vær på vagt over for al griskhed.«³¹ Griskhed holdes nede, når vi beskytter vores indtægt, betaler ærlig tiende og et gavmildt fasteoffer, indregner nødvendige udgifter i budgettet, undgår unødigt gæld, sparer op til kommende behov og bliver timeligt selvhjulpne. Guds løfte til os er: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.«³²

Efterlev for det sjette kyskhedsloven fuldt ud. Det giver selvtillid til at stå »i Guds nærhed« med Helligånden som vores »stadige ledsager.«³³ Satan angriber dyd og ægteskabet med en lavine af uanstændighed. Da Herren advarede ægteskabsbrydere om at »tage sig i agt og hastigt omvende sig,« omfattede hans definition foruden den fysiske handling ved ægteskabsbrud også de lystne tanker, der går forud.³⁴ Nutidige profeter og apostle har talt ofte og tydeligt om pornografiens plage. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »[Pornografi] er som en brølende storm, der ødelægger den enkelte og familierne, og helt og aldeles ødelægger

For det første åbner bøn altid døren for guddommelig hjælp til at »besejre Satan.«¹⁷ Hver gang Jesus advarer præstedømmebærere om »tage sig i agt, for Satan ønsker at sigte [dig],« ordinerer han bøn som fristelsesnedsættende remedie.¹⁸ Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Hvis nogen af os har været sen til at lytte til rådet om altid at bede, er der ikke noget bedre tidspunkt at begynde på end nu ... Et menneske er aldrig større, end når han knæler ned.«¹⁹

For det andet forbinder det os med Gud at studere fordums og nutidig hellig skrift. Herren advarede Kirkens medlemmer om at »være påpasselige med, hvorledes de agter på [profeterne], så de ikke bliver regnet for noget ringe og derved bliver bragt under fordømmelse og snubler og

falder.«²⁰ For at undgå denne alvorlige forbandelse bør vi flittigt læse skrifterne såvel som Kirkens tidsskrifter og hjemmesider, der muliggør, at vi »på en personlig måde kan blive vejledt af [Herrens] udvalgte profet.«²¹

For det tredje, så deltag værdigt i ordinancer, der forbereder os til at tage »den hellige Ånd til [vores] vejleder.«²² Da Herren advarede: »Pas derfor på, at I ikke bliver bedraget,« lovede han, at det vil vi ikke, hvis vi stræber »oprigtigt efter de bedste gaver« fra Ånden.²³ Værdig deltagelse i nadveren hver uge berettiger medlemmer til altid at »have hans Ånd hos sig.«²⁴ I templet kan vi »modtage en fylde af Helligånden.«²⁵

For det fjerde, så er det helt centralt for personlig omvendelse og familieband at udvise ægte kærlighed. Kong

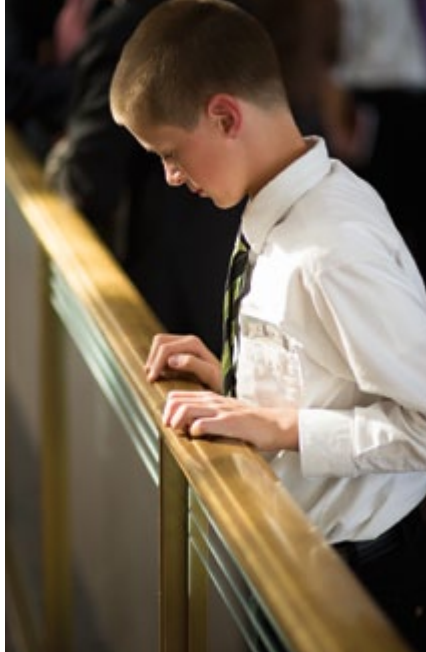
det, som engang var sundt og smukt ... nu er tiden kommet for enhver af os, som er involveret heri, til at trække sig selv op fra skidtet.³⁵ Hvis I bliver fristet til at bryde kyskhedsloven på nogen måde, så følg Josef fra Egyptens eksempel, som »flygtede».³⁶

Disse seks fundamentale principper hjælper præstedømmebærere med at fortsætte trykt op ad den himmelske landevej bag de åndelige rækværk, personlig omvendelse og familiebånd. Unge mænd, I vil ved at adlyde disse principper forberede jer til tempelpagter, fuldtidsmission og evigt ægteskab. Ægtemænd og fædre, efterlevelse af disse principper vil berettige jer til at præsidere over hjem i retskaffenhed, tjene som jeres families åndelige leder med jeres hustru som en ligeværdig partner.³⁷ Præstedømmets vej er en rejse fyldt med glæde.

Bliv på præstedømmets vej

Jeg kommer nu tilbage til mine oplevelser som stor dreng og husker én gang, vi krydsede Rocky Mountains. Vi passerede et skilt »Fare: Nedfaldende sten«, og min far bemærkede nogle småsten, der landede på vejen foran os. Han standsede hurtigt bilen, netop som en sten på størrelse med en basketball fløj forbi. Far ventede, indtil klippeskredet var forbi, før vi fortsatte. Min fars konstante opmærksomhed og hurtige reaktion sikrede, at vores familie kom sikkert frem til vores destination.

Brødre, Satan søger at »fordærve menneskenes sjæle».³⁸ Hvis jeres sjæl driver hen mod en åndelig klippekant, så stands nu, før I falder, og kom tilbage på rette kurs.³⁹ Hvis I føler, at jeres sjæl ligger som et vrag nede i bunden af kløften snarere end højt oppe på præstedømmets sti, fordi I har ignoreret advarselsskiltene og syndet, så vidner jeg om, at I ved oprigtig omvendelse

og ved kraften i Jesu Kristi sonoffer kan blive løftet op og igen placeret på Guds himmelske landevej.⁴⁰

Jesus sagde: »Tag jer i agt for ... hykleri.»⁴¹ Hvis I ikke er værdige til at udøve præstedømmet, så tal med jeres biskop. Han kan hjælpe jer med jeres omvendelse. Fat mod ved, at selvom Frelseren har sagt: »Vogt jer ... og afhold jer fra synd,»⁴² så har han også lovet: »Jeg, Herren, vil ikke tilregne jer nogen synd; gå bort, og synd ikke mere».⁴³

Jeg opfordrer hver eneste dreng og mand til at holde sig på præstedømmets sti ved at gøre jeres omvendelse dybere og styrke jeres familie. Bøn, skrifterne og ordinancer gør omvendelse mere omfattende. Kærlighed, tiende og kyskhed styrker familien. Undgå tragedier ved at følge de åndelige advarselsskilte, som Gud og profeterne har placeret på vores vej. Stræb efter at følge Jesu Kristi fuldkomne eksempel. »Han led fristelser, men han gav ikke efter for dem.»⁴⁴

Jeg lover jer, at hvis I mænd holder præstedømmets pagt om at »tage vare på jer selv,»⁴⁵ kan vi og vores familier have vished om, at vi når frem i sikkerhed til vores ophøjede destination i det celestiale rige. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 84:33–44.
2. L&P 84:38.
3. L&P 84:43.

4. Se JS-H 1:16; se også Moses 1:12–22.
5. Se Hel 5:12; se også 2 Ne 1:13; Hel 7:16.
6. Mosi 112:8; se også 1 Kor 2:14.
7. »Come, Thou Fount of Every Blessing», *Hymns*, 1948, nr. 70.
8. Se Kol 3:8–10; se også Ef 4:22–24.
9. Gal 3:27; se også Rom 13:14.
10. Se 1 Sam 13:14; 17:45–47.
11. Se 2 Sam 11:1–17.
12. »I begår ikke større fejltagelser uden først at være blevet advaret ved Åndens tilskyndelser» (Boyd K. Packer, »Råd til unge», *Liahona*, nov. 2011, s. 18).
13. Se L&P 132:39; se også Guide til Skrifterne, »David».
14. Se L&P 23:1; 25:14; 38:39; se også Ezra Taft Benson, »Vogt jer for stolthed og hovmod», *Stjernen*, juli 1989, s. 3–5.
15. 5 Mos 6:12; se også 5 Mos 8:11–19.
16. Alma 46:8.
17. L&P 10:5.
18. Se L&P 52:12–15; se også Luk 22:31–32; Alma 37:15–17; 3 Ne 18:18–19.
19. Thomas S. Monson, »Kom til ham i bøn og tro», *Liahona*, mar. 2009, s. 4.
20. L&P 90:5; se også L&P 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley, »Vished: Religionens inderste væsen», *Den danske Stjerne*, apr. 1982, s. 6.
22. L&P 45:57.
23. L&P 46:8; se også Ef 4:14; L&P 52:14–16; Kol 2:8.
24. Moro 4:3; L&P 20:77; se også 3 Ne 18:1–11.
25. L&P 109:15.
26. Mosi 2:32.
27. Se 3 Ne 11:29–30.
28. Mosi 4:14.
29. Se L&P 121:36–37; se også L&P 63:61–63.
30. Se L&P 121:41–45.
31. Luk 12:15; se også L&P 38:39.
32. Matt 6:33; 3 Ne 13:33.
33. L&P 121:45–46; se også L&P 67:11; Moses 1:11.
34. Se L&P 63:14–16; se også Matt 5:27–28; 3 Ne 12:27–30.
35. Gordon B. Hinckley, »Et tragisk onde blandt os», *Liahona*, nov. 2004, s. 59–62; se også Dallin H. Oaks, »Pornografi», *Liahona*, maj 2005, s. 87–90; Jeffrey R. Holland, »Ingen plads til min sjæls fjende», *Liahona*, maj 2010, s. 44–46.
36. 1 Mos 39:12.
37. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.3.
38. L&P 10:27; se også 1 Pet 5:8.
39. Se L&P 3:9–10; 1 Kor 10:12–13; 2 Pet 3:17.
40. Se Alma 13:27–29; L&P 109:21.
41. Luk 12:15; se også L&P 50:6–9.
42. L&P 82:2.
43. L&P 82:1, 7.
44. L&P 20:22; se også Hebr 2:17–18; 4:14–16.
45. L&P 84:43; se også 5 Mos 4:9; Mosi 4:29–30.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Glæden ved præstedømmet

Lad os favne og forstå præstedømmets under og privilegium. Lad os tage imod og elske det ansvar, vi bliver bedt om at udfylde.

Glæden ved at flyve

For mange år siden besluttede et par af mine pilotkolleger og jeg os for at gennemføre en drengedrøm om at restaurere et veteranfly. Sammen købte vi en gammel Piper Cub 1938 og påbegyndte arbejdet med at få det tilbage til sin oprindelige stand. Projektet var et kærlighedsarbejde. Det betød noget særligt for mig, fordi jeg lærte at flyve i et lignende fly, da jeg var en ung.

Dette fly blev første gang bygget blot 35 år efter, at Wright-brødrene foretog deres berømte første flyvetur. Blot tanken får mig til at føle mig meget gammel.

Motoren havde ikke nogen elektrisk starter. Når man startede motoren fra cockpittet, skulle en anden person stå på jorden og gribe fat i propellen og slynge den rundt med fuld kraft, indtil motoren selv kørte. Hver motorstart var et øjeblik med spænding og mod.

Når først flyet var i luften, blev det tydeligt, at det ikke var bygget til høj hastighed. Faktisk virkede det som om, at vi overhovedet ikke bevægede os, når der var stærk modvind. Jeg husker, at jeg sammen med min teenagesøn Guido fløj hen over motorvejen i

Tyskland, og selvfølgelig overhalede bilerne under os så let som ingenting!

Men åh, hvor jeg dog elskede dette lille fly! Det var en perfekt måde at opleve underet og skønheden ved at flyve. Man kunne høre, føle, lugte, smage og se, hvad flyvning handlede om. Wright-brødrene udtrykte det således: »Der er intet, der kan måle sig med det, som flyvere fryder sig over, mens de bliver båret gennem luften på store hvide vinger.«¹

I modsætning hertil havde jeg tidligere i år det privilegium at flyve i et avanceret F-18 jagerfly med de verdensberømte Blue Angels, den amerikanske flådes flyopvisningshold. Det var som at tage en flyvetur tilbage i tiden, for præcis 50 år tidligere, næsten på dagen, afsluttede jeg min uddannelse som jagerpilot i luftvåbenet.

Oplevelsen med F-18-flyveturen var selvfølgelig fuldstændig anderledes end den i Piper Cub'en. Den viste mig en mere dynamisk skønhed ved at flyve. Det var ligesom at anvende aerodynamikkens love på en mere fuldkommen måde. Dog mindede flyveturen med Blue Angels mig også hurtigt om, at det at være jagerpilot

er noget for unge mænd. For at citere Wright-brødrene igen: »Oplevelsen ved at flyve er mere end noget andet den fuldkomne fred blandet med en ophidselse, der spænder hver nerve til det yderste.«² Derudover var en flyvetur med Blue Angels en fuldstændig anderledes måde at have »engle« omkring sig på og holde en oppe.

Hvis I spurgte mig, hvilken af disse to flyveoplevelser jeg nød mest, er jeg ikke sikker på, jeg kan fortælle jer det. På nogle punkter er det indlysende, at de mildest talt var meget forskellige. Og dog var de på andre måder meget lig hinanden.

I både Piper Cub'en og F-18-flyet følte jeg ophidselsen, skønheden og fryden ved at flyve. Jeg kunne i begge føle digterens opfordring til at »slippe jordens tvære bånd og danse på himlen på latterfulde sølvvinger«.³

Det samme præstedømme overalt

Nu spørger I måske, hvad disse to fuldstændig forskellige flyveoplevelser har at gøre med vores møde i dag eller med det præstedømme, vi er så privilegerede at bære, eller med den præstedømmetjeneste, vi alle elsker så højt?

Brødre, er det ikke sandt, at vore personlige oplevelser med tjeneste i præstedømmet alle kan være ganske forskellige? Vi kunne sige, at nogle af jer flyver i F-18-jagerfly, mens andre flyver i Piper Cub'er. Nogle af jer bor i menigheder og stave, hvor alle kaldelser, fra assistent til højpræsternes gruppeleder til diakonernes kvorumsssekretær, er besat med en aktiv præstedømmebærer. Det er jeres privilegium at deltage i en menighedsorganisation, der er godt besat.

Andre af jer bor i dele af verden, hvor der kun er en håndfuld kirke-medlemmer og præstedømmebærere. I føler jer måske alene og bebyrdede

over den vægt af alt det, der skal gøres. For jer kræver det måske en masse involverede hænder at få motoren til præstedømmetjeneste startet. Sommetider synes det endda som om, at jeres gren eller menighed slet ikke gør fremskridt overhovedet.

Men uanset hvad jeres ansvar eller omstændigheder måtte være, ved I og jeg, at der altid er en særlig glæde, der stammer fra hengiven præstedømmetjeneste.

Jeg har altid elsket at flyve, hvad enten det var i et Piper Cub, et F-18 eller et hvilket som helst andet fly. I Piper Cub'en klagede jeg ikke over den manglende fart, og i F-18-flyet knurrede jeg ikke, når belastningen ved de luftakrobatiske manøvrer nådesløst afslørede realiteterne ved min fremskredne alder.

Ja, der er altid noget ufuldkomment ved enhver situation. Og ja, det er let at finde noget at beklage sig over.

Men brødre, vi bærer det hellige præstedømme efter Guds Søns orden! Vi har hver især fået lagt hænder på vores hoved, og vi har fået Guds præstedømme. Vi har fået myndighed og ansvar til at handle i hans navn som hans tjenere her på jorden. Hvad enten vi er i en stor menighed eller i

en lille gren, er vi kaldede til at tjene, til at velsigne og i alting at handle til gavn for alt og alle, der er betroet i vores varetægt. Kan der være noget mere oplivende?

Lad os forstå, påskønne og føle glæden ved tjeneste i præstedømmet.

Glæden ved præstedømmet

Min kærlighed til at flyve har påvirket retningen af hele mit liv. Men uanset hvor livgivende og lyksalige mine oplevelser som pilot var, har mine oplevelser som medlem af denne kirke været meget større, givet større glæde og været langt mere dybsindige. Når jeg har fordybet mig i kirketjeneste, har jeg følt Guds almægtige kraft såvel som hans milde barmhjertighed.

Som pilot har jeg rørt ved himlen. Som kirkemedlem har jeg følt himlens omfavelse.

Nu og da savner jeg at sidde i et cockpit. Men at tjene sammen med mine brødre og søstre i Kirken kompenserer let for det. At kunne føle den himmelske fred og glæde, der stammer fra at være en lille del af dette store værk, ville jeg ikke undvære for noget i verden.

I dag er vi samlet som en stor gruppe præstedømmebærere. Det er

vores hellige glæde og privilegium at tjene Herren og vore medmennesker, at yde det bedste, der findes i os, for den ædle sag det er at løfte andre og opbygge Guds rige.

Vi ved og forstår, at præstedømmet er Guds evige magt og myndighed. Vi kan let fremsige denne definition efter hukommelsen. Men fatter vi virkelig betydningen af det, vi siger? Lad mig gentage det: *Præstedømmet er Guds evige magt og myndighed.*

Tænk over det. Gennem præstedømmet har Gud skabt himlene og jorden og regerer over dem.

Med denne magt forløser og ophøjer han sine børn og tilvejebringer således »udødelighed og evigt liv for mennesket«.⁴

Som profeten Joseph Smith har forklaret, er præstedømmet »den kilde, gennem hvilken den Almægtige begyndte at åbenbare sin herlighed ved ... denne jords skabelse, og gennem hvilken han er blevet ved med at åbenbare sig til menneskenes børn til nuværende tid, og gennem hvilken han vil gøre sine planer og hensigter kendt til tidernes ende«.⁵

Vor almægtige Fader i himlen har betroet præstedømmets myndighed til os – dødelige væsener, der pr. definition lider af mangler

og ufuldkommenheder. Han skænker os myndigheden til at handle i sit navn til frelse for sine børn. Ved denne store magt er vi bemyndigede til at forkynde evangeliet, forvalte frelsens ordinancer, være med til at opbygge Guds rige her på jorden og velsigne og tjene vores familie og vore medmennesker.

Tilgængeligt for alle

Det er det hellige præstedømme, vi bærer.

Præstedømmet, eller noget ansvar deri, kan ikke købes eller befales over. Brugen af præstedømmets kraft kan ikke påvirkes, styres eller tvinges i kraft af position, rigdom eller indflydelse. Det er en åndelig kraft, der virker i overensstemmelse med himlens lov. Det hidrører fra vores alles storslåede himmelske Fader. Dets kraft kan kun beherskes eller anvendes efter retfærdighedens principper,⁶ ikke selvretfærdighed.

Kristus er kilden til al sand præstedømmemyndighed og -kraft på jorden.⁷ Det er hans værk, i hvilket vi er så privilegerede at kunne bistå. »Og ingen kan hjælpe til i dette værk, medmindre han er ydmyg og fuld af kærlighed og har tro, håb og næstekærlighed og er mådeholden i alt,

hvad end der bliver betroet ham at tage sig af.«⁸

Vi handler ikke for at opnå personlige fordele, men vi søger snarere at tjene og opløfte andre. Vi leder ikke ved hjælp af tvang, men ved »over-talelse ... langmodighed ... mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed.«⁹

Den almægtige Guds præstedømme er tilgængeligt for værdige mænd, hvor de end findes – uden hensyntagen til deres herkomst, uden hensyntagen til, hvor ydmyge deres forhold er, på jordklodens nærmeste og fjerneste egne. Det er tilgængeligt uden penge eller nogen jordisk betaling. For at omskrive den fordums profet kan *alle*, der er tørstige, komme og få vand, og der opkræves ingen penge for at komme og spise!¹⁰

Og takket være vor Frelsers Jesu Kristi evige og uudgrundelige forsoning kan Guds præstedømme være tilgængeligt, selv om man er snublet eller førhen har været uværdig. Gennem omvendelsens åndeligt forfinende og rensende proces kan man »rejs[e sig] og lad[e sit] lys skinne!«¹¹ Takket være vor Frelsers og Forlørsers grænseløse, tilgivende kærlighed kan vi løfte vore øjne, blive rene og værdige og udvikle os til Guds retskafne

og ædle sønner – værdige bærere af den almægtige Guds yderst hellige præstedømme.

Præstedømmets under og privilegium

Jeg føler en vis tristhed over dem, der ikke holder fast ved og påskønner præstedømmets under og privilegium. De er ligesom flypassagerer, der bruger al deres tid på at beklage sig over størrelsen af peanutozen, mens de svæver gennem luften højt oppe over skyerne – noget fordums konger ville have givet alt, hvad de ejede, for at prøve blot én gang!

Brødre, vi er velsignede ved at være ydmyge deltagere i dette storslåede præstedømmes magt og myndighed. Lad os løfte vore øjne og se, erkende og tage imod denne mulighed for det, det virkelig er.

Ved retskaffen, kærlig og hengiven præstedømmetjeneste vil vi være i stand til at opleve den virkelige betydning af denne åbenbaring: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«¹²

Lad os favne og forstå præstedømmets under og privilegium. Lad os tage imod og elske det ansvar, vi bliver bedt om at udfylde – i vores hjem og i vores menighed, uanset hvor stor eller lille den er. Lad os bestandig vokse i retskaffenhed, hengivenhed og præstedømmetjeneste. Lad os finde glæde ved at tjene i præstedømmet!

Det kan vi bedst gøre ved at anvende principperne for kundskab, lydighed og tro.

Det betyder for det første, at vi har brug for at kende og tilegne os præstedømmets lære ifølge Guds åbenbarede ord. Det er vigtigt for os at forstå de pagter og befalinger, ifølge hvilke præstedømmet virker.¹³

Sobral i Brasilien

Lad os dernæst være kloge og bestandig og på værdig vis handle ifølge denne opnåede viden. Når vi adlyder Guds love, disciplinerer vores sind og legeme og bringer vore handlinger i harmoni med retfærdighedens principper ifølge profeterne, vil vi opleve glæden ved præstedømmetjeneste.

Og lad os sluttelig øge vores tro på Herren Jesus Kristus. Lad os påtage os hans navn og forpligte os til hver eneste dag på ny at vandre på den sande discipels vej. Lad vore gerninger fuldkommengøre vores tro.¹⁴ Som sand discipel kan vi fuldkommengøres et trin ad gangen ved at tjene familien, vore medmennesker og Gud.

Når vi tjener i præstedømmet af hele vores hjerte, kraft, sind og styrke, har vi et løfte om himmelsk kundskab, fred og åndelige gaver. Når vi ærer det hellige præstedømme, vil Gud ære os, og vi skal »stå ulastelige over for [ham] på den yderste dag«.¹⁵

At vi altid må have øjne, der ser, samt et hjerte, der føler underet og glæden ved vor store og mægtige Guds præstedømme, er min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Wilbur Wright, i James E. Tobin, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight*, 2003, s. 238.
2. Brødrene Wright, i Tobin, *To Conquer the Air*, s. 397.
3. John Gillespie Magee jun., »High Flight«, i Diane Ravitch, red., *The American Reader: Words That Moved a Nation*, 1990, s. 486.
4. Moses 1:39.
5. *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 108.
6. Se L&P 121:36.
7. Se Hebr 5:4–10; L&P 107:3.
8. L&P 12:8.
9. L&P 121:41.
10. Se Es 55:1.
11. L&P 115:5.
12. L&P 84:88.
13. Se L&P 84:33–44; 121:34–46.
14. Se Joh 2:22.
15. L&P 4:2.

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Hjælp dem til at sigte højt

Med jeres hjælp vil dem, I leder, blive i stand til at se, ønske og tro på, at de kan opnå deres fulde potentiale for tjeneste i Guds rige.

Jeg er så taknemlig for denne mulighed for at være til dette store præstedømmemøde og for at have hørt så vidunderlig undervisning og vidnesbyrd. Det fik mig til at tænke på mine egne oplevelser. Næsten alt, hvad jeg har kunnet gøre som præstedømmebærer skyldes personer, der kendte mig, og som så noget i mig, som jeg ikke selv kunne se.

Som ung far bad jeg om at vide, hvilke bidrag mine børn kunne yde i Herrens rige. For drengenes vedkommende vidste jeg, at de kunne få muligheder inden for præstedømmet. For pigernes vedkommende vidste jeg, at de ville kunne tjene og repræsentere Herren. Alle ville kunne virke i hans værk. Jeg vidste, at de var forskellige, og at Herren derfor havde givet dem forskellige gaver, som de hver især skulle bruge i hans tjeneste.

Nu kan jeg jo ikke sige til hver far og leder for de unge, hvad der helt præcist vil være bedst for jer at gøre. Men jeg kan love jer, at I vil velsigne dem, når I hjælper dem til at anerkende de åndelige gaver, de er blevet født med. Ingen er ens og alle har noget forskelligt at bidrage med. Ingen er sat

i verden for at mislykkes. Når I søger åbenbaring for at se Guds gaver i dem, som I leder i præstedømmet – især de unge – vil I blive velsignede til at rette deres blik mod den tjeneste, de kan udføre. Med jeres hjælp vil de unge, I leder, blive i stand til at se, ønske og tro på, at de kan opnå deres fulde potentiale for tjeneste i Guds rige.

Med hensyn til mine egne børn bad jeg om åbenbaring for at vide, hvordan jeg kunne forberede dem hver især til specifikke muligheder for at tjene Gud. Så jeg prøvede at hjælpe dem til at se denne fremtid for sig, håbe på den og arbejde for den. Til hver søn udskar jeg et stykke træ med et citat fra skriften, der beskrev hans særlige gaver og et billede, der afspejlede denne gave. Under billedet og teksten indridsede jeg dato for hver af drengenes dåb og ordinationer i de forskellige præstedømmeembeder og markerede deres højde på hver mærkedag.

Jeg vil beskrive træstykket, jeg lavede til hver af mine sønner for at hjælpe dem til at indse deres åndelige gaver, og hvordan de kunne bidrage i Herrens værk. Måske kan det inspirere jer, som det gjorde for mig, til at se

de særlige gaver og muligheder, som hvert af de unge mennesker, I elsker og leder, har.

Da min ældste søn blev diakon og opnåede en høj anerkendelse som spejder, så jeg et billede af en ørn for mig, når jeg tænkte på ham og hans fremtid. Vi boede i Idaho ved foden af bjerget South Teton, hvor vi tog på ture og så ørnene stige til vejrs. Det billede mindede mig om Esajas' ord:

»Han giver den udmattede kraft, den kraftsløse giver han ny styrke.

Drenge bliver trætte og udmattede, unge mænd snubler og falder.

Men de, der håber på Herren, får nye kræfter, de får vinger som ørne. De løber uden at blive trætte, de vander uden at udmattes.«¹

Rent faktisk havde jeg med den ældste søn indstillet en vandretur, før vi nåede toppen af South Teton, fordi min søn var udmattet. Han ønskede at stoppe. Han spurgte: »Vil jeg altid være ked af det, fordi jeg ikke nåede toppen? Far, du kan fortsætte. Jeg vil ikke have, at du bliver skuffet.«

Jeg svarede: »Jeg vil aldrig være skuffet, og du vil aldrig være ked af det. Vi vil altid mindes, at vi klatrede sammen her.« På hans målebræt udskar jeg en ørn og inskriptionen »På ørnevinger«.

Med årene fløj min søn højere som missionær, end jeg havde forestillet mig i mine vildeste drømme. Nogle af de udfordringer, han mødte i missionsmarken, syntes at være mere, end han kunne klare. For de drenge, I løfter, kan det, som det var for min søn, være således, at Herren løftede ham endnu højere ved at forkynde evangeliet på et svært sprog, end jeg havde troet muligt. Hvis I vil prøve at fornemme en ung mands muligheder i præstedømmet, så lover jeg jer, at Herren vil fortælle jer det, I har brug for at vide. Drengen kan have potentiale langt ud over det, Herren vil afsløre for jer. Hjælp ham til at sigte højt.

Den dreng, I opmuntrer, kan synes for forsagt til at kunne tjene med kraft i præstedømmet. En anden af mine

sønner var så genert som dreng, at han ikke kunne gå ind i en butik og tale til en ekspedient. Han var så bange, at jeg var bekymret, når jeg bad om hans fremtidige muligheder i præstedømmet. Jeg tænkte på ham i missionsmarken – det så ikke lovende ud. Jeg følte mig henvist til et skriftsted fra Ordsprogenes Bog: »Den uretfærdige flygter, skønt ingen forfølger ham, den retfærdige er tryk som en løve.«²

Jeg udskar ordene »tryk som en løve« på hans bræt under billedet af et stort, brølende løvehoved. På hans mission og i de år, der fulgte, opfyldte han mit håb. Min engang så sky søn forkyndte evangeliet med stor overbevisning og stod modigt imod farer. Han voksede i sit ansvar som repræsentant for Herren.

Det kan også ske for den unge mand, I er leder for. I må opbygge hans tro på, at Herren kan gøre ham til en tapper tjener og ikke bare den generte dreng, I ser for jer nu.

Vi ved, at Herren giver sine tjenere mod. Den unge Joseph Smith, der så Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, i en lille lund, udviklede sig til en åndelig kæmpe. Det så Parley P. Pratt, da profeten Joseph Smith iredt-satte nogle nederdrægtige fangevogtere. Ældste Pratt skrev:

»Pludselig rejste han sig og talte med en tordenrøst eller som en brølende løve. Han sagde følgende, så vidt jeg erindrer det:

»TI STILLE, I djævel fra den evige afgrund. I Jesu Kristi navn irttesætter jeg jer og befaler jer at tie. Jeg vil ikke leve et minut mere og høre en sådan tale. Hold inde med denne tale, eller også vil enten I eller jeg dø I DETTE ØJEBLIK!«

Om den oplevelse skrev ældste Pratt: »Den værdighed og majestæt har jeg kun set *en gang*, som den stod der

i lænker en midnat i et fangehul i en fjern landsby i Missouri.»³

Herren vil give sine retfærdige tjenere mulighed for at være tapre som løver, når de taler i hans navn og som vidner i hans præstedømme.

En af mine andre sønner havde allerede som dreng en stor vennekreds, der ofte søgte hans selskab. Han knyttede let bånd til andre mennesker. Da jeg bad og prøvede på at forudse hans bidrag i Guds rige, følte jeg, at han ville have styrken til at samle folk i kærlighed og fordragelighed.

Dette førte mig til en beretning i Lære og Pagter, som beskriver den indsats, nogle ældster i Missouri lagde for dagen for at opbygge Zion, og engle hyldede deres indsats og deres bidrag. Det krævede store ofre. Åbenbaringen i Lære og Pagter lyder: »Dog er I velsignede, for det vidnesbyrd, som I har aflagt, er optegnet i himlen, for at englene kan betragte det; og de fryder sig over jer, og jeres synder er jer tilgivet.«⁴

På min søns bræt skrev jeg: »Engle fryder sig over dig.«

Denne søns store evne til at samle og påvirke mennesker fortsatte langt ud over hans skoleår. Med kammerater i præstedømmet organiserede han stavsaktiviteter, der gav de unge i hans område tro til at holde ud selv i svære situationer. Da han opbyggede troen hos disse unge mænd og piger, bidrog han til at styrke Zion i flere større amerikanske byer. I min udskæring til ham lod jeg englene blæse i trompet,

det var måske ikke helt det, de gjorde, men det var lettere end at udskære en trompet end et jubelråb.

Englene fryder sig, når præstedømmeledere over hele verden opbygger Zion i deres menigheder, stave og missioner. Og de vil fryde sig over de unge mænd og piger, som er med til at opbygge Zion, hvor de end er, og uanset hvilke forhold de har. Zion er et produkt af mennesker, som er knyttet sammen i pagt og kærlighed. Jeg opfordrer jer til at hjælpe de unge til at slutte sig til.

Med en af mine sønner følte jeg mig tilskyndet til at udskære en sol – en sol på himlen – og Frelserens ord i hans ypperpræstelige bøn: »Dette er det evige liv.« Mod slutningen af sin jordiske tjenestegering bad Frelseren til sin Fader:

»Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.

Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.«⁵

Min søn har tjent i præstedømmet på tre forskellige kontinenter, men den vigtigste tjeneste var i hjemmet og hos sin familie. Han har bygget sit liv op omkring dem. Han arbejder tæt på hjemmet, og han kommer ofte hjem og spiser sammen med sin hustru og deres små børn til frokost. Hans familie bor meget tæt på søster Eyring og jeg. De passer vores have, som var det deres egen. Denne søn lever ikke blot for at opnå evigt liv, men også for at leve evigt omgivet af taknemlige

familiemedlemmer, som han samler omkring sig.

Evigt liv er at leve i samhørighed, i familier, med Faderen, Sønnen og Helligånden. Evigt liv er kun muligt gennem Guds præstedømmes nøgler, som blev gengivet til profeten Joseph Smith. Hvis I viser dette evige mål frem for de unge, I leder, er det nok den største gave, I kan give dem. Dette gør I primært ved at være eksempler i jeres egen familie. Dem, I leder, har måske ikke en familie i Kirken, men jeg opfordrer jer til at hjælpe dem til at føle og ønske kærlighed i familien på begge sider af sløret.

De målebrædder, jeg har beskrevet, er blot én måde at hjælpe de unge på til at få et glimt af alt det store, Gud ser i dem og i deres fremtid, og den unikke tjeneste, han forbereder dem på at yde. Han vil hjælpe jer til at se, hvordan I bedst hjælper jeres børn eller andre unge, I vejleder. Men hvis I bønsumt stræber efter selv at få et glimt af den fremtid og videreformidler det til de unge én for én, vil I erfare, at Gud elsker hvert af sine børn personligt og ser store og specielle gaver i dem hver især.

Som far blev jeg velsignet til at kunne se den strålende fremtid, der var i vente for mine døtre i Guds rige, så vel som for min sønner. Da jeg bønsumt søgte vejledning, fik jeg anvist en måde, hvorpå jeg kunne hjælpe mine døtre til at indse den tillid, Gud havde til dem som tjenere i hans rige.

Da mine døtre var små, så jeg, hvordan vi kunne hjælpe andre til at føle den kærlighed, som næres af forgangne generationer bag sløret. Jeg ved, at kærligheden kommer gennem tjeneste og indgyder håb om evigt liv.

Så vi udskar skærebretter, hvorpå vi lagde et hjemmebagt brød og gik sammen ud for at aflevere dem til enker, enkemænd og familier.

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Oktober 2012

DET FØRSTE PRÆ-SIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førstestyrer

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andestyrer

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Packter

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE HALVFJERDS' PRÆ-SIDIUM

Ronald A. Rasband

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tara R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

DE HALVJERDS' FØRSTE KVORUM
(i alfabetisk orden)

Marcos A. Adjakinis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Boster

Shayne M. Bowen

Craig A. Candon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Cochrane

Claudio R.M. Costa

LeGrand R. Curtis jun.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

Larry Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fabiella

Eduardo Gavarret

Robert C. Gay

Carlos A. Godoy

Christoffel Golden jun.

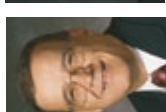
Gerrit W. Gong

C. Scott Gow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keenan

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Siani

Steven E. Snow

Ulisses Soares

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

W. Christopher Waddell

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge E. Zaballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

DE HALVJERDS' ANDET KVORUM
(i alfabetisk orden)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

J. Benn Cornish

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Per G. Mohm

James B. Montino

Jairo Mazzagardi

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Gérald Cousse
Førstestodgiver

Gary E. Stevenson
Præsiderende Biskop

Dean M. Davies
Andestodgiver

Takket være det, som præsident Thomas S. Monson kaldte en »hidtil uset dækning«, nød sidste dages hellige i hele verden velsignelsen ved generalkonferencen. I urets retning fra øverste venstre hjørne ser vi medlemmer og missionærer i Quelimane i Mozambique, Tallinn i Estland, Warszawa i Polen, Mexico City i Mexico, Edinburgh i Skotland, Taipei i Taiwan og Gaborone i Botswana.

Indskriften på hvert skærebræt lød »J'aime et j'espère« – det er fransk og betyder »jeg elsker, og jeg håber«. Beviset på deres unikke åndelige gaver viste sig ikke blot på de skærebrætter, som jeg udskar, men kom tydeligt til udtryk, når vi gik ud til mennesker med behov for hjælp, som led sorg eller tab, i forsikringer om Frelserens kærlighed og om, at hans forsoning kunne give et fuldkomment håb. Dette er det evige liv for mine døtre og for hver enkelt af os.

Nu tænker I måske: »Bror Eyring, siger du, at jeg skal lære at skære i træ?« Svaret er nej. Jeg lærte kun at skære i træ på grund af en venlig og talentfuld læremester, den daværende ældste Boyd K. Packer. Den smule, jeg lærte, skyldes udelukkende hans store talent som træudskærer og hans tålmodighed som lærer. Kun himlen kan tilvejebringe en læremester som præsident Packer. Men der er mange måder at forme børnenes hjerte på udover at skære i træ til dem eller markere deres højde.

Fx gør ny kommunikationsteknologi det muligt at sende budskaber med tro og håb over mange kilometer, der adskiller os, øjeblikkeligt og billigt eller helt gratis. Det hjælper min hustru mig med. Vi begynder med at tale i telefon med vore børnebørn eller børn, som vi kan kontakte. Vi beder dem om at fortælle os om det, de personligt har haft held med, og hvilken tjeneste de har ydet. Vi beder dem også om at sende billeder af de aktiviteter. Vi bruger disse foto til at illustrere lidt tekst. Vi tilføjer et eller to vers fra Mormons Bog. Det er ikke sikkert, at Nefi eller Mormon ville blive særligt imponerede over det åndelige indhold eller den begrænsede indsats, det kræver at lave det, vi kalder »Familieliedbogen: De små plader.« Men det velsigner søster Eyring og mig. Vi

føler os inspirerede til at vælge steder i skriften og de korte vidnesbyrd, vi nedskriver. Og vi ser tegn i deres tilværelse på, at deres hjerte vendes mod os og Frelseren og mod himlen.

Der er mange andre måder at række ud på; I er allerede engagerede i mange af dem. Jeres vaner med familiebøn og studium af skriften vil skabe flere varige minder og større ændringer af hjertet, end I nu kan forestille jer. Selv en tilsyneladende timelig aktivitet som fx at deltage i en sportsbegivenhed eller se en film kan forme et barns hjerte. Selve aktiviteten spiller ikke den store rolle, men det gør de følelser, der opstår. Jeg har opdaget en god måde at afgøre, om aktiviteter har potentiale til at gøre en forskel i et ungt menneskes liv. Det er, når de foreslår aktiviteten ud af en interesse, som de føler, der er kommet til dem som en gave fra Gud. Det ved jeg af egen erfaring er muligt.

Da jeg blev diakon som 12-årig, boede jeg i New Jersey, 80 km fra New York City. Jeg drømte om at blive en stor baseball-spiller. Min far indvilligede i at tage mig med til en kamp på det gamle hæderkronede Yankee Stadium i Bronx. Jeg kan stadig se battet svinge, da Joe DiMaggio slog et home run helt ud på tilskuerpladserne midt for, hvor min far og jeg sad. Det var den eneste gang, min far og jeg tog ind og så en professionel baseballkamp sammen.

Men en anden dag med min far formede mit liv for evigt. Han tog mig med fra New Jersey og til en ordineret patriarks hjem i Salt Lake City. Jeg havde aldrig set manden før. Min far efterlod mig på dørtrinnet. Patriarken førte mig hen til en stol, lagde sine hænder på mit hoved og udtalte en velsignelse som en gave fra Gud, der inkluderede et udsagn om mit hjertes store ønske.

Han sagde, at jeg var en af dem, om hvem det var blevet sagt: »Velsignede er de, som stifter fred.«⁶ Jeg blev så overrasket over, at en fuldstændig fremmed kendte mit hjerte, at jeg åbnede øjnene for at se det værelse, hvor et sådant mirakel kunne finde sted. Den velsignelse om mine muligheder har formet mit liv, mit ægteskab og min præstedømmetjeneste.

Ud fra den oplevelse og det, der fulgte, kan jeg vidne om dette: »For alle er ikke blevet givet hver eneste gave; for der er mange gaver, og til enhver er der givet en gave ved Guds Ånd.«⁷

At Herren åbenbarede en gave for mig gjorde mig i stand til at indse og forberede mig på mulighederne for at udøve den til velsignelse for dem, jeg elsker og tjener.

Gud kender vore gaver. Min opfordring til jer og mig er at bede om at få kundskab om de gaver, vi har fået, at vide hvordan vi udvikler dem og kunne se de muligheder, som Gud giver os for at tjene andre. Men mest af alt beder jeg om, at I vil blive inspirerede til at hjælpe andre til at opdage deres særlige gaver fra Gud til at tjene.

Jeg lover jer, at dersom I spørger, vil I blive velsignet til at hjælpe og løfte andre til deres fulde potentiale i tjeneste af dem, de leder og elsker. Jeg vidner for jer om, at Gud lever, Jesus er Kristus, dette er Guds præstedømme, som vi bærer, og Gud har forberedt os med særlige gaver til at tjene ham langt ud over vores vildeste drømme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Es 40:29–31.
2. Ordsp 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 211.
4. L&P 62:3.
5. Joh 17:3–4.
6. Matt 5:9.
7. L&P 46:11.

Præsident Thomas S. Monson

Se andre som det, de kan blive

Vi skal udvikle evnen til at se mennesker, ikke som de er nu, men som det, de kan blive.

Mine kære brødre, to gange om året bliver dette herlige konferencecenter fyldt helt op med Guds præstedømme, når vi samles for at høre inspirationens budskaber. Der hersker en vidunderlig ånd, som gennemtrænger generalkonferencens præstedømmemøde. Denne ånd strømmer ud fra conferencecentret og kommer ind i hver eneste bygning, hvor Guds sønner samles. Vi har helt sikkert følt den ånd her i aften.

For mange år siden og før dette smukke konferencecenter blev opført, deltog en besøgende fra tempelpladsen i Salt Lake City i et generalkonferencemøde i Tabernaklet. Han lyttede til Brødrenes budskaber. Han var opmærksom på bønnerne. Han hørte den smukke musik fra Tabernakelkoret. Han forundredes over storheden ved det prægtige orgel i Tabernaklet. Da mødet var slut, hørte man ham sige: »Jeg ville give alt, hvad jeg ejer, hvis jeg vidste, at det, som de talere sagde i dag, var sandt.« Grundlæggende sagde han: »Jeg ville ønske, at jeg havde et vidnesbyrd om evangeliet.«

Der findes absolut ingenting i denne verden, der giver større trøst

og lykke end et vidnesbyrd om sandheden. Jeg tror, at alle mænd og ung som gammel, der befinder sig her i aften, har et vidnesbyrd, selvom de vidnesbyrd har forskellig styrke. Hvis I føler, at I endnu ikke har den dybde i jeres vidnesbyrd, som I kunne ønske jer, formaner jeg jer til at arbejde på at få sådan et vidnesbyrd. Hvis det er stærkt og dybt, så arbejd på, at det forbliver sådan. Vi er velsignet med kundskaben om sandheden.

Brødre, mit budskab i aften handler om, at der findes mange personer, som lige nu kun har et svagt vidnesbyrd om noget overhovedet, som kunne og ville modtage sådan et vidnesbyrd, hvis vi vil være villige til at bære vores vidnesbyrd og hjælpe dem til forandre sig. I nogle tilfælde kan vi være tilskyndelsen til forandring. Jeg nævner først dem, som er medlemmer, men som på nuværende tidspunkt ikke forpligter sig helt til evangeliet.

For mange år siden ved en områdekonference i Helsinki i Finland hørte jeg et stærkt, mindeværdigt og motiveerende budskab ved et møde for mødre og døtre. Jeg har ikke glemt det budskab, selvom der næsten er gået 40 år, siden jeg hørte det. Blandt de mange

sandheder, som taleren nævnte, sagde hun, at en kvinde har brug for at få at vide, at hun er smuk. Hun har brug for at få at vide, at hun er værdsat. Hun har brug for at få at vide, at hun er umagen værd.

Brødre, jeg ved, at mænd minder meget om kvinder på det punkt. Vi har brug for at få at vide, at vi betyder noget, at vi er dygtige og umagen værd. Vi har brug for at få mulighed for at tjene. Med hensyn til de medlemmer, som ikke er aktive eller som holder sig tilbage og forbliver uforpligtede, kan vi bønsonst søge efter en måde at række ud til dem. At bede dem tjene på en eller anden måde kan være den opmuntring, som de behøver for at vende tilbage til fuld aktivitet. Men de ledere, som kan hjælpe med dette, er somme tider uvillige til at gøre det. Vi er nødt til at huske, at mennesker kan forandre sig. De kan lægge dårlige vaner fra sig. De kan omvende sig fra overtrædelser. De kan bære præstedømmet værdigt. Og de kan flittigt tjene Herren. Jeg har et par eksempler.

Da jeg blev medlem af De Tolv Apostles Kvorum, havde jeg mulighed for at ledsage præsident N. Eldon Tanner, rådgiver til præsident David O. McKay, til en stavskonference i Alberta i Canada. Under mødet læste stavspræsidenten navnene op på fire brødre, der var værdige til at blive ordineret til ældste. Det var mænd, som præsident Tanner kendte, for han havde en gang boet i området. Men præsident Tanner kendte og huskede dem, som de en gang var, og vidste ikke, at de havde ændret sig og var værdige til at blive ældste.

Stavspræsidenten læste navnet op på den første mand og bad ham om at stå op. Præsident Tanner hviskede til mig: »Se på ham. Jeg havde aldrig troet, at han ville opnå det.« Stavspræsidenten læste navnet op på den anden mand,

og han rejste sig op. Præsident Tanner puffede igen til mig og oplyste mig om sin forbavelse. Og det var det samme for alle fire brødre.

Efter mødet havde præsident Tanner og jeg mulighed for at lykønske disse fire brødre. De havde vist, at mennesker kan forandre sig.

I 1940'erne og 1950'erne var en amerikansk fængselsinspektør, Clinton Duffy, velkendt for sin indsats med at rehabiliterer mænd i hans fængsel. En kritiker sagde: »Ved du ikke, at leoparder ikke kan ændre deres pletter?«

Inspektør Duffy svarede: »Du burde vide, at jeg ikke arbejder med leoparder. Jeg arbejder med mænd, og mænd ændrer sig hver dag.«¹

For mange år siden havde jeg mulighed for at virke som missionspræsident for Den Canadiske Mission. Der havde vi en gren med en meget begrænset præstedømmeskare. Vi havde altid en missionær til at præsidere over grenen. Jeg fik en stærk tilskyndelse om, at vi havde brug for et medlem af grenen til at præsidere.

Vi havde et voksent medlem i grenen, der var diakon i Det Aronske Præstedømme, men som ikke kom eller deltog nok til at avancere i præstedømmet. Jeg følte mig inspireret til at kalde ham som grenspræsident. Jeg glemmer aldrig den dag, da jeg interviewede ham. Jeg fortalte ham, at Herren havde inspireret mig til at kalde ham som grenspræsident. Efter mange protester fra hans side og megen opmuntring fra hans hustru indvilligede han i at tjene. Jeg ordinerede ham til præst.

Det var begyndelsen på en ny dag for den mand. Hans liv kom hurtigt i orden, og han forsikrede mig om, at han ville efterleve befalingerne, som det var forventet af ham. På nogle få måneder blev han ordineret til ældste. Han og hans hustru og familie tog med tiden til templet og blev beseglet. Deres børn tog på mission og blev gift i Herrens hus.

Somme tider kan det at lade vore brødre vide, at de er værdsatte og der er brug for dem, hjælpe dem til at tage

skridtet til forpligtelse og fuld aktivitet. Dette kan være sandt for enhver præstedømmebærer uanset alder. Det er vores ansvar at give dem mulighed for at leve, som de bør. Vi kan hjælpe dem til at overvinde deres ufuldkomnheder. Vi skal udvikle evnen til at se mennesker, ikke som de er nu, men som det, de kan blive, når de modtager et vidnesbyrd om Kristi evangelium.

Jeg deltog en gang i et møde i Leadville i Colorado. Leadville ligger mere end 3.000 meter over havets overflade. Jeg mindes dette bestemte møde på grund af højden, men jeg mindes det også på grund af det, der fandt sted den aften. Der var blot et lille antal præstedømmebærere til stede. Som med grenen i Den Canadiske Mission var det og havde altid været en missionær, der præsiderede over grenen.

Den aften havde vi et dejligt møde, men da vi sang afslutningssalmen, kom den inspiration til mig, at det burde være en lokal grenspræsident,

der præsiderede. Jeg vendte mig mod missionspræsidenten og spurgte: »Findes der ikke en person her, der kunne præsidere – en lokal mand?«

Han svarede: »Ikke en, jeg kender til.«

Mens vi sang den salme, kiggede jeg omhyggeligt på de mænd, der sad på de første tre rækker. Min opmærksomhed faldt på en af brødrene. Jeg sagde til missionspræsidenten: »Kunne han tjene som grenspræsident?«

Han svarede: »Det ved jeg ikke. Det kunne han måske godt.«

Jeg sagde: »Præsident, jeg tager ham med ind i det andet værelse og interviewer ham. Du taler efter afslutningssalmen, indtil vi kommer tilbage.«

Da vi kom tilbage til værelset, afsluttede missionspræsidenten sit vidnesbyrd. Jeg præsenterede navnet på den bror, der skulle være den nye grenspræsident. Fra den dag havde Leadville et lokalt medlem til at lede menigheden.

Det samme princip, brødre, gælder dem, der endnu ikke er medlemmer. Vi bør udvikle evnen til at se mennesker, ikke som de er, men som det, de kan blive, når de er medlemmer af Kirken, når de har et vidnesbyrd om evangeliet, og når deres liv er i harmoni med dets lære.

I 1961 blev der afholdt en verdensomspændende konference for missionspræsidenter, og alle missionspræsidenter i Kirken blev hentet til Salt Lake City for at deltage i disse møder. Jeg kom til Salt Lake City fra min mission i Toronto.

Ved et bestemt møde var N. Eldon Tanner, der dengang var assistent til De Tolv Apostles Kvorum, lige kommet tilbage fra hans første oplevelse med at præsidere over missionerne i Storbritannien og Vesteuropa. Han fortalte om en missionær, der havde været den bedste missionær, som han havde mødt

blandt alle dem, han interviewede. Han sagde, at da han interviewede missionæren, sagde han til ham: »Jeg formoder, at alle dem, du døbte, kom ind i Kirken gennem henvisninger.«

Den unge mand svarede: »Nej, vi fandt dem alle ved at banke på dørene.«

Bror Tanner spurgte ham, hvad der var anderledes ved hans fremgangsmåde – hvorfor han havde så meget succes med det, når andre ikke havde. Den unge mand sagde, at han forsøgte at døbe alle de mennesker, han mødte. Han sagde, at hvis han bankede på en dør og så en mand, der røg en cigar iklædt gammelt tøj og virkede uinteressert i alt – især religion – så forestillede han sig, hvordan manden ville se ud under andre omstændigheder. I sit sind så

han ham for sig som nybarberet og iført en hvid skjorte og hvide bukser. Og missionæren forestillede sig selv føre denne mand ned i dåbens vande. Han sagde: »Når jeg ser en person på den måde, får jeg evnen til at bære mit vidnesbyrd på en måde, som kan røre hans hjerte.«

Vi har ansvaret for at se på vore venner, kolleger og naboer på den måde. Vi har igen ansvaret for at se personer, ikke som de er, men snarere som det, de kan blive. Jeg bønfaller jer om at tænke på dem på den måde.

Brødre, Herren fortalte os noget om vigtigheden af det præstedømme, som vi bærer. Han fortalte os, at vi modtager det ved en ed og en pagt. Han instruerede os i, at vi skal være trofaste og sande i alt, hvad vi modtager, og

at vi har ansvaret for at holde denne pagt indtil enden. Og så skal alt det, Faderen har, gives os.²

Mod er det ord, vi er nødt til at høre og have i vores hjerte – mod til at vende os væk fra fristelse, mod til at opløfte vores stemme og bære vidnesbyrd for alle, som vi møder, og huske på, at alle skal have mulighed for at høre budskabet. For de fleste er det ikke nemt at gøre. Men vi kan tro på Paulus' ord i Timotheus:

»For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed.

Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre.«³

I maj 1974 var jeg sammen med bror John H. Groberg i Tonga. Vi havde en aftale med kongen i Tonga, og vi havde et formelt møde med ham. Vi udvekslede de normale høflige bemærkninger. Da vi gik, sagde John Groberg dog noget, som var usædvanligt. Han sagde: »Deres majestæt, De burde virkelig blive mormon og også Deres undersætter, for så ville Deres problemer og deres problemer stort set være løst.«

Kongen smilede og svarede: »John Groberg, det har du måske ret i.«

Jeg tænkte på apostlen Paulus foran Agrippa. Jeg tænkte på Agrippas svar på Paulus' vidnesbyrd: »Det er lige ved, at du overtaler mig til at blive kristen.«⁴ Bror Groberg havde modet til at bære sit vidnesbyrd for en konge.

I aften er der mange tusinde af vore brødre, der tjener Herren som fuldtidsmissionærer. De har modtaget kaldet og efterladt hjem, familie, venner og skole for at gå fremad og tjene. De, som ikke forstår, stiller spørgsmålet: »Hvorfor reagerer de så beredvilligt og giver villigt så meget?«

Vore missionærer kunne godt svare med Paulus' ord, den uforlignelige missionær, der levede for så længe

siden: »At jeg forkynder evangeliet, giver mig ingen grund til stolthed, for jeg er tvunget til det, og ve mig, hvis jeg ikke forkynder det.«⁵

Den hellige skrift indeholder ikke en proklamation, der er mere relevant, intet ansvar, der er mere bindende, ingen instruktion, der er mere direkte end den formaning, som den opstandne Herre giver, da han viser sig i Galilæa for de 11 disciple. Han sagde:

»Mig er givet al magt i himlen og på jorden.

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«⁶

Denne guddommelige befaling og dens herlige løfte er vores kampbråb i dag, som det var i tidens midte. Missionering er et særkende ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Sådan har det altid været, sådan skal det altid være. Profeten Joseph Smith erklærede: »Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest betydningsfulde pligt at prædike evangeliet.«⁷

Indenfor to korte år vil alle de fuldtidsmissionærer, der på nuværende tidspunkt tjener i Guds mægtige styrke, have afsluttet deres fuldtidstjeneste og være vendt tilbage til deres hjem og familie. Deres erstatninger findes i aften blandt Det Aronske Præstedømme. Unge mænd, er I klar til at modtage kaldet? Er I villige til at arbejde? Er I forberedt til at tjene?

Præsident John Taylor opsummerede kravene: »Den slags mænd, som vi ønsker skal bringe dette evangelium ud, er mænd, som har tro på Gud, mænd, som har tro på deres religion, mænd, som ærer deres præstedømme ... mænd, som er fyldt med

Helligånden og Guds kraft ... mænd, som er ærlige, retskafne, dydige og rene.«⁸

Brødre, vi er alle blevet befalet at fortælle andre om Kristi evangelium. Når vores liv er rettet ind efter Guds egen standard, vil de inden for vores sfære aldrig beklagende sige: »Kornhøsten er forbi, frugthøsten endt, men vi blev ikke frelst.«⁹

Sjælernes fuldkomne hyrde, den missionær, der forløste menneskeheden, gav os sin guddommelige forsikring:

»Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!

Og se, hvis jeres glæde skal være stor sammen med én sjæl, som I har ført til mig ind i min Faders rige, hvor stor skal da ikke jeres glæde være, hvis I fører mange sjæle til mig!«¹⁰

Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd om ham, som udtalte disse ord. Han er Guds Søn, vor Forløser og vor Frelser.

Jeg beder om, at vi må have modet til at række fællesskabets hånd ud, ihærdigheden til at forsøge igen og igen og den nødvendige ydmyghed til at søge vor Faders vejledning, når vi følger befalingen om at fortælle om evangeliet. Ansvarer hviler på os, brødre. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. I Bill Sands, *The Seventh Step*, 1967, s. 9.
2. Se L&P 84:33–39.
3. 2 Tim 1:7–8.
4. ApG 26:28.
5. 1 Kor 9:16.
6. Matt 28:18–20.
7. *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 327.
8. *Kirkens præsidenter lærdomme: John Taylor*, 2002, s. 72.
9. Jer 8:20.
10. L&P 18:15–16.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Hvor er paulunet?

Paulunet, der synes at standse guddommelig hjælp, dækker ikke Gud; men nu og da dækker det os. Gud er aldrig skjult, men vi er sommetider.

Midt i sin største lidelse i fængslet i Liberty udrød profeten Joseph Smith: »O Gud, hvor er du? Og hvor er paulunet, som dækker dit skjul?«¹ Mange af os føler i øjeblikke med personlige lidelser, at Gud er langt fra os. Paulunet, der synes at standse guddommelig hjælp, dækker ikke Gud; men nu og da dækker det os. Gud er aldrig skjult, men vi er sommetider dækket af et paulun (pavillon eller telt) af motiver, der fjerner os fra Gud og får ham til at synes fjern og utilgængelig. Vore egne ønsker snarere end følelsen af »ske din vilje«² giver følelsen af et paulun, der blokerer for Gud. Gud er ikke ude af stand til at se os eller kommunikere med os, men vi kan være uvillige til at lytte eller underkaste os hans vilje og hans tidsplan.

Vores følelse af at være adskilt fra Gud mindskes, når vi bliver mere som børn i vores forhold til ham. Det er ikke let i en verden, hvor andre menneskers mening kan have stor indflydelse på vore motiver. Men det vil hjælpe os til at erkende denne sandhed: Gud er os nær og opmærksom på os og skjuler sig aldrig for sine trofaste børn.

Mit 3-årige barnebarn illustrerede styrken i uskyldighed og ydmyghed, når vi skal i forbindelse med Gud. Hun besøgte med sin familie åbent hus-arrangementet ved templet i Brigham City i Utah. I et af værelserne i den smukke bygning så hun sig omkring og spurgte: »Mor, hvor er Jesus?« Hendes mor forklarede, at hun ikke ville se Jesus i templet, men hun ville kunne føle hans indflydelse i sit hjerte. Eliza tænkte nøje over sin mors svar, virkede tilfreds og sagde: »Ja, Jesus er taget hen for at hjælpe nogen,» konkluderede hun.

Intet paulun forstyrrede Elizas forståelse eller hindrede hendes syn på virkeligheden. Gud er hende nær, og hun føler sig nær ham. Hun vidste, at templet er Herrens hus, men forstod også, at den opstandne og herliggjorte Jesus Kristus har et legeme og kun kan være et sted ad gangen.³ Hvis han ikke var i sit hus, erkendte hun, at han måtte være et andet sted. Ud fra det, hun vidste om Frelseren, vidste hun, at han måtte gøre noget godt for sin Faders børn et eller andet sted. Det var klart, at hun havde håbet på at se Jesus, ikke for at opleve et bekræftende mirakel

på hans eksistens, men ganske enkelt fordi hun elskede ham.

Ånden kunne åbenbare den trøst til et barns sind og hjerte, som vi alle har brug for og ønsker. Jesus Kristus lever, kender os, våger over os og holder af os. I øjeblikke med smerte, ensomhed eller forvirring behøver vi ikke at se Jesus for at vide, at han er opmærksom på vores situation, og at hans mission er at velsigne.

Jeg ved fra mit eget liv, at Elizas oplevelse kan blive vores, også længe efter vi har forladt barndommen. I begyndelsen af min karriere arbejdede jeg meget hårdt på at sikre mig et professorat ved Stanford University. Jeg mente, at jeg havde skabt et godt liv for mig selv og for min familie. Vi boede i nærheden af min hustrus forældre og i meget bekvemme omgivelser. Efter verdens standard havde jeg opnået succes. Men Kirken gav mig et tilbud om at forlade Californien og tage til Ricks College i Rexburg i Idaho. Mine arbejdsmæssige mål i livet kunne have været et paulun, der adskilte mig fra en kærlig Fader, som bedre end jeg vidste, hvad min fremtid kunne omfatte. Men jeg blev velsignet med en viden om, at uanset hvilken succes jeg havde opnået i min karriere og familieliv indtil da, var det en gave fra Gud. Og som et barn knælede jeg i bøn for at spørge, hvad jeg skulle gøre. Jeg var i stand til at høre en stille røst i mit sind, der sagde: »Det er min skole.« Der var intet paulun, der afskærmede mig fra Gud. I tro og ydmyghed underkastede jeg min vilje hans og mærkede hans omsorg og nærhed.

Mine år på Ricks College, hvor jeg stræbte efter at søge Guds vilje og følge den, hindrede paulunet i at dække mig eller sløre Guds aktive rolle i mit liv. Når jeg søgte at gøre hans værk, følte jeg mig nær ham og følte en vished om, at han kendte til

mine forhold og var dybt interesseret i min lykke. Men ligesom på Stanford begyndte verdslige motiver at dukke op. Et var et meget attraktivt jobtilbud til mig, netop som jeg var ved at afslutte mit femte år som rektor på Ricks College. Jeg overvejede tilbuddet og bad om det, og jeg drøftede det endda med Det Første Præsidentskab. De svarede med varme og lidt humor, men afgjort ikke med en bestemt vejledning. Præsident Spencer W. Kimball hørte mig beskrive det tilbud, jeg havde fået fra et stort firma og sagde: »Godt, Hal, det lyder som en vidunderlig mulighed! Og hvis vi får brug for dig, så ved vi, hvor vi kan finde dig.« De vidste selvfølgelig, hvor de kunne finde mig, men mit ønske om karrieremæssig succes kunne have skabt et paulun, der ville gøre det svært for mig at finde Gud og endnu sværere for mig at lytte til og følge hans opfordringer.

Min hustru fornemmede dette og fik en stærk tilskyndelse til, at vi ikke skulle forlade Ricks College. Jeg sagde: »Det er godt nok for mig.« Men hun insisterede meget klogt på, at jeg måtte få min egen åbenbaring. Så jeg bad igen. Denne gang modtog jeg klar vejledning i form af en røst i mit sind, der sagde: »Jeg vil lade dig blive på

Ricks College lidt længere.« Mine personlige ambitioner kunne have sløret mit syn på virkeligheden og gjort det svært for mig at modtage åbenbaring.

Tredive dage efter, at jeg blev velsignet med den inspirerede afgørelse om at afvise jobtilbuddet og blive på Ricks College brød Tetondæmningen i nærheden sammen. Gud vidste, at den dæmning ville bryde sammen, og at hundredvis af mennesker fik brug for hjælp. Han lod mig søge råd og få hans tilladelse til at blive på Ricks College. Han kendte alle årsagerne til, at min indsats stadig kunne være værdifuld for skolen og for Rexburg. Så jeg var der til hyppigt at spørge min himmelske Fader i bøn om, hvad jeg kunne gøre, der kunne hjælpe de mennesker, hvis liv og ejendele var blevet beskadiget. Jeg tilbragte mange timer sammen med andre mennesker med at fjerne mudder og vand fra hjem. Mit ønske om at kende og gøre hans vilje, gav mig en trosfremmende oplevelse.

Den hændelse illustrerer en anden måde, hvorpå vi kan skabe en barriere, der hindrer os i at kende Guds vilje eller mærke hans kærlighed til os: Vi kan ikke insistere på vores tidsplan, når Herren har sin egen. Jeg tænkte, at jeg havde tilbragt tid nok i mit virke i

Rexburg og havde travlt med at komme videre. Nogle gange kan vi ved at insistere på at handle i henhold til vores tidsplan sløre hans vilje med os.

I fængslet i Liberty bad profeten Joseph Herren om at straffe dem, der forfulgte medlemmer af Kirken i Missouri. Hans bøn lød på en hurtig og voldsom gengældelse. Men Herren svarede, at »om ikke mange år«⁴ ville han tage sig af disse fjender af Kirken. Han siger i vers 24 og 25 i afsnit 121 i Lære og Pagter:

»Se, mine øjne ser og kender alle deres gerninger, og jeg har en hastig dom i beredskab til dem alle, når tiden til den er inde;

for der er en tid fastsat for enhver, efter hvordan hans gerninger er.«⁵

Vi fjerner paulunet, når vi føler og beder: »Din vilje ske« og »i din egen tid«. Hans tid bør være tids nok for os, eftersom vi ved, at han kun ønsker det, der er bedst.

En af mine svigerdøtre tilbragte mange år med at føle, at Gud havde placeret et paulun over hende. Hun var mor til tre små børn og længtes efter flere børn. Efter to aborter blev hendes inderlige bønner mere forpinte. Da flere ufrugtbare år svandt hen, følte hun sig fristet til at blive vred. Da hendes yngste begyndte at gå i skole, syntes husets tomhed at håne hendes fokus på moderskab – og det gjorde bekendtes uplanlagte og tilmed uønskede graviditeter også. Hun følte sig hengiven og indviet som Maria, der erklærede: »Se, jeg er Herrens tjenerinde.«⁶ Men selv om hun udtalte disse ord i sit hjerte, så hørte hun intet svar.

Hendes mand inviterede hende med på en forretningsrejse til Californien i håb om at løfte hendes humør. Mens han gik til møder, vandrede hun langs den smukke, tomme strand. Med et hjerte, der var ved at bryde, bad hun højt. For første gang bad hun ikke om

endnu et barn, men om en guddommelig opgave. »Himmelske Fader,« udrød hun, »jeg vil give dig al min tid; vis mig, hvad jeg skal gøre.« Hun gav udtryk for sin villighed til at bringe sin familie, hvor de end måtte blive bedt om at tage hen. Den bøn medførte en uventet følelse af fred. Den tilfredsstillede ikke hendes higen i sindet efter vished, men for første gang i årevis beroligede den hendes hjerte.

Den bøn fjernede paulunet og åbnede for himlens vinduer. I løbet af to uger erfarede hun, at hun ventede et barn. Det nye barn var netop et år gammel, da min søn og svigerdatter modtog en missionskaldelse. Hun havde lovet at rejse og gøre alt hvor som helst, så hun skubbede al frygt til side og tog sine børn med over havet. I missionsmarken fik hun endnu et barn – på en forflyttelsesdag for missionærer.

At underkaste sig himlens vilje fuldt ud, som denne unge mor gjorde, er afgørende for at fjerne de åndelige pauluner, vi sommetider placerer over vores hoved. Men det garanterer ikke et umiddelbart svar på vore bønner.

Abrahams hjerte synes at have været ret indstillet, længe før Sara blev gravid med Isak, og før de modtog deres forjættede land. Himlen havde andre mål, der skulle opfyldes først. Disse mål omfattede ikke kun at opbygge Abrahams og Saras tro, men også at undervise dem i evige sandheder, som de fortalte andre om på deres lange omvej til det land, der var beredt til dem. Herrens ventetider synes ofte lange; nogle varer et helt liv. Men de er altid beregnet på at velsigne. De behøver aldrig at være tider med ensomhed, sorg eller utålmodighed.

Selv om hans tidsplan ikke altid er vores, kan vi være sikre på, at Herren holder sine løfter. Til alle jer, der nu synes, at han er svær at nå, så vidner jeg om, at dagen vil komme, hvor

vi alle vil se ham ansigt til ansigt. Ligesom der intet er nu til at sløre hans syn af os, vil der intet være til at sløre vores syn af ham. Vi vil alle personligt stå foran ham. Som mit barnebarn ønsker vi at se Jesus nu, men vores sikre genforening med ham på dommens dag vil være langt mere behagelig, hvis vi først gør det, der vil gøre ham lige så velkendt for os, som vi er for ham. Når vi tjener ham, bliver vi, som han er, og vi føler os nærmere ham, når vi nærmer os den dag, hvor intet skal være skjult for vores blik.

Bevægelsen mod Gud kan være vedvarende. »Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt,«⁷ siger Frelseren. Og så vil han fortælle os hvordan:

»For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig,

jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig.

Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig

noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke?

Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj?

Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?

Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«⁸

Når vi gør det, som Herren ønsker, vi gør for hans Faders børn, betragter han det som venlighed mod sig, og vi vil føle os nærmere ham, når vi mærker hans kærlighed og hans godkendelse. Med tiden bliver vi, som han er, og tænker på dommedag med glad forventning.

Paulunet, der synes at skjule jer fra Gud, kan være frygt for mennesker snarere end dette ønske om at tjene andre. Frelserens eneste motivation var at hjælpe mennesker. Mange af jer har nok ligesom jeg oplevet frygt, når I henvender jer til nogen, som I har fornærmet, eller som har såret jer. Alligevel har jeg gang på gang set Herren blødgøre hjerter, herunder

også mit eget. Og derfor udfordrer jeg jer til på Herrens vegne at gå til en person, trods den frygt I måtte føle, for at udvise kærlighed og tilgivelse. Jeg lover jer, at når I gør dette, vil I mærke Frelserens kærlighed til den person og hans kærlighed til jer, og det vil ikke synes, som om det kommer langt væk fra. For jer kan den udfordring være i familien, den kan være i lokalsamfundet, eller den kan være i den anden ende af landet.

Men hvis I går Herrens ærinde for at velsigne andre, vil han se det og belønne det. Hvis I gør det tit nok og længe nok, vil I gennem Jesu Kristi forsoning opleve en forandring i jeres egen personlighed. I vil ikke blot føle jer nærmere ham, men I vil også føle mere og mere, at I er ved at blive som han. Når I så ser ham, som vi alle skal, bliver det for jer, som det var for Moroni, da han sagde: »Og nu byder jeg alle farvel. Jeg går snart bort for at hvile i Guds paradis, indtil min ånd og mit legeme igen forener sig, og jeg bliver ført sejrrig gennem luften for at møde jer for den mægtige Jahves behagelige domstol, for den evige Dommer over både levende og døde. Amen.«⁹

Hvis vi tjener med tro, ydmyghed og et ønske om at gøre Guds vilje, så vidner jeg om, at den mægtige Jahves domstol vil være behagelig. Vi vil se vor kærlige Fader og hans Søn, som de ser os nu – fuldkomment klart og med fuldkommen kærlighed. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 121:1.
2. Se Matt 6:10; Luk 11:2; 3 Ne 13:10; Eter 12:29; L&P 109:44; Moses 4:2.
3. Se L&P 130:22.
4. L&P 121:15.
5. L&P 121:24–25.
6. Luk 1:38.
7. Matt 25:34.
8. Matt 25:35–40.
9. Moro 10:34.

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Forsoningen

Hvor vore medlemmer og missionærer end tager hen, handler vores budskab om tro på og håb i vor Frelser, Jesus Kristus.

Mit budskab er henvendt til dem blandt os, der lider og er tyngede af skyld, svaghed, fiasko, sorg og fortvivlelse.

I 1971 fik jeg til opgave at præsidere over nogle stavskonferencer i Vest Samoa, herunder at organisere en ny stav på øen Upolu. Efter interviewene blev vi fløjet i et lille fly til øen Savai'i for at holde stavskonference. Flyet landede på en græsmark i Faala og skulle komme tilbage næste eftermiddag for at tage os tilbage til øen Upolu.

Det regnede den dag, vi skulle tilbage fra Savai'i. Da vi vidste, at flyet ikke kunne lande på en våd mark, kørte vi til den vestlige del af øen, hvor der var en slags landingsbane på toppen af et smalt koralrev. Vi ventede til det blev mørkt, men der kom intet fly. Til sidst hørte vi over radioen, at der var stormvejr, og flyet kunne ikke lette. Så gav vi besked pr. radio om, at vi kom med båd. Nogle ville møde os i Mulifanua.

Da vi sejlede ud af havnen på Savai'i, spurgte kaptajnen på den 12 meter lange båd missionspræsidenten, om han havde en lommelygte. Det havde han heldigvis, og han gav kaptajnen den som gave. Vi sejlede den 25 km lange tur til Upolu i meget hårdt vejr. Ingen af

os vidste, at en voldsom tropisk storm havde ramt øen, og vi var lige på vej ind i den.

Vi ankom til havnen i Mulifanua. Der var én smal passage langs revet, som vi skulle igennem. Et lys på en bakke over stranden og et andet længere nede markerede den smalle passage. Når båden blev manøvreret, så de to lys var over hinanden, så lå den rigtigt til at komme sikkert forbi de farlige klipper, som afgrænsede passagen.

Men der var kun ét lys den nat. To ældster stod på kajen og ventede på os, men overfarten tog meget længere tid end normalt. Efter ældsterne i timevis havde spejdet efter tegn på vores båd, var de blevet trætte og var faldet i søvn og havde glemt at tænde det nederste lys. Derfor var ruten gennem klipperevet umulig at se.

Kaptajnen manøvrerede båden, som han bedst kunne ud fra det øvre lys på kysten, mens et besætningsmedlem holdt den lånte lommelygte ud over forstavnens og spejdede efter klipper forude. Vi kunne høre bølgerne ramme revet. Når vi var tæt nok på til at se dem med lommelygten, råbte kaptajnen som rasende: Tilbage! Og prøvede så igen at finde passagen.

Efter mange forsøg vidste han, at det var umuligt at finde den. Alt, hvad

vi kunne gøre, var at prøve at nå den næste havn 64 km væk i Apia. Vi var hjælpeløse midt i elementernes rasen. Jeg husker ikke, at det nogensinde har været så mørkt.

Den første time gjorde vi overhovedet ingen fremskridt, selv om motoren kørte for fuld skrue. Båden kæmpede sig op på en enorm bølge og lå derpå udmattet på bølgetoppen med skibsskruen oven vande. Vibrationerne fra skibsskruerne rystede, så båden næsten gik i stykker, inden den gled ned på den modsatte side.

Vi lå udstrakte over lastrummet og holdt med hænderne på den ene side og stemte imod med fødderne på den anden for ikke at blive skyllet overbord. Bror Mark Littleford mistede grebet og blev kastet mod en lav jernræling. Han slog hul i hovedet, men rælingen forhindrede ham i at falde overbord.

Endelig kom vi fremad, og hen mod dagry sejlede vi langt om længe ind i havnen i Apia. Både var bundet sammen af sikkerhedshensyn. De lå i flere rækker langs molen. Vi kravlede hen over dem og prøvede

ikke at forstyrre de sovende på dækene. Vi kom frem til Pesega, tørrede vores tøj og tog til Vailuutai for at organisere en ny stav.

Jeg ved ikke, hvem der havde ventet på os ved stranden i Mulifanua. Jeg nægtede at lade mig fortælle, hvem det var. Men det er sandt, at uden det nedre lys kunne vi alle være omkommet.

I vores salmebog er der en meget gammel og sjældent sunget salme, som betyder noget helt særligt for mig.

*Klart skinner vor Faders nåde
fra hans fyrtårn evindeligt.
Men det er os, der skal passe
lysene langs kysten.
Lad det nedre lys skinne,
send en stråle over havet;
en stakkels, segnefærdig, kæmpende
sømand
redder du måske, redder du måske.*

*Syndens mørke nat har lagt sig;
højt raser vrede bølger.
Spændte øjne spejder, længes
efter lysene på land.*

*Hold din flakkende lampe tændt,
broder;
en stakkels stormomsust sejler,
som prøver at nå ind i havnen,
kan gå tabt i mørket.¹*

I dag taler jeg til dem, som kan gå tabt og som spejder efter det nedre lys for at finde tilbage.

Fra begyndelsen stod det klart, at vi i jordelivet ville komme til kort, hvad angår det at være fuldkommen. Det blev ikke forventet, at vi kunne leve uden at overtræde den ene eller den anden lov.

»For det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det fra Adams fald og vil være det for evigt og altid, medmindre han giver efter for den hellige Ånds tilskyndelser og aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig ved Herren Kristi forsoning.«²

Ud fra Den Kostelige Perle forstår vi, at »intet urent kan bo [i Guds rige]«³ – så der er sørget for en udvej, så alle kan omvende sig og blive værdige til igen at være i vor himmelske Faders nærhed.

En Mellemand, en Forløser blev udvalgt, som kunne leve et fuldkomment liv uden at begå synd, og som kunne bringe »sig selv som et offer for synd for at opfylde lovens formål for alle dem, der har et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, og for ingen andre kan lovens krav blive opfyldt.«⁴

Alma underviste om vigtigheden af forsoningen, og i Alma lærer vi: »For det er nødvendigt, at der skal foretages en forsoning ... ellers skal hele menneskeslægten uundgåeligt fortabes.«⁵

Hvis I ikke har begået fejl, så har I ikke brug for forsoningen. Dersom I har begået fejl, og det har vi alle, nogle mindre, andre alvorlige, så har I et enormt behov for at finde ud af, hvordan de kan slettes, så I ikke længere befinder jer i mørke.

Jesus Kristus »er verdens lys og liv«.⁶ Når vi retter blikket fast mod hans lære, vil vi blive ledt ind i havnen for åndelig sikkerhed.

I den 3. trosartikel står der: »Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer.«⁷

Præsident Joseph F. Smith har sagt: »Mennesker kan ikke selv tilgive deres egne synder; de kan ikke selv rense sig fra følgerne af deres synder. Mennesker kan holde op med at synde og gøre det rigtige for fremtiden, og i det omfang deres gerninger er antagelige for Herren, bliver de værdige til belønning. Men hvem skal hele det forkerte, de har gjort imod sig selv og imod andre, som synes umuligt for dem selv at hele? Ved Jesu Kristi sonoffer skal den angrendes synder bortvaskes; selv om de er som skarlaget, vil de blive hvide som sne (se Es 1:18). Det er forjættelsen, der er givet jer.«⁸

Vi ved ikke helt, hvordan Herren udvirkede forsoningen. Men vi ved, at korsfæstelsens grusomme tortur kun var en del af den forfærdelige pine,

der tog sin begyndelse i Getsemane – hjemstedet for den hellige lidelse – og den blev fuldbyrdet på Golgata.

Lukas skrev:

»Og han fjernede sig et stenkast fra dem, faldt på knæ og bad:

»Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din.«

Da viste en engel fra himlen sig for ham og styrkede ham.

I sin angst bad han endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden.«⁹

Så vidt jeg ved, er der kun en beretning, der med Frelserens egne ord beskriver, hvad han udholdt i Getsemane have. Åbenbaringen lyder:

»For se, jeg, Gud har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig;

men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg;

hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore.«¹⁰

Der kan være tidspunkter i livet, hvor I har været på steder, hvor I aldrig burde have været, og gjort ting, I aldrig

burde have gjort. Hvis I vender jer fra synd, vil I en dag være i stand til at føle den fred, der kommer af at følge stien for fuldstændig omvendelse.

Uanset hvad vore overtrædelser har været, og uanset hvor meget vore handlinger kan have såret andre, så kan den skyld viskes bort. For mig er det smukkeste sted i skriften måske der, hvor Herren siger: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«¹¹

Det er Jesu Kristi evangeliums og forsoningens løfte: At tage enhver som kommer, alle som vil være med og lade dem gennemgå en oplevelse, der gør, at de ved slutningen af deres liv kan gå igennem sløret - omvendt fra deres synder og vasket rene i Kristi blod.¹²

Det er det, sidste dages hellige over hele verden gør. Det er det lys, vi tilbyder dem, der er i mørke og er faret vild. Hvor vore medlemmer og missionærer end tager hen, handler vores budskab om tro på og håb i vor Frelser, Jesus Kristus.

Præsident Joseph Fielding Smith skrev teksten til salmen »Synes vejen

dig lang?« Han var en af mine gode venner. Den indeholder opmuntring og et løfte til dem, der stræber efter at følge Frelserens belæring:

*Synes vejen dig lang?
Er den stenet og hård?
Gror der tidsler og torne iblandt?
Skærer sten dig til blods,
når du kæmper dig frem,
træt af dagen, når heden dig fandt?*

*Er dit hjerte og sind
fyldt af sorger og nød?
Mens du glider med byrder og pligt?
Synes åget for tungt,
som blev lagt på din ryg?
Er der ingen, som hjælper med sligt?*

*I dit hjerte fat mod
på den vej, du har valgt.
Der er en, som vil hjælpe dig frem;
så se op og vær glad
og hold fast ved hans hånd,
han vil lede dig opad og hjem.*

*I et land, smukt og rent,
hvor alt ondt ende vil,
der dit liv vil bli' fri for al skam,
ingen tårer og sved,
ingen sorg findes der,
tag hans hånd og gå ind der
med ham.¹³*

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Brightly Beams Our Father's Mercy«, *Hymns*, nr. 335.
2. Mosi 3:19.
3. Moses 6:57.
4. 2 Ne 2:7.
5. Alma 34:9.
6. Mosi 16:9.
7. TA 1:3.
8. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 99.
9. Luk 22:41–44.
10. L&P 19:16–18.
11. L&P 58:42.
12. Se Åb 1:5.
13. »Synes vejen dig lang?« *Sange*, nr. 73.

Linda K. Burton

Hjælpeforeningens hovedpræsident

lagttag først og tjen så

Med lidt øvelse kan vi hver især blive mere som Frelseren, når vi tjener Guds børn.

Et af de største beviser, vi har på, at vores elskede profet, præsident Thomas S. Monson, er Herrens udvalgte tjener, er, at han har lært at følge Frelserens eksempel – at tjene den enkelte. De af os, der er trådt ned i dåbens vande, har indgået pagt om at gøre det samme. Vi har indgået pagt om »altid [at] erindre [Frelseren] og holde hans befalinger,¹ og han har sagt: »Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.«²

Læg mærke til, hvordan følgende ord fra præsident Monson indeholder den samme opfordring: »Vi er omgivet af andre, der har behov for vores opmærksomhed, vores opmuntring, vores støtte, vores trøst og vores venlighed ... Vi er Herrens hænder her på jorden med mandat til at tjene og til at opløfte hans børn. Han er afhængig af hver enkelt af os.«³

Hørte I det – opfordringen om at elske hinanden? For nogle falder det ikke let at tjene eller hjælpe den enkelte og derved følge Frelserens eksempel. Men med lidt øvelse kan vi hver især blive mere som Frelseren, når vi tjener Guds børn. For at vi bedre kan elske hinanden, vil jeg foreslå, at vi husker fem ord: »Iagttag først og tjen så.«

For næsten 40 år siden tog min mand og jeg til templet på vores fredsaftendate. Vi havde kun været

gift i kort tid, og jeg var nervøs, for det var kun anden gang for mig som nygift. En søster, der sad ved siden af mig, må have lagt mærke til det. Hun lænede sig mod mig og hviskede ærbødigt: »Det skal nok gå. Jeg hjælper dig.« Jeg blev beroliget, og jeg kunne nyde resten af tempelsessionen. Først iagttag hun, så tjente hun.

Vi opfordres alle til at følge Jesu lærdomme og at tjene andre. Denne opfordring er ikke begrænset til englelignende søstre. Når jeg fortæller om hverdagseksempler fra medlemmer, der har lært først at iagttag og så tjene, så lyt efter de af Jesu lærdomme, de illustrerer.

Et 6-årigt primarybarn sagde: »Da jeg blev valgt til at være hjælper i klassen, kunne jeg vælge en ven, jeg skulle samarbejde med. Jeg valgte en dreng i min klasse, der mobbede mig, fordi han aldrig blev valgt af andre. Jeg ville gerne have, han skulle føle sig godt tilpas.«⁴

Hvad så dette barn? Han lagde mærke til, at klassens mobber aldrig blev valgt. Hvad gjorde han for at tjene? Han valgte ham ganske enkelt til at være sin ven og klassens hjælper. Jesus har sagt: »Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer.«⁵

I en menighed iagttag nogle aronske præstedømmebærere først

og tjener nu på relevant vis. Hver uge ankommer de unge mænd tidligt og står uden for kirkebygningen i regn, sne eller stærk hede og venter på, at de mange ældre medlemmer i deres menighed kommer. De løfter kørestole og gangstole ud af biler, rækker stærke arme som støtte og følger tålmodigt de sølvhårede ældre mennesker ind i bygningen. De udfører i sandhed deres pligt mod Gud. Når de iagttager og så tjener, er de et eksempel på Frelserens lære: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«⁶ Efterhånden som de unges nye undervisningsmaterialer tages i brug, vil disse unge mænds øjne utvivlsomt åbnes for endnu flere muligheder for at tjene på en kristuslignende måde.

At iagttage og tjene kræver sommetider stor anstrengelse. En inspireret ung pige ved navn Alexandria lagde mærke til, at hendes kusine Madison ikke kunne færdiggøre sine krav i Personlig fremgang, fordi hun havde en alvorlig grad af autisme.

Alexandria samlede de unge piger i menigheden, rådførte sig med sine ledere og besluttede at gøre noget for Maddy, som hun ikke selv kunne. Hver af de unge piger udførte en del af aktiviteterne og projekterne i Personlig fremgang som stedfortrædere for at give Maddy mulighed for at få sin medaljon.⁷

Disse unge piger vil nyde fremgang i deres rolle som mor og i Hjælpeforeningens søsterfællesskab, fordi de lærer først at iagttage og så tjene på næstekærlig vis.

Præsident Monson har mindet os om, at næstekærlighed, »Kristi rene kærlighed,«⁸ eller med andre ord at iagttage og tjene, »vises, når en ældre enke huskes og tages med til aktiviteter i menigheden«, og »når søsteren sidder alene i Hjælpeforeningen og får invitationen: »Kom – sid hos os.«⁹ Her gælder den gyldne regel: »Alt hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, gør I netop det mod dem.«¹⁰

En opmærksom ægtemand tjente på to væsentlige måder. Han fortæller:

»En søndag hjalp jeg min hustru med hendes primaryklasse, der var fuld af energiske syvårige. Da Primarys fællestid begyndte, lagde jeg mærke til en pige, der sad sammenkrøbet på sin stol og åbenlyst ikke havde det så godt. Ånden hviskede til mig, at hun havde brug for trøst, så jeg satte mig ved siden af hende og spurgte stille, hvad der var galt. Hun svarede ikke ... så jeg begyndte at synge blidt for hende.

Primary var ved at lære en ny sang, og da vi sang: »Guds stemme lyder i mit hjerte«, begyndte det mest vidunderlige lys og varme at fylde min sjæl ... jeg modtog et vidnesbyrd om vor Frelseres kærlighed til hende ... og til mig ... Jeg lærte, at vi er hans hænder, når vi tjener den enkelte.«¹¹

Denne kristuslignende bror lagde ikke blot mærke til sin hustrus behov for hjælp til en klasse fuld af energiske syvårige, han ydede også personlig tjeneste til et barn med behov for det. Han fulgte Frelseren, der belærte: »For de gerninger, som I har set mig gøre, skal I også gøre.«¹²

For nylig åbnede en oversvømmelse mange muligheder for Jesu Kristi disciple til først at iagttage og så tjene. Mænd, kvinder, teenagere og børn så ødelagte forretninger og hjem og lod alt ligge for at hjælpe til med at rydde op og reparere ødelagte bygninger. Nogle lagde mærke til behovet for hjælp til at vaske en overvældende mængde tøj. Andre rensede samvittighedsfuldt fotografier, vigtige dokumenter, breve og andre vigtige papirer og hængte dem så forsigtigt til tørre for at bevare det, de kunne. At iagttage og så tjene er ikke altid belejligt og passer ikke altid ind i vores tidsplan.

Er der noget bedre sted til først at iagttage og så tjene end i hjemmet? Det kan illustreres ved et eksempel fra ældste Richard G. Scotts liv:

»En nat vågnede vores lille søn, Richard, grædende. Han havde et problem med hjertet ... Normalt stod min hustru altid op for at tage sig af et grædende barn, men denne gang sagde jeg: »Nu skal jeg tage mig af ham.«

På grund af sit hjerteproblem bankede hans lille hjerte meget hurtigt, når han begyndte at græde. Så kom han til at kaste op og grise sengetøjet til. Den nat holdt jeg ham tæt ind til mig og forsøgte at berolige hans bankende hjerte og standse hans gråd, mens jeg skiftede tøj på ham og lagde nyt sengetøj på. Jeg holdt ham, indtil han faldt i søvn. Dengang vidste jeg ikke, at han blot nogle få måneder senere ville gå bort. Jeg vil altid huske følelsen af at holde ham i mine arme den nat.«¹³

Jesus sagde: »Men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener.«¹⁴

Sommetider fristes vi til at tjene på den måde, vi ønsker at tjene på, og ikke nødvendigvis på den måde, der er behov for i situationen. Da ældste Robert D. Hales belærte om principet for fremsynet levevis, gav han et

eksempel, hvor han købte en gave til sin hustru. Hun spurgte: »Køber du den for min eller din skyld?«¹⁵ Hvis vi tilpasser det spørgsmål til os, når vi tjener, og spørger os selv: »Gør jeg det for Frelserens eller for min skyld?« vil vores tjeneste sandsynligvis ligne Frelserens tjeneste mere. Frelseren spurgte, og det bør vi også: »Hvad vil I have, at jeg skal gøre for jer?«¹⁶

For nogle uger siden havde jeg travlt og var segnefærdig med alt for meget at gøre på min huskeliste. Jeg havde håbet at kunne tage i templet den dag, men jeg syntes, jeg havde alt for travlt. Så snart tanken om at have for travlt til tempeltjeneste kom til mig, mindede den mig om det, jeg havde mest brug for. Jeg forlod mit kontor for at gå over til templet i Salt Lake og spekulerede på, hvornår jeg skulle indhente den tid, jeg kom til at mangle. Heldigvis er Herren tålmodig og barmhjertig og lærte mig en vidunderlig lektie den dag.

Da jeg satte mig ned i begavelsesrummet, lænede en ung søster sig over mod mig og hviskede ærbødigt: »Jeg er meget nervøs. Det er kun anden gang, jeg er i templet. Vil du ikke nok hjælpe mig?« Hvordan kunne hun nogensinde have vidst, at det

lige præcis var de ord, jeg havde brug for at høre? Det vidste hun ikke, men det gjorde vor himmelske Fader. Han havde lagt mærke til det, jeg havde mest behov for. Jeg havde brug for at tjene. Han tilskyndede denne ydmyge unge søster til at tjene mig ved at opfordre mig til at tjene hende. Jeg kan forsikre jer om, at jeg var den, der fik mest ud af det.

Jeg er dybt taknemlig for de mange kristuslignende mennesker, der har tjent vores familie gennem årene. Jeg påskønner af hele mit hjerte min elskede mand og familie, som tjener uselvsk og med stor kærlighed.

Må vi alle søge først at iagttage og så tjene. Når vi gør det, holder vi vore pagter, og vores tjeneste bliver, ligesom præsident Monsons, et bevis på, at vi er disciple. Jeg ved, at Frelseren lever. Hans forsoning gør os i stand til at efterleve hans lære. Jeg ved, at præsident Monson er vores profet i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 20:77.
2. Joh 15:12.
3. Thomas S. Monson, »Hvad har jeg gjort for en anden i dag?«, *Liahona*, nov. 2009, s. 86.
4. Canyon H., »A Good Choice«, *Friend*, jan. 2012, s. 31.
5. Matt 5:44.
6. Matt 25:40.
7. Se »For Madisons«, [lds.org/youth/video/for-madison](https://www.lds.org/youth/video/for-madison).
8. Moro 7:47.
9. Thomas S. Monson, »Kærligheden ophører aldrig«, *Liahona*, nov. 2010, s. 124–125; se også *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 101.
10. 3 Ne 14:12.
11. Al VanLeeuwen, »At tjene den enkelte«, *Liahona*, aug. 2012, s. 19; se også Sally DeFord, »Guds stemme lyder i mit hjerte«, *Oplæg til stællested og til børnenes nadvermødeprogram år 2011*, s. 28.
12. 3 Ne 27:21.
13. Richard G. Scott, »Velsignelserne ved evigt ægteskab«, *Liahona*, maj 2011, s. 96.
14. Matt 20:26.
15. Robert D. Hales, »Vær fremsynede forsørgere timeligt og åndeligt«, *Liahona*, maj 2009, s. 9.
16. Matt 20:32.

Ældste Walter F. González
De Halvfjerds' Præsidium

Lær med hjertet

En måde at komme til Kristus på er ved at stræbe efter at lære de grundlæggende sandheder med vores hjerte.

» [K]om til mig, så I [kan] føle og se.«¹ Dette var en befaling, som Frelseren gav de tidlige indbyggere i det fordums Amerika. De følte med deres hænder og så med deres øjne, at Jesus var Kristus. Denne befaling er ligeså vigtig for os i dag, som den var for dem på deres tid. Når vi kommer til Kristus, kan vi også føle og »med vished«² vide – ikke med vore hænder og øjne, men med hele vores hjerte og sind – at Jesus er Kristus.

En måde at komme til Kristus på er ved at stræbe efter at lære de grundlæggende sandheder med vores hjerte. Når vi gør dette, vil tilskyndelser, der kommer fra Gud, give os kundskab, som vi ikke kan få på anden måde. Apostlen Peter vidste med vished, at Jesus var Kristus, den levende Guds Søn. Frelseren forklarede, at kilden til Peters kundskab ikke kom fra »kød og blod ... men [fra] faderen i himlene«.³

Profeten Abinadi forklarede den rolle, som de følelser, der kommer fra Gud til vores hjerte, har. Han fortalte, at vi ikke kan forstå skriften fuldstændig, medmindre vi bruger vores hjerte til at forstå.⁴

Denne sandhed blev smukt udtrykt i den kendte børnebog, *Den lille prins* af Antoine de Saint-Exupéry. I historien bliver den lille prins venner med

en ræv. Da de tager afsked, fortæller ræven en hemmelighed til den lille prins. Han sagde: »... nu skal jeg betro dig min hemmelighed ... : Kun med hjertet kan man se rigtigt. Det væsentlige er usynligt for øjet.«⁵

Den 88-årige bror Thomas Coelho er et godt eksempel på en person, der med sit hjerte så det væsentlige. Han var et trofast medlem i vores højråd i Paysandú i Uruguay. Før han tilsluttede sig Kirken, kom han ud for en ulykke, da han kørte på sin motorcykel. Mens han lå på jorden, ude af stand til at stå på benene, kom to af vore missionærer og hjalp ham med at komme op og komme hjem igen. Han fortalte, at han følte noget særligt, da missionærerne kom ham til undsætning. Han oplevede senere samme stærke følelse, da missionærerne underviste ham. Følelsen havde så stor virkning på ham, at han læste Mormons Bog fra ende til anden på kun få dage. Han blev døbt og tjente siden den dag utrætteligt. Jeg mindes ham køre op og ned ad gaderne i vores by på sin motorcykel, selv i de kolde og våde vintermåneder for at køre andre til kirke, så de kunne se, føle og med vished vide, ligesom han gjorde.

I dag, omgivet af så megen information, kan vi måske tro, at millioner

af hjemmesider kan give os alt, hvad vi har brug for at vide. Vi kan finde god og dårlig information på nettet, men information alene er ikke nok. Gud har givet os en anden kilde til større kundskab,⁶ nemlig kundskab sendt fra himlen. Vor himmelske Fader kan give os denne kundskab, når vi søger på det celestiale net i vores hjerte og sind. Profeten Joseph Smith sagde, at han havde »den ældste bog i [sit] hjerte, nemlig Helligåndsgaven.«⁷

Vi får adgang til denne celestiale kilde, når vi fx læser i skrifterne, lytter til den levende profet og beder. Det er også vigtigt at tage sig tid til at være rolig⁸ og føle og følge de celestiale tilskyndelser. Når vi gør det, vil vi »føle og se« ting, der ikke kan læres ved moderne teknologi. Når vi har fået lidt erfaring i at søge på dette celestiale net, vil vi kunne skelne sandheden, selv mens vi læser om verdens historie eller andre emner. Den oprigtigt søgende efter sandhed vil kende sandheden af alt ved Helligåndens kraft.⁹

Nu et lille advarselord: Adgang til dette celestiale net spoles af ugudelighed og det at glemme Herren. Nefi fortalte sine brødre, at de ikke havde evnen »til at føle [Herrens] ord«, fordi de var »raske til at gøre misgerninger [og] langsomme til at huske Herren«.¹⁰ Ugudelighed hæmmer vores evne til at se, føle og elske andre. At være hurtige til at huske Herren ved at bede »med hjertets hele styrke«¹¹ og huske vore åndelige oplevelser udvider vores evne til at se og føle det, der hører Kristus til. Nu spørger jeg jer:

- Husker I den fred, I følte, da I efter megen trængsel anrøbede Faderen i inderlig bøn?
- Husker I at ændre jeres huskeliste for at følge en tilskyndelse i jeres hjerte?

Barcelona i Spanien

De store mænd fra Mormons Bog fremelskede adgang til større kundskab ved at huske deres åndelige oplevelser. Alma styrkede sine børn ved at minde dem om sin oplevelse med omvendelse.¹² Helaman lærte Nefi og Lehi at huske – at huske, at det var på klippen, som er Kristus, at de skulle bygge deres grundvold, så djævelen ikke fik magt over dem.¹³ Vi må gøre det samme. Når vi husker Gud, hjælper det os til at føle og leve. Dette giver kong Benjamins ord en dybere betydning. Han sagde: »Og se, o menneske, husk dette, og gå ikke fortabt.«¹⁴

Et af de helligste minder, som jeg værdsætter, er den følelse, jeg fik, da jeg vidste, at Mormons Bog var Guds ord. Jeg lærte, at vi kan opleve en glæde, som ord ikke kan beskrive. Den dag, på mine knæ, følte og vidste jeg med vished det, som jeg ikke kunne have lært på anden måde. Et sådant minde er årsag til evig taknemlighed og styrker mig i svære tider.

De, der modtager kundskab, ikke fra kød og blod, men fra vor himmelske Fader, ved med vished, at Jesus er Kristus, og at dette er hans kirke. Netop denne kundskab giver styrke til at foretage nødvendige ændringer for at komme til Kristus. Derfor opfordrer

vi hver eneste sjæl til nu at blive døbt, omvende sig og vende sig til ham.¹⁵

Ved at komme til Kristus kan enhver sjæl se, føle og med vished vide, at Kristus led og sonede for vore synder, så vi kunne få evigt liv. Hvis vi omvender os, skal vi ikke lide unødigt.¹⁶ Takket være ham kan sårede sjæle og knuste hjerter heles. Der findes ingen byrde, som han ikke kan lette eller fjerne. Han kender til vore svagheder og sygdomme. Jeg lover og vidner for jer om, at når alle døre synes lukkede, når alt andet svigter, så svigter han jer ikke. Kristus vil hjælpe, han er udvejen, uanset om kampen omhandler afhængighed, depression eller noget andet. Han ved, »hvorledes han kan bistå sit folk.«¹⁷ Ægteskaber og familier, der kæmper af forskellige årsager – økonomiske udfordringer, indflydelse fra dårlige medier eller familieforhold – vil føle en beroligende påvirkning fra himlen. Det er opmuntrende at »føle og se«, at han rejste sig fra døden »med helbredelse i sine vinger«,¹⁸ at takket være ham vil vi møde og endnu engang omfavne de kære, der er gået bort. Vores omvendelse til ham belønnes i sandhed med vores helbredelse.¹⁹

Jeg ved med vished, at alt dette er sandt. Af denne årsag stemmer jeg i

med de tidlige indbyggere i fordums Amerika, der udbrød: »Hosianna! Velsignet være Gud den Højestes navn!«²⁰ Han giver os frelse. Jeg vidner om, at Jesus er Kristus, den hellige Messias. Han er herrernes Herre, vor Frelser og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 3 Ne 18:25.
2. 3 Ne 11:15.
3. Se Matt 16:16–17.
4. Se Mosi 12:27.
5. Antoine de Saint-Exupéry, *Den lille prins*, oversat af Asta Hoff-Jørgensen, 1986, s. 82.
6. Se Eter 4:13.
7. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 131.
8. Se L&P 101:16.
9. Se Moro 10:3–5.
10. 1 Ne 17:45.
11. Moro 7:48.
12. Se Alma 36:5–24; 38:6–9.
13. Se Hel 5:12.
14. Mosi 4:30.
15. Se 3 Ne 9:13.
16. Se L&P 19:16.
17. Alma 7:12.
18. 2 Ne 25:13; se også 3 Ne 25:2.
19. Se 2 Ne 16:10; 3 Ne 9:13.
20. Se 3 Ne 11:15–17.

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Det første store bud

Vi har et liv i hengiven tjeneste til at vise vores kærlighed til Herren.

Der er nærmest ingen anden gruppe i historien, som jeg nærer større sympati for end de elleve resterende apostle i tiden lige efter verdens Frelzers død. Jeg tror, at vi sommetider glemmer, hvor uerfarne de stadig var, og hvor totalt afhængige af Jesus de havde været nødt til at være. Han sagde til dem: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke ...?«¹

Men selvfølgelig havde han ikke været hos dem bare tilnærmelsesvis længe nok. Tre år er ikke lang tid, når man skal kalde et helt kvorum af tolv apostle ud af en håndfuld nyomvendte, aflære dem for fortidens fejl, lære dem om underet i Jesu Kristi evangelium og efterlade dem i stand til at føre værket fremad, indtil de også blev slået ihjel. Det er en kolossal opgave for en gruppe nyordinerede ældster.

Især det at blive ladet alene tilbage. Jesus havde gentagne gange prøvet at fortælle dem, at han *ikke* ville blive hos dem rent fysisk, men de kunne eller ville ikke fatte denne pinefulde tanke. Markus skriver:

»Han underviste sine disciple og sagde til dem: »Menneskesønnen overgives i menneskers hænder, og de skal slå ham ihjel, og når han er slået ihjel, skal han opstå tre dage efter.«

Men de forstod ikke, hvad han sagde, og de var bange for at spørge ham.«²

Og efter så kort en tid til at lære og endnu mindre tid til at forberede sig, skete det utænkelige, det ubegribelige blev sandt. Deres Herre og Mester, deres Rådgiver og Konge blev korsfæstet. Hans jordiske tjenestegerning var forbi, og den lille, knapt overlevende kirke, som han havde oprettet, syntes dømt til fiasko og sikker på at uddø. Hans apostle bevidnede hans opstandne tilstand, men det gjorde kun deres rådvildhed større. De må bestemt have sagt undrende: »Hvad gør vi nu?« De henvendte sig til Peter, seniorapostlen, efter svar.

Her vil jeg bede om jeres overbærenhed, idet jeg tager mig en vis frihed fra skriften i min beskrivelse af denne samtale. Praktisk talt sagde Peter til sine venner: »Brødre, det har været tre forrygende år. Ingen af os kunne for bare et par måneder siden have forestillet os de mirakler, vi har set, og den guddommelighed, vi har nydt godt af. Vi har talt, bedt og arbejdet sammen med selveste Guds Søn. Vi har vandret med ham og grædt med ham, og natten inden den forfærdelige slutning græd ingen mere bitterligt end jeg. Men det er overstået. Han fuldførte sit værk, og han har rejst

sig fra graven. Han udvirkede sin egen og vores frelse. Og så spørger I: »Hvad gør vi nu?« Jeg har ikke andet råd at give jer end at vende glade tilbage til jeres tidligere liv. Jeg har tænkt mig at »tage ud og fiske.« Og mindst seks af de ti andre resterende apostle sagde samtykkende: »Vi tager med dig.« Johannes, der var en af dem, skrev: »De tog af sted og gik omgående om bord i båden.«³

Men ak, de fangede ingenting. Deres første nat tilbage på søen fangede de ingenting – ikke en eneste fisk. Med morgengryets første stråler vendte de skuffede tilbage mod bredden, hvor de i det fjerne så en skikkelse, som råbte til dem: »Børn, har I fanget noget?« Vrantne gav disse apostle, som igen var blevet fiskere, det svar, som ingen fisker ønsker at give. »Vi har ikke fanget noget,« mumlede de lidt fortørnede over at blive kaldt »børn.«⁴

»Kast nettet ud på højre side af båden, så skal I få fangst,«⁵ råbte den fremmede, og med disse enkle ord dæmrede genkendelsen for dem. Blot tre år tidligere havde de selvsamme mænd fisket på den selvsamme sø. Ved en lejlighed havde de »slidt hele natten og ingenting fået,«⁶ som skriften siger. Men en galilæer på bredden havde råbt ud til dem om, at de skulle kaste deres net ud, og »de fangede en stor mængde fisk, så deres garn var ved at sprænges,«⁷ og fangsten var så tung, at to både var lige ved at synke.

Nu skete det igen. Disse »børn,« som de rettelig blev kaldt, kastede ivrigt deres net ud, »og nu kunne de ikke trække det ind igen, så mange fisk var der.«⁸ Johannes sagde det indlysende: »Det er Herren,«⁹ og den ukuelige Peter sprang over bord.

Efter en glædelig forening med den opstandne Jesus havde Peter en samtale med Frelseren, som jeg anser for

det skelsættende vendepunkt for hele den apostolske gerning generelt og for Peter i særdeleshed, hvor han vender denne klippefaste mand til et ophøjet liv i hengiven tjeneste og ledelse. Med blikket på deres medtagne, små både og flossede net og en stak på 153 fisk, spurgte Jesus sin seniorapostel, Peter: »Peter, elsker du mig mere end alt dette?« Og Peter svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.«¹⁰

Frelseren svarer på dette, men fortsætter med at se ind i øjnene på sin discipel og spørger igen: »Peter, elsker du mig?« Den store fisker svarer utvivlsomt lidt forvirret over gentagelsen af spørgsmålet for anden gang: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.«¹¹

Frelseren kommer igen med et kort svar, men spørger ham ubønhørligt granskende for tredje gang: »Peter, elsker du mig?« Nu synes Peter helt sikkert, at det føles ubehageligt. Måske huskede han inderst inde, at han kun nogle dage tidligere, da han var blevet stillet et andet spørgsmål tre gange, lige så eftertrykkeligt havde svaret – men benægtende. Eller også begyndte han måske at tro, at han havde misforstået Mesterens spørgsmål. Eller også granskede hans sit hjerte og søgte en oprigtig bekræftelse på det svar, han så rede havde givet næsten per automatik. Uanset hvad han følte, så sagde Peter for tredje gang: »Herre ... du ved, at jeg har dig kær.«¹²

Hvortil Jesus svarede (og atter engang vedstår jeg mig min meget fri fortolkning af skriften) noget i denne stil: »Nå Peter, hvorfor er du her? Hvorfor er vi tilbage ved den samme bred, med de samme garn og har den samme snak? Var det ikke indlysende dengang, og er det ikke indlysende nu, at hvis jeg vil have fisk, så får jeg fisk? Det jeg har brug for, Peter, er disciple – og det har jeg for evigt. Jeg har brug for nogle, som vogter og skærmer

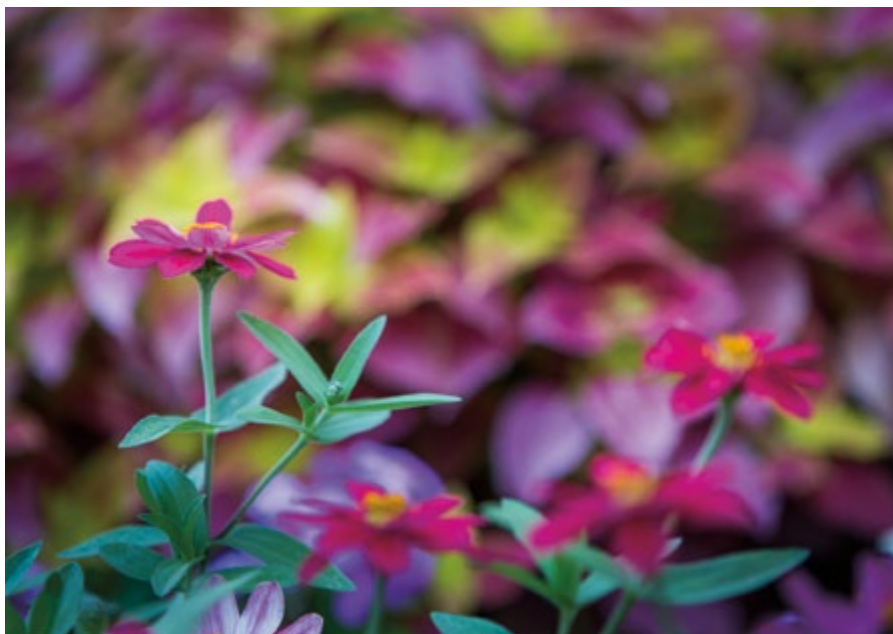
mine får. Jeg har brug for nogle, som forkynder mit evangelium og forsvarer min tro. Jeg har brug for nogle, som elsker mig, virkelig, virkelig elsker mig og elsker det, som vor himmelske Fader har befalet mig at gøre. Det er ikke et ubetydeligt budskab, vi har. Det er ikke et flygtigt hverv. Det er ikke ulykkeligt, det er ikke håbløst, det skal ikke overdrages historiens askedyngel. Det er den almægtige Guds værk, og det vil forandre verden. Så for anden og forhåbentligt sidste gang, Peter, beder jeg dig om at efterlade alt dette for at undervise og vidne, arbejde og tjene trofast, indtil den dag, hvor de vil gøre præcis det samme mod dig, som de gjorde mod mig.«

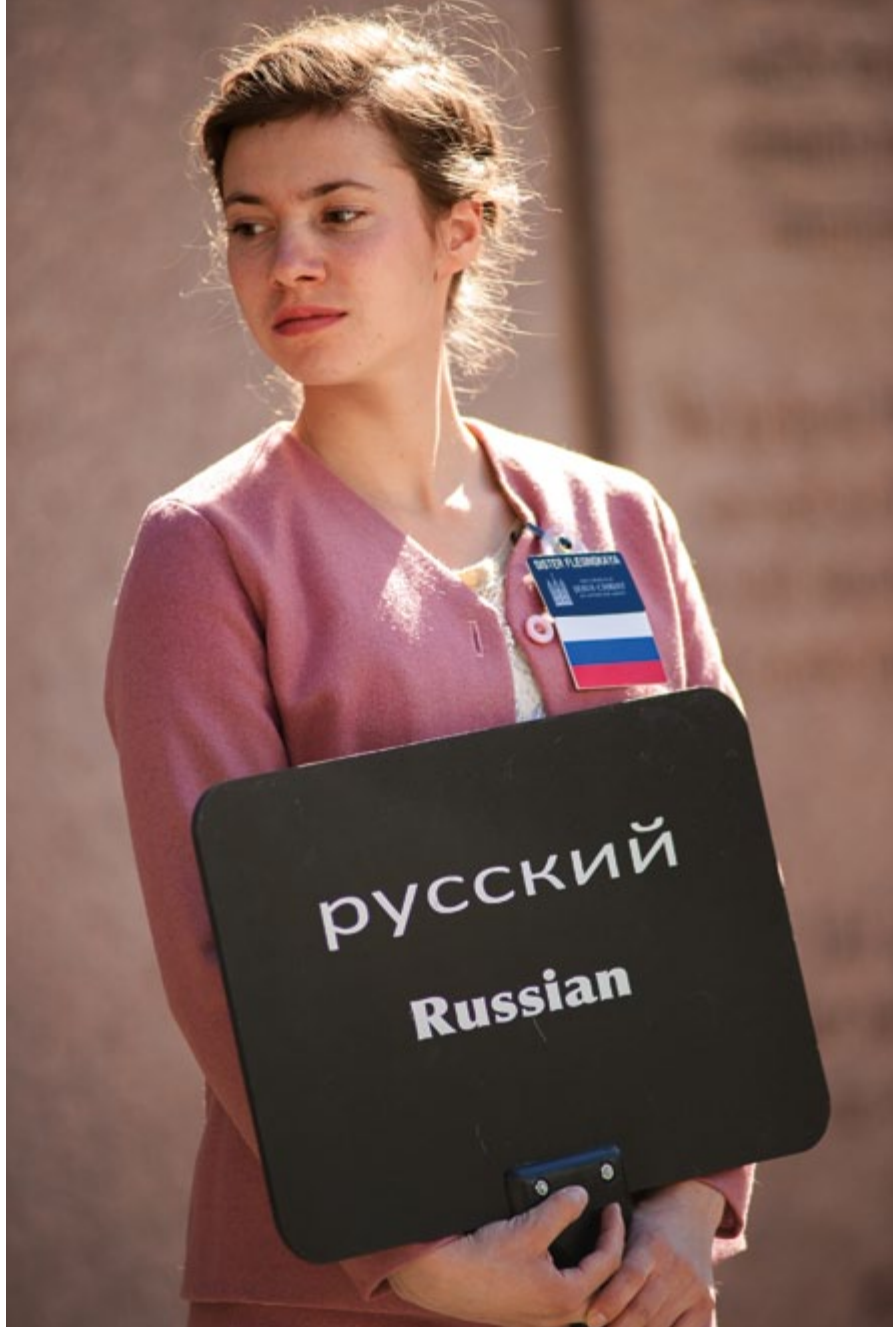
Og da han derefter vendte sig til alle apostlene, kunne han meget vel have sagt: »Var I lige så dumdristige som de skriftkloge og farisæerne? Som Herodes og Pilatus var? Troede I som de, at man blot ved at slå mig ihjel kunne standse dette værk? Troede I, som de gjorde, at korset og naglerne og graven var enden på det hele, og at alle gladelig

kunne vende tilbage til det, de var før? Børn, rørte mit liv og min kærlighed jer ikke dybere end som så?«

Mine elskede brødre og søstre, jeg er ikke sikker på, hvad vi vil opleve på dommens dag, men det vil overraske mig meget, hvis Gud ikke på et eller andet tidspunkt i den samtale spørger os om præcis det, som Kristus spurgte Peter om: »Elskede du mig?« Jeg tror, at han ønsker at vide, om vi i vores meget jordiske, meget utilstrækkelige og sommetider barnlige tilgang til tingene i det mindste forstod *en* befaling, den første og største befaling – »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind.«¹³ Og hvis vi i det øjeblik kan fremstamme: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær«, så kan han måske minde os om, at det mest kronende træk ved kærlighed altid har været trofasthed.

»Elsker I mig, så hold mine bud«,¹⁴ sagde Jesus. Så vi har medmennesker at velsigne, børn at beskytte, fattige at opløfte og sandheden at forsvare.

foran jer. Kaldet lyder, kom tilbage, hold trofast ud, elsk Gud og ræk en hånd frem. I det kald om urokkelig trofasthed inkluderer jeg enhver hjemvendt missionær, der har stået i et dåbsbassin med armen i en ret vinkel og sagt: »Bemyndiget af Jesus Kristus.«¹⁶ Den bemyndigelse skulle have ændret din konvertit for evigt, men den skulle bestemt også have ændret jer for evigt. Til de unge i Kirken, som vokser op til mission og templer og ægteskab, siger vi: »Elsk Gud og hold jer uplettede af denne generations blod og synder. I har et stort værk at udføre, hvilket understreges af den storslåede bekendtgørelse, som præsident Thomas S. Monson fremsatte i går formiddag. Jeres himmelske Fader forventer jeres trofasthed og kærlighed på alle tidspunkter i jeres liv.«

Til alle, som hører mig, lyder Kristi røst ned gennem tidsaldrene, og mens der er tid, bliver hver enkelt spurgt: »Elsker du mig?« På vegne af hver af os svarer jeg på min ære og af hele min sjæl: »Ja, Herre, vi har dig kær.« Og har vi lagt vores »hånd på ploven«¹⁷, vil vi aldrig se os tilbage, før værket er fuldført, og den sande kærlighed til Gud og vores næste styrer verden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 14:9.
2. Mark 9:31–32.
3. Joh 21:3.
4. Se Joh 21:5.
5. Joh 21:6.
6. Luk 5:5.
7. Luk 5:6.
8. Joh 21:6.
9. Joh 21:7.
10. Joh 21:15.
11. Joh 21:16.
12. Joh 21:17.
13. Luk 10:27; se også Matt 22:37–38.
14. Joh 14:15.
15. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, 1994, s. 656; se mere om den nystiftede kirkes vanskeligheder.
16. L&P 20:73.
17. Luk 9:62.

Vi har forurettelser, vi skal have rettet op på, sandheder, der skal fortælles, og noget godt at gøre. Kort sagt, så har vi et liv i hengiven tjeneste til at vise vores kærlighed til Herren. Vi kan ikke give op, og vi kan ikke gå tilbage. Efter et møde med den levende Guds Søn kan intet blive, som det var engang. Jesu Kristi korsfæstelse, forsoning og opstandelse markerer begyndelsen på et kristent liv og ikke afslutningen på det. Det var denne sandhed, denne virkelighed, der muliggjorde, at en håndfuld galilæiske fiskere, der igen var blevet apostle, til uden »en eneste synagoge eller et sværd«¹⁵ at forlade disse net for anden

gang og påvirke historien for den verden, hvor vi nu bor.

Det er mit vidnesbyrd fra mit hjertes inderste, af hele min sjæls kraft, til alle der kan høre min røst, at disse apostolske nøgler er blevet gengivet til jorden og findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Til dem, der endnu ikke har sluttet op om os i denne store og sidste kristne sag, siger vi: »Kom.« Til dem, som engang var med os, men har trukket sig tilbage og foretrækker at vælge og vrage blandt nogle få hors d'oeuvres fra genoprettelsens store buffet og ignorere resten af festmåltidet, siger jeg, at jeg frygter, at I har lange nætter og tomme net

Præsident Thomas S. Monson

Tænk over velsignelserne

Vor himmelske Fader kender vore behov og vil hjælpe os, når vi kalder på hans hjælp.

Mine elskede brødre og søstre, ved denne konference er det 49 år siden, jeg blev opretholdt, den 4. oktober 1963 som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. 49 år er lang tid. Men på mange måder virker det som meget kort tid siden, at jeg stod på talerstolen i Tabernaklet og holdt min allerførste generalkonferencetale.

Meget har forandret sig siden den 4. oktober 1963. Vi lever i en enestående tid i verdenshistorien. Vi er så rigt velsignet. Og alligevel er det sommetider svært at se problemerne og løssluppenheden omkring os uden at blive nedtrykt. Det er min erfaring, at hvis vi i stedet for at dvæle ved det negative træder et skridt tilbage og tænker over velsignelserne i vores liv, herunder de tilsyneladende små og sommetider oversete velsignelser, så kan vi finde større lykke.

Når jeg har gennemgået de sidste 49 år, har jeg gjort nogle opdagelser. Én er, at de utallige oplevelser, jeg har haft, ikke nødvendigvis var dem, man kunne betragte som usædvanlige. Da de fandt sted, syntes de faktisk ofte ikke som noget særligt og tilmed almindelige. Og alligevel har de set i

bakspejlet beriget og velsignet mennesker – og ikke mindst mig selv. Jeg kan anbefale jer at gøre det samme – gør status over jeres liv og søg specifikt efter velsignelser, store og små, som I har modtaget.

Konstant styrket ved min egen gennemgang i årenes løb har været min viden om, at vore bønner bliver hørt og besvaret. Vi kender sandheden, der står i 2 Nefi i Mormons Bog: »Menneskene er til for at kunne nyde glæde.«¹ Jeg vidner om, at en stor del af den glæde kommer, når vi erkender, at vi kan kommunikere med vor himmelske Fader i bøn, og at disse bønner vil blive hørt og besvaret – måske ikke lige sådan og på det tidspunkt, hvor vi forventede, at de blev besvaret, men de vil blive besvaret og af en himmelsk Fader, som fuldstændigt kender og elsker os, og som ønsker, at vi er lykkelige. Har han ikke lovet os: »Vær du ydmyg, så skal Herren din Gud lede dig ved hånden og give dig svar på dine bønner.«²

I de næste par minutter, som jeg har fået tildelt, ønsker jeg at give jer blot en lillebitte smagsprøve på de oplevelser, som jeg har haft, hvor bønner blev hørt og besvaret, og som set i bakspejlet har velsignet mig så vel

som andre. Min dagbog, som jeg har ført alle disse år, har hjulpet mig med nogle detaljer, som jeg sandsynligvis ellers ikke ville kunne gengive.

I begyndelsen af 1965 fik jeg til opgave at deltage i stavskonferencer og afholde andre møder i hele Stillehavsområdet. Det var mit første besøg i den del af verden, og det er en tid, der aldrig er blevet glemt. Jeg havde mange åndelige oplevelser på denne rejse, når jeg mødtes med ledere, medlemmer og missionærer.

I weekenden lørdag og søndag den 20. og 21. februar var vi i Brisbane i Australien for at afholde almindelige konferencemøder i Brisbane Stav. Ved møderne lørdag blev jeg præsenteret for distriktspræsidenten i et tilstødende område. Da jeg gav ham hånden, fik jeg en stærk tilskyndelse om, at jeg skulle tale med ham og rådgive ham, så jeg spurgte, om han kunne ledsage mig den næste dag til mødet søndag formiddag, så det kunne lade sig gøre.

Efter søndagsmødet fik vi mulighed for at tale sammen. Vi talte om hans mange ansvar som distriktspræsident. Mens vi gjorde det, følte jeg mig tilskyndet til at give ham specifikke forslag om missionering og om, hvordan han og hans medlemmer kunne hjælpe fuldtidsmissionærerne i deres arbejde i hans område. Jeg erfarede senere, at denne mand i sine bønner havde bedt om vejledning om dette. For ham var vores samtale et særligt vidnesbyrd om, at hans bønner blev hørt og besvaret. Det var tilsyneladende ikke noget særligt møde, men ét, som jeg er overbevist om, der blev vejledt af Ånden, og som havde betydning for denne distriktspræsidents liv og virke, for hans medlemmers liv og for missionærernes succes i området.

Mine brødre og søstre, Herrens formål bliver ofte opnået, når vi giver agt

på Åndens vejledning. Jeg tror, at jo mere vi handler på den inspiration og de tilskyndelser, der kommer til os, jo mere vil Herren betro os sine opgaver.

Jeg har lært, som jeg har nævnt i tidligere taler, aldrig at udskyde en tilskyndelse. Engang for mange år siden svømmede jeg frem og tilbage i den gamle Deseret Gym i Salt Lake City, da jeg følte mig inspireret til at tage hen til University Hospital for at besøge en god ven, der havde mistet førligheden

i benene på grund af en ondartet svulst og en efterfølgende operation. Jeg forlod straks bassinet, fik tøj på og var snart på vej for at besøge denne gode mand.

Da jeg kom til hans stue, var den tom. På forespørgsel erfarede jeg, at jeg sikkert kunne finde ham ved hospitalets svømmebassin, som blev brugt til genoptræning. Det var ganske rigtigt tilfældet. Han var selv kørt derhen i sin kørestol og var den

eneste person i hallen. Han befandt sig på den anden side af bassinet ved den dybe ende. Jeg kaldte på ham, og han kom i sin kørestol over for at hilse på mig. Vi havde en fornøjelig snak, og jeg fulgte ham tilbage til hans hospitalsstue, hvor jeg gav ham en velsignelse.

Jeg erfarede senere fra min ven, at han havde været meget fortvivlet den dag og havde overvejet at tage sit eget liv. Han havde bedt om hjælp, men begyndte at føle, at hans bønner forblev ubesvarede. Han kørte hen til bassinet med den tanke, at dette kunne være en måde at afslutte sine pinsler på – ved at køre kørestolen ud over kanten i den dybe ende af bassinet. Jeg var kommet på et kritisk tidspunkt, som svar på det, jeg ved, var inspiration fra det høje.

Min ven levede mange år efter – år fyldt med lykke og taknemlighed. Hvor er jeg glad for, at jeg har været et redskab i Herrens hånd denne kritiske dag ved svømmebassinet.

En anden gang, da søster Monson og jeg kørte hjem efter at have besøgt nogle venner, følte jeg mig tilskyndet til, at vi skulle tage ind til byen – en ekstra tur på mange kilometer – for at besøge en ældre enke, der engang havde boet i vores menighed. Hun hed Zella Thomas. Hun boede nu på et plejehjem. Det var først på eftermiddagen, og vi fandt hende meget afkræftet, men fredfyldt liggende på sin seng.

Zella havde i mange år været blind, men hun genkendte straks vore stemmer. Hun spurgte, om jeg kunne give hende en velsignelse og tilføjede, at hun var rede til at dø, hvis Herren ønskede, at hun skulle komme hjem. Der var en smuk og fredfuld ånd i værelset, og vi vidste alle, at hendes tid på jorden ville være kortvarig. Zella tog mig i hånden og sagde, at

hun havde bedt inderligt om, at jeg måtte komme og besøge hende og give hende en velsignelse. Jeg fortalte hende, at vi var kommet som følge af direkte inspiration fra vor himmelske Fader. Jeg kyssede hende på panden og vidste, at jeg måske ikke ville se hende i live igen. Det blev tilfældet, for hun gik bort den følgende dag. At kunne give vores kære Zella lidt trøst og fred var en velsignelse for hende og for mig.

Muligheden for at være en velsignelse for en anden kommer ofte uventet. En meget kold lørdag aften i vinteren 1983–1984 kørte søster Monson og jeg turen til bjergdalen ved Midway i Utah, hvor vi har et hus. Temperaturen den aften var 31 minusgrader, og vi ønskede at sikre os, at alt var i orden i vores hus der. Vi gennemgik huset og fandt alt i orden, så vi begyndte at køre tilbage til Salt Lake City. Vi fik knap kørt nogle kilometer ud mod landevejen, før vores bil brød sammen. Vi var fuldstændig hjælpeløse. Jeg har sjældent og måske aldrig været så kold, som vi var den aften.

Modstræbende begyndte vi at gå mod den nærmeste by, mens bilerne fløj forbi os. Endelig standsede en bil, og en ung mand tilbød at hjælpe. Vi fandt til sidst ud af, at dieselen i vores tank var blevet for tyk på grund af kulden, så det var umuligt at køre bilen. Den venlige, unge mand kørte os tilbage til vores hus i Midway. Jeg forsøgte at betale ham lidt for hans hjælp, men han sagde venligt nej. Han angav, at han var spejder og ønskede at gøre en god gerning. Jeg præsenterede mig selv, og han udtrykte sin glæde over at kunne hjælpe. Jeg formodede, at han havde alderen til at være missionær, så jeg spurgte ham, om han planlagde at tage på mission. Han oplyste, at han ikke var sikker på, hvad han ønskede at gøre.

Den følgende mandag morgen skrev jeg et brev til den unge mand og takkede ham for hans hjælp. I brevet opmuntrede jeg ham til at tage på fuldtidsmission. Jeg vedlagde et eksemplar af en af mine bøger og understregede kapitlerne om missionering.

Godt en uge senere ringede den unge mands mor og fortalte, at hendes søn var en fremragende ung mand, men på grund af visse påvirkninger var hans længe nærede ønske om at tage på mission blevet mindre. Hun fortalte, at hun og hans far havde fastet og bedt om, at hans hjerte måtte ændre sig. De havde lagt hans navn på bønnelisten i templet i Provo i Utah. De håbede på, at hans hjerte på en eller anden måde måtte blive rørt positivt, og at han fik sit ønske om at tage på mission og trofast tjene Herren tilbage. Moderen ønskede at fortælle mig, at hun betragtede hændelsen den bitterkolde aften som svar på deres bønner for deres søn. Jeg sagde: »Jeg er enig med dig.«

Efter flere måneder og mere kontakt med denne unge mand kunne søster Monson og jeg overvældet af glæde deltage i hans missionærfarvel forud for hans afrejse til missionen i Vancouver i Canada.

Var det et tilfælde, at vore veje krydsede hinanden den kolde decemberaften? Det tror jeg ikke et øjeblik på. Jeg tror snarere, at vores møde var svaret på en mors og en fars hjertegribende bønner for deres søn, som de elskede.

Jeg siger igen, mine brødre og søstre, at vor himmelske Fader kender vore behov og vil hjælpe os, når vi kalder på hans hjælp. Og jeg tror, at ingen af vore bekymringer er for små eller ubetydelige. Herren ses i livets detaljer.

Jeg ønsker at afslutte med at fortælle om en nylig oplevelse, som har påvirket mange hundrede mennesker. Den foregik ved kulturfestivalen ved indvielsen af templet i Kansas City for blot fem måneder siden. Som så meget andet, der sker i vores liv, syntes det på det tidspunkt som blot endnu en oplevelse, hvor alt lykkedes. Men da jeg hørte om forholdene i forbindelse med kulturfestivalen, aftenen før templet blev indviet, forstod jeg, at deres optræden den aften var alt andet end almindelig. Den var faktisk ret fantastisk.

Ligesom ved alle kulturfestivaler i forbindelse med tempelindvielser havde de unge i tempeldistriktet for templet i Kansas City i Missouri øvet til deres optræden i forskellige grupper i de områder, hvor de boede. Planen var så, at de alle skulle mødes i et stort, lejet lokalcenter lørdag formiddag før deres optræden, så de kunne lære, hvordan og hvornår de skulle komme ind, hvor de skulle stå, hvor meget plads der skulle være mellem dem og personen ved siden af, hvor de skulle forlade scenen osv. – masser af detaljer, som de måtte fange i løbet af dagen, når de ansvarlige ledere sammensatte de forskellige scener, så den endelige optræden kunne foregå glat og uden problemer.

Der var blot et væsentligt problem den dag. Hele produktionen afhang af nogle på forhånd optagede sekvenser, der skulle vises på en storskærm, der hed Jumbotron. De optagede sekvenser var afgørende for hele produktionen. De bandt ikke blot det hele sammen, men hver videosekvens præsenterede den næste optræden. Videosekvenserne udgjorde rammerne, hvorpå hele produktionen afhang. Og Jumbotron'en virkede ikke.

Teknikerne arbejdede febrilsk på at løse problemet, mens de unge

ventede i hundredvis og mistede kostbar øvetid. Situationen begyndte at se umulig ud.

Forfatteren og instruktøren bag festivalen, Susan Cooper, forklarede senere: »Da vi gik fra plan A til B til Z, vidste vi, at det ikke gik ... Vi så på tidsplanen, vi vidste, at det overgik vore evner, men vi vidste, at vi havde en af de stærkeste kræfter på gulvet under os – 3.000 unge. Vi var nødt til at gå ned og fortælle [dem], hvad der skete og trække på deres tro.«³

Blot en time før publikum begyndte at komme ind i centret, knælede 3.000

unge på gulvet og bad sammen. De bad om, at de, der arbejdede med Jumbotron'en måtte blive inspireret til at vide, hvad de skulle gøre for at reparere den; de bad deres himmelske Fader om at kompensere for det, som de selv ikke kunne gøre på grund af manglende tid.

En af dem skrev om det senere og sagde: »Det var en bøn, som de unge aldrig vil glemme, ikke fordi gulvet var hårdt, men fordi Ånden blødgjorde deres knogler.«⁴

Der gik kun kort tid, før en af teknikerne kom for at fortælle dem,

at problemet var blevet fundet og rettet. Han tilskrev løsningen held, men alle de unge vidste bedre.

Da vi trådte ind i det lokale center den aften, vidste vi intet om dagens vanskeligheder. Det hørte vi først om senere. Det, vi så, var imidlertid en smuk og velgennemført optræden – en af de bedste, jeg har set. De unge udstrålede en storslået og kraftig ånd, som alle til stede kunne føle. De syntes at vide, nøjagtig hvor de skulle komme ind, hvor de skulle stå, og hvordan de skulle arbejde sammen med alle de andre optrædende omkring dem. Da jeg hørte, at deres øvelse var blevet afkortet, og at mange af numrene slet ikke var blevet øvet sammen med hele gruppen, var jeg forbløffet. Ingen kunne se det. Herren havde sandelig kompenseret.

Det forbløffer mig til stadighed, hvordan Herren kan motivere og lede sit rige vidt og bredt og stadig have tid til at komme med inspiration til en person – eller en kulturfestival eller en Jumbotron. Men den kendsgerning, at han kan, og at han gør det, er et vidnesbyrd for mig.

Mine brødre og søstre, Herren kan ses i alles tilværelse. Han elsker os. Han ønsker at velsigne os. Han ønsker, at vi søger hans hjælp. Når han vejleder og leder os, og når han hører og besvarer vore bønner, vil vi finde lykken her og nu, som han ønsker, vi får. Må vi være opmærksomme på hans velsignelser i vores tilværelse, det beder jeg om i Jesu Kristi, vor Frelasers, navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Ne 2:25.
2. L&P 112:10.
3. Susan Cooper, i Maurine Proctor, »Nothing's Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration«, *Meridian Magazine*, 9. maj 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, 9. maj 2012.

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Vær en mere kristen kristen

*«Dette er Kristi kald til enhver kristen i dag:
»Vogt mine lam ... Vogt mine får.»*

Hvad vil det sige at være kristen? En kristen tror på Herren Jesus Kristus, at han er Guds bogstavelige Søn, sendt af sin Fader for at lide for vore synder i den ultimative kærlighedshandling, vi kender som forsoningen.

En kristen tror på, at vi i kraft af Gud Faderens og hans Søns Jesu Kristi nåde kan omvende os, tilgive andre, holde befalingerne og arve evigt liv.

Ordet *kristen* betyder, at vi påtager os Kristi navn. Det gør vi ved at blive døbt og modtage Helligåndsgaven ved håndspålæggelse af dem, der har hans præstedømmemyndighed.

En kristen ved, at Guds profeter gennem tiderne altid har vidnet om Jesus Kristus. Den samme Jesus, ledsaget af vor himmelske Fader, viste sig for profeten Joseph Smith i året 1820 og gengav evangeliet og genoprettede organisationen som i hans oprindelige kirke.

Gennem skrifterne og Joseph Smiths vidnesbyrd ved vi, at Gud, vor himmelske Fader, har et herliggjort og fuldkomment legeme af kød og knogler. Jesus Kristus er hans enbårne

Søn i kødet. Helligånden er en person af ånd, hvis gerning det er at vidne om Faderen og Sønnen. Guddommen består af tre adskilte og særskilte væsener, der er ét i formål.

Kan der med disse læresætninger som grundlaget for vores tro være nogen som helst tvivl eller ordstrid om, at medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er kristne? Alligevel står der for alle kristne et enkelt spørgsmål tilbage: Hvilken slags kristne er vi? Med andre ord: Hvordan klarer vi os i vores stræben efter at følge Kristus?

Tænk sammen med mig over de to kristne disciples oplevelse:

»Da Jesus gik langs Galilæas Sø, så han to brødre, Simon kaldet Peter og hans bror Andreas, i færd med at kaste net i søen; for de var fiskere.

Han sagde til dem: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.»

De lod straks garnene være og fulgte ham.¹

Som kristne i dag har vi mulighed for at handle fluks, øjeblikkeligt og beslutsomt, ligesom Peter og Andreas

gjorde: »De lod straks garnene være og fulgte ham.«² Vi er også kaldede til lade vore garn være og afvise verdens vaner, skikke og traditioner. Vi er også kaldede til at opgive vore synder.

»Så kaldte [Jesus] skaren til sig ... og sagde til dem: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.«³ At fornægte sig selv ugudelig adfærd er begyndelsen til omvendelse, hvilket medfører en mægtig forandring i hjerter, indtil vi »ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt.«⁴

Denne forandring, kaldet omvendelse, er mulig i kraft af Frelseren. Jesus lovede: »Hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed ... og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem.«⁵ Når vi gøres nye i Kristus, forandres selve vores natur, og vi ønsker ikke længere at vende tilbage til vore gamle vaner.

Alligevel vil trofaste kristne altid blive velsignet med at opleve vanskeligheder og skuffelser. Når disse forædlende udfordringer kommer, kan vi blive fristede til at vende tilbage til gamle vaner. Efter Frelserens korsfæstelse viste han sig for kvinderne og fortalte dem, at brødrene kunne finde ham i Galilæa. Da Peter, seniorapostlen, vendte tilbage til Galilæa, vendte han også tilbage til det, han kendte - til det, han følte sig tryk ved at gøre. »Jeg tager ud at fiske,«⁶ forklarede han og tog adskillige disciple med sig.

Faktisk fiskede Peter og de andre hele natten uden at fange en eneste fisk. Næste morgen stod Jesus på bredden og råbte til dem ude på vandet: »Kast nettet ud på højre side af båden.« Disciplene i båden fulgte Frelserens instrukser og opdagede hurtigt, at deres net på mirakuløs vis

var overfyldte. Johannes genkendte Frelserens stemme, og Peter kastede sig øjeblikkeligt ud i vandet og svømmede ind til bredden.⁷

De kristne, der er vendt tilbage til deres gamle, mindre trofaste vaner, beder jeg om at overveje at følge Peters trofaste eksempel. Udsæt det ikke. Kom og hør og genkend Mesterens røst, der kalder. Vend derpå straks tilbage til ham og modtag endnu engang hans overflod af velsignelser.

Da brødrene vendte tilbage til bredden, opdagede de et festmåltid bestående af fisk og brød. »Kom og spis!«,⁸ opfordrede Frelseren. Da han gav dem mad, spurgte han tre gange Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Da Peter gav udtryk for sin kærlighed, bad Frelseren ham indtrængende: »Vogt mine lam ... Vogt mine får.«⁹

Dette er Kristi kald til enhver kristen i dag: »Vogt mine lam ... Vogt mine får« – fortæl om evangeliet til unge og gamle, opløft, velsign, trøst, giv opmuntring og opbyg andre, især dem, der tænker og tror anderledes,

end vi gør. Vi vogter hans lam i vores hjem ved den måde, vi efterlever evangeliet på: Vi holder befalingerne, beder, studerer skrifterne og efterligner hans kærlighed. Vi vogter hans får i Kirken, når vi tjener i præstedømmekvorummer og organisationerne. Og vi vogter hans får overalt i verden ved at være gode kristne naboer, udøve den rene gudsdyrkelse ved at besøge og tjene enkerne, de faderløse, de fattige og alle i nød.

For mange kan kaldet om at være kristen synes krævende, endda overvældende. Men vi behøver ikke være bange eller føle os utilstrækkelige. Frelseren har lovet, at han vil gøre os egnede til sit værk. »Kom og følg mig, sagde han, »så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.«¹⁰ Når vi følger ham, velsigner han os med gaver, talenter og styrke til at gøre hans vilje, som gør det muligt for os at træde ud af vores trygge rammer og gøre ting, vi aldrig før har tænkt var mulige. Det betyder at fortælle naboer om evangeliet, redde dem der er faret åndeligt vild, tjene på

en fuldtidsmission, tjene i templet, opdrage et barn med særlige behov, elske den fortabte søn, tjene en svagelig partner, tåle misforståelser eller udholde lidelser. Det betyder at forberede os på at besvare hans kald ved at sige: »Jeg går, hvor du sender mig hen. Jeg siger, hvad du ønsker, jeg skal sige. Jeg gør, hvad du ønsker, jeg skal gøre. Jeg vil være, hvad du ønsker, jeg skal være.«¹¹

Vi følger Jesus Kristus for at blive den, vor himmelske Fader ønsker, vi skal være. Jeg vidner om, at han bestandig kalder på os til at følge sig. Hvis I først lige er begyndt at lære jeres kristne forpligtelse som sidste dages hellig, eller hvis I ikke har deltaget fuldt ud i Kirken og ønsker at følge ham igen – så frygt ikke! Herrens første disciple var alle nye medlemmer i kirken, nyomvendte til hans evangelium. Jesus underviste tålmodigt hver enkelt. Han hjalp dem til at udfylde deres ansvar. Han kaldte dem sine venner og nedlagde sit liv for dem. Og han har allerede gjort det samme for jer og mig.

Jeg vidner om, at vi gennem hans uendelige kærlighed og nåde kan blive mere kristne kristne. Overvej følgende kristuslignende egenskaber. Hvordan går det for os med at styrke de egenskaber hos os selv?

Kristen kærlighed. Frelseren værdsatte alle. Venlig og medfølelse mod alle forlod han de 99 for at finde den ene,¹² for »selv alle [vore] hovedhår er talt«¹³ for ham.

Kristen tro. Trods fristelser, prøvelser og forfølgelser stode Frelseren på vor himmelske Fader og valgte at være trofast og lydige mod hans befalinger.

Kristent offer. Hele sit liv gav Frelseren af sin tid, af sin energi og i sidste instans sig selv gennem forsoningen. Han gav sig selv, så alle Guds børn kunne opstå og få mulighed for at arve evigt liv.

Kristen omsorg. Ligesom den barmhjertige samaritaner rakte Frelseren bestandig ud for at redde, elske og nære mennesker omkring sig, uanset deres kultur, tro eller forhold.

Kristen tjeneste. Hvad enten Frelseren trak vand op fra en brønd, tilberedte et måltid med fisk eller vaskede støvede fødder, tilbragte han sin tid med at tjene andre - opløftede de udmattede og styrkede de svage.

Kristen tålmodighed. I sin egen sorg og lidelse håbede Frelseren på sin Fader. I tålmodighed med os håber han på, vi kommer til fornuft og kommer hjem til ham.

Kristen fred. Under hele sin tjenestegerning tilskyndede han til forståelse og arbejdede for fred. Især blandt sine disciple belærte han om, at kristne ikke kan strides med andre

kristne, trods deres forskelligheder.

Kristen tilgivelse. Han lærte os at velsigne dem, der forbander os. Han viste os vejen ved at bede om, at de, der korsfæstede ham, måtte blive tilgivet.

Kristen omvendelse. Ligesom Peter og Andreas genkender mange sandheden i evangeliet, så snart de hører den. De blev omvendt på stedet. For andre tager det længere tid. I en åbenbaring til Joseph Smith sagde Frelseren: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag,«¹⁴ vores omvendelses fuldkomne dag. Jesus Kristus er »verdens lys og forløser; sandhedens Ånd.«¹⁵

Kristen udholdenhed til enden. I al sin tid opgav Frelseren aldrig at gøre sin Faders vilje men fortsatte i retskaffenhed, godhed, barmhjertighed og sandhed til slutningen af sit jordiske liv.

Disse er nogle af karaktertrækkene hos dem, der hører og giver agt på Frelserens røst. Som et af hans særlige vidner på jorden bærer jeg mit kristne vidnesbyrd om, at han kalder på jer i dag: »Kom så og følg mig.«¹⁶ Kom og gå på den vej, der fører til evig lykke, glæde og evigtvarende liv i vor himmelske Faders rige. I vor Frelseres og Forløseres Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 4:18–20.
2. Mark 1:18.
3. Mark 8:34.
4. Mosi 5:2.
5. Eter 12:27; fremhævelse tilføjet.
6. Joh 21:3.
7. Se Joh 21:3–8.
8. Joh 21:12.
9. Se Joh 21:15–17.
10. Eter 4:19; fremhævelse tilføjet.
11. Se »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178.
12. Se Matt 18:12–14.
13. Luk 12:7.
14. L&P 50:24.
15. L&P 93:9.
16. Luk 18:22.

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Glæden ved at forløse de døde

»Og han skal i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre.«

Herren åbenbarede en ophøjet lære angående dåbens hellige ordinance for profeten Joseph Smith. Det lys kom, da andre kristne kirker underviste i, at døden uigenkaldeligt og for evigt afgjorde sjælens skæbne. De underviste i, at de døbte blev belønnet med uendelig glæde, mens alle andre ville opleve evig pinsel uden håb om forløsning.

Herrens åbenbaring om, at dåben gennem den rette præstedømmemyndighed kunne udføres stedfortrædende for de døde, sikrede retfærdigheden i hans udtalelse: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.«¹ Stedfortrædende dåb sørger nådigt for denne afgørende ordinance for alle værdige afdøde, der ikke modtog den i livet på jorden.

Denne herlige lære er endnu et vidne om den altomfattende natur i Jesu Kristi forsoning. Han gjorde frelsen tilgængelig for alle angerfulde sjæle. Hans forsoning overvandt døden, og han giver alle afdøde mulighed for at modtage alle frelsens ordinance gennem en stedfortræder.

I et brev, som Joseph Smith skrev for mere end 150 år siden, erklærede han: »De hellige har privilegiet at blive

døbt for ... deres slægtninge, der er døde ... og som har antaget evangeliet i ånden gennem dem, som det er blevet overdraget at prædike til dem.«² Senere tilføjede han: »De hellige, som forsømmer den på deres afdøde slægtninges vegne, gør det med fare for deres egen frelse.«³

Profeten Elias overdrog nøglerne til det stedfortrædende arbejde til Joseph Smith i templet i Kirtland⁴ for at opfylde Herrens løfte om, at »han skal i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre.«⁵

Gennem yderligere åbenbaring til Joseph Smith og efterfølgende profeter er der kommet en forståelse af og tilvejebringelse af tempeltjeneste og den slægtsforskning, der støtter det. Alle profeter siden Joseph Smith har understreget den bydende nødvendighed af at sørge for alle ordinanceerne for os selv og vore afdøde slægtninge.

Tempeltjeneste og slægtsforskning er et arbejde, der er delt i to dele. De er bundet sammen som ordinanceerne dåb og Helligåndsgaven. Nogle medlemmer er ikke i stand til at gøre begge dele på grund af deres helbred eller afstanden til templet.

Præsident Howard W. Hunter har sagt:

»Vi skal modtage de præstedømmetempelordinancer, som er nødvendige for vores ophøjelse. Og derefter skal vi udføre de nødvendige ordinanceer for dem, som ikke havde mulighed for at modtage evangeliet i dette liv. Tempeltjeneste for andre udføres i to faser: Først søger vi vores slægts historie og finder frem til vore forfædre. Derefter udfører vi selve tempelordinancerne, hvorved vore forfædre tilbydes de samme muligheder, som tilbydes de levende.

Men der er mange medlemmer af Kirken, som kun har begrænset adgang til templerne. De gør det bedste, de kan. De udfører slægtsforskning og får andre til at udføre tempelordinancerne for dem. Modsat er der også nogle medlemmer, som yder tempeltjeneste, men ikke søger deres egen slægt. Skønt de yder guddommelig tjenestegering ved at hjælpe andre, mister de dog visse velsignelser, fordi de ikke søger efter deres egne afdøde slægtninge, sådan som vor tids profeter har opfordret os til ...

Jeg har erfaret, at de, der udfører slægtsforskning og siden udfører tempelordinancerne for dem, hvis navne de har fundet, vil opleve glæden ved at modtage begge halvdele af velsignelsen.«⁶

Vor Fader i himlen ønsker, at vi alle modtager begge dele af velsignelsen i dette livsvigtige stedfortrædende arbejde. Han har fået andre til at vise os, hvordan vi gør os værdige. Det er op til dig og mig at gøre krav på de velsignelser.

Al den tjeneste, du yder i templet, er tid, der er brugt godt, men stedfortrædende modtagelse af ordinanceerne for ens egen familie gør tiden i templet mere hellig, og der følger endnu større velsignelser. Det Første Præsidentskab

har erklæret: »Vores altoverskyggende ansvar er at finde frem til og identificere *vore egne* forfædre.«⁷

Ønsker I unge en sikker måde at fjerne modstanderens indflydelse i jeres liv? Fordyb dig i at søge efter dine forfædre, forbered deres navne til de hellige stedfortrædende ordinancer, der er tilgængelige i templet, og tag så til templet og vær stedfortræder for dem, så de kan modtage ordinancerne, dåb og Helligåndsgaven. Når du bliver ældre, vil du selv være i stand til at deltage i modtagelsen af de øvrige ordinancer. Jeg kan ikke komme i tanke om en større beskyttelse mod modstanderens indflydelse i dit liv.

I Rostov-na-Donu-missionen i Rusland blev de unge opfordret til at indeksere 2.000 navne hver og gøre mindst et navn fra deres egen familie klar til tempelordinancerne. De, der nåede dette mål, blev inviteret til at tage den lange rejse til det nye tempel i Kijev i Ukraine. En ung mand fortalte om sin oplevelse: »Jeg tilbragte meget tid med at spille computerspil. Da jeg begyndte at indeksere, havde jeg ikke tid til at spille. Først tænkte jeg: »Åh nej! Hvordan kan det være?« Da dette projekt var overstået, havde jeg endda mistet lysten til at spille ... Slægtsforskning er noget, som vi kan gøre her på jorden, og det forbliver i himlen.«

Mange trofaste hellige har udført slægtsforskning for deres egen slægt og bruger muligheden i FamilySearch til at reservere udførelsen af ordinancer for deres egen slægt og til selv at være stedfortrædere. Hensigten med at reservere navne er at give personer rimelig tid til at udføre ordinancer for forfædre og beslægtede linjer. Der er for tiden 12 millioner navne og millioner af tilhørende ordinancer, der er reserveret. Mange navne har været reserveret i årevis. De forfædre, der er

blevet fundet, er uden tvivl ivrige og spændte på, hvornår deres navne er klar til ordinancerne. Men de er måske ikke særligt glade, når de fortsat skal vente på, at ordinancerne bliver udført.

Vi opfordrer jer, der har reserveret et stort antal navne, til at uddelegere, så medlemmer af jeres familie eller menighed og stav kan hjælpe jer med at udføre det arbejde. I kan gøre dette ved at omdele navnekort til de medlemmer af jeres menighed og stav, som er villige til at hjælpe, eller ved at bruge FamilySearchs computersystem til at sende navne direkte til templet. Den sidste mulighed er noget, som Cindy Blevins fra Casper i Wyoming har gjort i årevis.

Søster Blevins blev døbt som teenager og har været det eneste medlem af sin familie, der tilsluttede sig Kirken. Hun har udført meget slægtsforskning.

Men der er for mange navne til, at hun og hendes nærmeste familie kan udføre det hele. Derfor har søster Blevins sendt navnene til templet, der, som hun siger, ofte udfører arbejdet på et par uger. Hun sender dem normalt til et af de to templer i nærheden af hendes hjem. Hun siger, at hun kan lide at tænke på, at venner og naboer i hendes egen menighed og stav er blandt dem, der udfører ordinancerne for hendes forfædre. Hun sætter stor pris på, at de gør det.

Min elskede hustru, Jeanene, elskede slægtsforskning. Da vore børn var mindre, passede hun og nogle venner på skift hinandens børn, så hun kunne have et par timer hver anden uge til slægtsforskning. Da vores yngste barn var flyttet hjemmefra, skrev hun følgende i sin dagbog: »Jeg har lige besluttet mig for at råbe

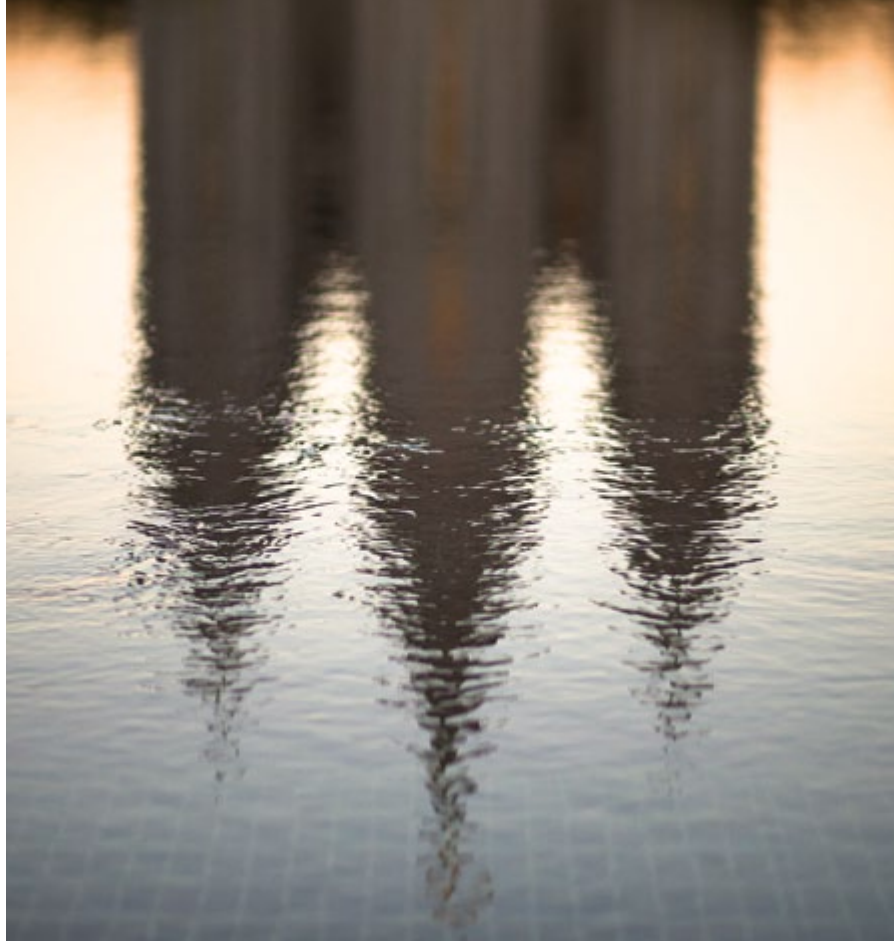

det ud til verden. Mikes gamle værelse er blevet forvandlet til mit slægtsforskningsværelse. Det har alt det udstyr, jeg har brug for til at organisere mine optegnelser og arbejde der. Mit liv vil nu handle om denne vigtige forskning og indsendelse af navne til templet. Jeg er så begejstret og spændt på at komme i gang.⁸

I et andet notat i hendes dagbog står der: »Jeg oplevede miraklet på Mel Olsens kontor i Slægtshistorisk afdeling, da han gav mig en udskrift af alle mine kendte slægtslinjer hentet i den seneste opdatering af Ancestral Files computeroptegnelser, der var indsendt til slægtshistorisk forening. De kom for det meste fra firegenerationsprogrammet, som Kirken bad om for mange år siden. Jeg havde været helt overvældet ved tanken om den enorme opgave, der lå foran mig med at samle alle mine forfædres optegnelser fra slægtsorganisationer for at indtaste dem alle på en computer til den første computerlæsbare udgave af Ancestral File. Og her var de alle sammen, smukt organiseret på en laserudskrift liggende på et skrivebord foran mig. Jeg var så begejstret og overvældet, at jeg bare sad der helt lammet, og så begyndte jeg at græde af glæde ... For en person, der ihærdigt og omhyggeligt havde forsket i 30 år, var computerbehandlingen af alle disse optegnelser virkelig spændende. Og når jeg tænker på de hundredtusinder af mennesker, der nu eller snart vil indekseres store mængder af folketællinger og disketter med privat slægtsforskning ... så er jeg bare begejstret. Dette er virkelig Herrens værk, og han leder det.«⁹

Jeg har smagt nok på frugterne af dette ophøjede arbejde til at vide, at de nøgler, som Elias gengav til Joseph Smith, giver vores hjerte mulighed for at blive kædet sammen, og vi er hver

især knyttet til de af vores forfædre, der venter på vores hjælp. Gennem vores indsats i de hellige templer her på jorden ved hjælp af den myndighed, som Frelseren overdrog, modtager vore forfædre de frelsende ordinancer, der giver dem mulighed for at nyde evig lykke.

Før i tiden har personer, der var motiveret af en dyb overbevisning om helligheden i dette arbejde, modigt påtaget sig en udfordring, der virkede, som om man helt alene skulle høste alt kornet i Nebraska. Nu er mange store mejetærskere i gang. Sammen kan og vil vi udføre det nødvendige arbejde.

Jeg vidner om, at Elias' ånd rører hjertet hos mange af Faderens børn overalt i verden og får arbejdet for de døde til at nå et hidtil uset tempo.

Men hvad med dig? Har du bedt om arbejdet for dine egne forfædre? Tilslidesæt de ting i dit liv, som ikke betyder noget. Beslut dig for at gøre noget, der får evige konsekvenser. Måske er du blevet tilskyndet til at lede efter dine forfædre, men føler ikke, at du er slægtsforsker. Kan du se, at det ikke

længere er nødvendigt? Det begynder alt sammen med kærlighed og et oprigtigt ønske om at hjælpe dem på den anden side af sløret, som ikke selv kan gøre det. Undersøg sagen. Der findes mennesker i dit nabolag, som kan hjælpe dig.

Det er et åndeligt arbejde, et stort samarbejde på begge sider af sløret, og man får hjælp på begge sider. Hvor du end befinder dig i verden, kan du med bøn, tro, beslutsomhed og nogle ofre yde et stort bidrag. Begynd nu. Jeg lover dig, at Herren vil hjælpe dig med at finde en udvej. Og du får det vidunderligt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 3:5.
2. *Joseph Smiths lærdomme*, s. 213–214.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 466.
4. Se L&P 110:13–16.
5. L&P 2:2; fremhævelse tilføjet.
6. Howard W. Hunter, »Et tempelmotiveret folk«, *Stjernen*, maj 1995, s. 5–6.
7. Brev fra Det Første Præsidentskab, 29. feb. 2012; fremhævelse tilføjet.
8. Jeanene Watkins Scott, personlig dagbog, apr. 1988.
9. Jeanene Watkins Scott, personlig dagbog, 23. sep. 1989.

Russell T. Osguthorpe
Søndagsskolens hovedpræsident

Et skridt nærmere mod Frelseren

Omvendelse er målet for al evangelisk læring og undervisning. Omvendelse er ikke en engangsforeteelse. Det er en livslang stræben efter at blive mere som Frelseren.

I sommer blev en kort artikel, jeg havde skrevet, trykt i *Liahona* og *Ensign*. Min søn sendte mig en e-mail, hvori han skrev: »Far, kan du ikke fortælle os, når du får en artikel trykt.« Jeg svarede: »Jeg ville bare gerne se, om du læste Kirkens tidsskrifter.« Han skrev tilbage og forklarede, at hans 10-årige datter havde »bestået prøven. Hun tog *Ensign* fra postkassen, gik ind i huset, og læste den. Så kom hun op på vores værelse og viste os artiklen.«

Mit barnebarn læste *Ensign*, fordi hun gerne ville lære. Hun handlede på egen hånd og udøvede således sin handlefrihed. Det Første Præsidentskab har for nylig godkendt nye undervisningsmaterialer for unge, der skal støtte unge menneskers medfødte ønske om at lære, efterleve og fortælle om evangeliet. Disse nye materialer kan nu ses online. Til januar begynder vi at bruge disse materialer i klasselokalerne. (Lær mere om de nye undervisningsmaterialer for unge på lds.org/youth/learn).

Da Frelseren underviste, blev modtagerens handlefrihed altoverskygende. Han viste os ikke kun, hvad der skal undervises i, men også hvordan

der skal undervises. Han fokuserede på modtagerens behov. Han hjalp personer til selv at opdage sandheden.¹ Han lyttede altid til deres spørgsmål.²

Disse nye undervisningsmaterialer hjælper os alle til at lære og undervise på Frelserens måde i vores hjem og i klasselokalet.³ Når vi gør det, reagerer vi på hans opfordring: »Kom så og følg mig!«⁴ præcis som ældste Robert D. Hales har undervist så smukt i. Mens disse nye materialer blev udarbejdet, så jeg ledere og lærere i organisationerne og seminar sætte sig sammen med forældrene, så de kunne imødekomme elevernes behov. Jeg har set unge piger i deres klasser, unge mænd i deres kворummer for Det Aronske Præstedømme og de unge i søndagsskolen lære at udøve deres handlefrihed og selv handle.

En søndagsskolelærer for de unge spekulerede over, hvordan hun kunne hjælpe to unge mænd med autisme til selv at handle. Da hun bad eleverne fortælle, hvad de havde lært, spekulerede hun på, om disse to unge mænd ville afslå hendes opfordring. Men det gjorde de ikke. Den ene rejste sig for at forklare, hvad han havde lært,

og bad derpå sin klassekammerat med autisme om at hjælpe sig. Da den første begyndte at kæmpe lidt, blev klassekammeraten hos ham og hviskede ham i øret, så han fik en god oplevelse. De underviste begge den dag. De underviste om *det*, Frelseren belærte om, men de underviste også på den *måde*, som Frelseren underviste. Når Frelseren underviste, handlede han af kærlighed til den, han underviste, ligesom denne klassekammerat gjorde for sin ven.⁵

Når vi lærer og underviser om hans ord på hans måde, tager vi imod hans opfordring: »Kom så og følg mig!« Vi følger ham et skridt ad gangen. Ved hvert skridt kommer vi nærmere mod Frelseren. Vi ændrer os. Herren vidste, at åndelig vækst ikke sker på én gang. Den sker gradvist. Hver gang vi tager imod hans opfordring og vælger at følge ham, går vi fremad på vejen mod fuldstændig omvendelse.

Omvendelse er målet for al evangelisk læring og undervisning. Omvendelse er ikke en engangsforeteelse. Det er en livslang stræben efter at blive mere som Frelseren. Ældste Dallin H. Oaks har mindet os om, at det ikke er nok »at *vide*«. »At blive »omvendt« ... kræver, at vi *gør*; og at vi *bliver*.«⁶ Så at lære med omvendelse til følge er en fortsat proces, hvor vi ved, gør og bliver. På samme måde kræver undervisning til omvendelse den grundlæggende lære, opfordringer til handling og lovede velsignelser.⁷ Når vi underviser om den sande lære, hjælper vi modtageren til at vide. Når vi opfordrer andre til at handle, hjælper vi dem til at udføre eller efterleve læren. Og når de velsignelser, Herren har lovet, kommer, ændres vi. Vi kan ligesom Alma blive nye skabninger.⁸

De nye undervisningsmaterialer for unge har ét hovedformål: at hjælpe de unge til at blive omvendte til Jesu

Kristi evangelium. Jeg så for nylig en ung mand i en søndagsskoleklasse blive opmærksom på en sandhed. Da jeg lagde mærke til, at han havde svært ved at forholde sig til forsoningen i sit liv, spurgte jeg ham, om han nogensinde havde følt tilgivelse. Han svarede: »Ja, som fx dengang jeg brækkede næsen på en fyr, da vi spillede fodbold. Det havde jeg det dårligt med. Jeg spekulerede på, hvad jeg kunne gøre for at få det bedre. Så jeg tog hjem til ham og bad ham om at tilgive mig, men jeg vidste, at jeg måtte gøre mere, så jeg bad, og så følte jeg, at vor himmelske Fader også tilgav mig. Det er, hvad forsoningen betyder for mig.«

Da han den dag fortalte denne oplevelse i klassen, læste han i Johannes 3:16 – »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn« – og bar derpå vidnesbyrd om forsoningens kraft. Denne lære var ikke længere et abstrakt begreb for denne unge mand. Den blev en del af hans liv, fordi han selv havde formuleret et spørgsmål og derpå udøvet sin handlefrihed til at handle.⁹

Denne unge mand blev lidt mere omvendt, og det blev hans klassekammerater også. De fokuserede på en grundlæggende læresætning ved at studere skrifterne. De relaterede disse hellige ord til sig selv og bar derpå vidnesbyrd om de velsignelser, de havde fået ved at efterleve denne læresætning. Når vi underviser om Jesu Kristi evangelium, fokuserer vi på skrifterne og de nutidige profeters ord. Vi trækker på den hellige skrift til at styrke tro, opbygge vidnesbyrd og hjælpe enhver til at blive fuldt omvendt. De nye undervisningsmaterialer for unge vil hjælpe alle, der anvender dem, til at forstå og efterleve Guds ord.

Da jeg underviste de hellige i Costa Rica, fremviste jeg et eksempel af *Undervisning, den største kaldelse*

og spurgte: »Så hvor mange af jer har dette hæfte?« Næsten alle rakte hånden i vejret. Med et smil sagde jeg: »Og I læser garanteret i det hver eneste dag.« Til min overraskelse rakte en søster på forreste række hånden i vejret som tegn på, at hun læste i det hver dag. Jeg bad hende komme op til talerstolen og forklare. Hun svarede: »Jeg læser i Mormons Bog hver morgen. Så læser jeg noget i *Undervisning, den største kaldelse*, så jeg kan lære mine børn det, jeg lige har lært, på bedst mulig måde.«

Hun ønskede at lære og undervise om hans ord på hans måde, derfor studerede hun hans ord i skrifterne og derefter, hvordan hun skulle undervise om hans ord, så hendes børn kunne blive omvendt fuldt ud. Hendes fremgangsmåde med hensyn til evangelisk læring og undervisning skete ikke på

én gang. Hun traf en beslutning om at gøre noget. Og jo mere hun gjorde det, som hun vidste, hun skulle gøre, des mere styrkede Herren hende til at gøre det på hans måde.

Sommetider kan vejen til omvendelse være lang og hård. Min svoger var mindre aktiv i Kirken i 50 år. Først da han var i 60'erne, begyndte han at tage imod Frelserens opfordring om at komme tilbage. Mange hjalp ham undervejs. En hjemmelærer sendte ham et postkort hver måned i 22 år. Men han måtte beslutte, om han ønskede at komme tilbage. Han måtte udøve sin handlefrihed. Han var nødt til at tage det første skridt – og derpå endnu et og endnu et. Nu er han blevet besejlet til sin hustru, og han tjener i biskoprådet.

For nylig viste vi ham de videoer, der var blevet udarbejdet for at hjælpe

Athen i Grækenland

ledere og lærere til at anvende de nye undervisningsmaterialer. Da min svoger havde set videoerne, lænede han sig tilbage i stolen og sagde lidt bevæget: »Hvis jeg havde haft det, da jeg var ung, ville jeg måske ikke være faldet fra.«

For adskillige uger siden mødte jeg en ung mand, der havde problemer. Jeg spurgte, om han var medlem af Kirken. Han fortalte mig, at han var agnostiker, men at han tidligere i sit liv havde stiftet bekendtskab med Kirken. Da jeg fortalte ham om min kaldelse i Søndagsskolen, og at jeg skulle tale ved generalkonferencen, sagde han: »Hør, hvis du skal tale, vil jeg overvære det møde.« Jeg håber, han ser med i dag. Jeg ved, at hvis han ser med, har han lært noget. Dette konferencecenter er et enestående sted for læring og undervisning til omvendelse.

Når vi efterlever de principper, vi lærer om af dem, vi opretholder som

profeter, seere og åbenbarere, lærer vi på Frelserens måde.¹⁰ Vi kommer ham et skridt nærmere. Nu, hvor denne konference nærmer sig sin afslutning, opfordrer jeg alle inden for min stemmes rækkevidde til at tage det skridt. Ligesom nefitterne forud kan vi vende tilbage til vores »hjem, og grund[e] over det ... som [er blevet] sagt, og bed[e] Faderen i [hans] navn om, at [vi] må forstå«.¹¹

Vi ønsker, at enhver ung forstår. Vi ønsker, at de lærer, fortæller om og efterlever Jesu Kristi evangelium hver dag. Det er, hvad Herren ønsker for alle sine børn. Hvad enten I er barn, ung eller voksen, opfordrer jeg jer til at komme og følge i hans fodspor. For hvert skridt, vi tager, vidner jeg om, at Herren vil styrke os. Han vil hjælpe os til at komme resten af vejen. Så når forhindringer dukker op, bliver vi ved. Når tvivlen kommer, bliver vi ved.

Vi vil aldrig gå tilbage. Vi vil aldrig falde fra.

Jeg vidner om, at Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus lever. Jeg vidner om, at Frelseren fortsat kalder på os, ligesom han gjorde forud, så vi kan komme til ham. Vi kan alle tage imod hans opfordring. Vi kan alle lære og fortælle om samt efterleve hans ord på hans måde ved at tage et skridt nærmere mod Frelseren. Når vi gør det, bliver vi oprigtigt omvendt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Joh 3:1–7. I disse skriftsteder besvarede Frelseren det spørgsmål, som Nikodemus selv stillede. Han underviste i henhold til Nikodemus' behov. Han tillod Nikodemus at udøve sin handlefrihed til at lære. Han hjalp Nikodemus til selv at indse svaret.
2. Se Joh 3:4; JS-H 1:18.
3. Se »Undervisning i evangeliet på Herrens måde«, lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Se Luk 18:18–22.
5. Se 1 Joh 4:19.
6. Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 41: »At vidne er at *vide* og at *kundgøre*. Evangeliet udfordrer os til at blive »omvendt«, hvilket kræver, at vi *gør*; og at vi *bliver*. Hvis nogen af os udelukkende sætter vores lid til vores kundskab og vidnesbyrd om evangeliet, er vi i samme situation som de velsignede, men stadig ufuldendte apostle, som Jesus udfordrede til at blive »omvendt«. Vi kender alle nogen, som har et stærkt vidnesbyrd, men som ikke handler derefter og bliver omvendt.«
7. Se Abr 2:11.
8. Se Mosi 27:24–26; 2 Kor 5:17.
9. Se David A. Bednar, »Vær altid vågne og udholdende«, *Liahona*, maj 2010, s. 43: »Hjælper vi vore børn til at blive hjælpere, som handler og stræber efter at lære gennem studium og tro, eller har vi vænnet vores børn til at forvente, at de bliver undervist og er genstand for handling? Giver vi som forældre primært vore børn det, der åndeligt svarer til en fisk at spise, eller prøver vi konstant at hjælpe dem til at handle, at lære selv og at stå standhaftigt og urokkeligt? Hjælper vi vore børn til at blive ivrigt engageret i at bede, søge og banke på?«
10. Se Dennis B. Neuenschwander, »Levende profeter, seere og åbenbarere«, *Liahona*, jan. 2001, s. 49–51.
11. 3 Ne 17:3.

Ældste Marcus B. Nash
De Halvfjerds

Ved tro bliver alt opfyldt

Tro vil hjælpe os til at klatre sikkert ad evangeliets sti, overkomme alle jordelivets udfordringer og vende tilbage til vor himmelske Faders majestætiske nærhed.

For ikke så lang tid siden vandrede flere fra min familie til toppen af Huayna Picchu, et højt bjerg i nærheden af Inkaruinerne ved Machu Picchu i bjergene i Peru. Det er en meget stejl klatretur med en betagende udsigt og stejle skråninger. Desværre har nogle mennesker mistet livet ved at falde ned fra den smalle, stejle sti. For at undgå disse tragedier er stærke kabler siden hen blevet fastspændt på de stærke klipper på vejen op ad Huayna Picchu. Vi holdt fast ved disse kabler, da vi klatrede op, og de sørgede for, at vi nåede sikkert til toppen, hvor udsigten var fabelagtig!

Ligesom stien til Huayna Picchu er vores rejse her i livet en stejl og vanskelig klatretur, som kræver vor himmelske Faders hjælp at gennemføre vellykket. Af denne årsag gengav han evangeliets principper og ordinancer for at bringe os til Frelseren og hans frelsende kraft.¹ Det første af de principper, tro på Herren Jesus Kristus,² er som kablerne på Huayna Picchu: Hvis troen er stærk og sikkert fastgjort på »vor Forlørsers klippe,«³ vil den hjælpe os til at klatre sikkert ad evangeliets sti, overkomme alle jordelivets

udfordringer,⁴ og vende tilbage til vor himmelske Faders majestætiske nærhed. Ved tro bliver alt opfyldt.⁵

Tro er både et princip om handling og kraft.⁶ Det »er ikke at have en fuldkommen kundskab om noget; hvis [vi] derfor har tro, har [vi] håb om det, som ikke ses, men som er sandt.«⁷ Det er en vished⁸ fra Ånden opnået gennem vores læring, der fører os til handling,⁹ til at følge Frelserens eksempel og bønsumt holde hans befalinger, selv i tider med ofre og prøvelser.¹⁰ Tro fører os til Herrens kraft, der – blandt andet – tilkendegives ved håbet om alt det gode, der skal komme;¹¹ mirakler, der bekræfter vores tro,¹² og guddommelig beskyttelse i åndelige og timelige anliggender.¹³

Ann Rowleys liv, en pionerkvinde i Kirkens tidlige dage, viser, hvordan udøvelse af tro har en positiv indvirkning på vores liv. Søster Rowley, en enke fra England, udøvede sin tro som svar på profetens kald om at samles i Zion. Hun var en del af Willies håndkærrekompani, der i efteråret 1856 stødte på dybe snedriver langs vejen. De var nået til et punkt på ruten, hvor hendes syv børn bogstavelig talt

sultede. Hun skrev: »Det smertede mig at se mine børn være sultne ... Natten nærmede sig, og der var ingen mad til aftensmaden. Jeg bad om Guds hjælp, som jeg altid gør. Jeg knælede ned og huskede, at der var to hårde beskjøter tilbage fra sørejsen. De var ikke ret store og så hårde, at jeg ikke kunne knække dem. Der var ikke nok til at bespise 8 mennesker, men 5 skiver brød og 2 fisk var heller ikke nok til at bespise 5.000 mennesker, men Jesus havde gjort det ved hjælp af et mirakel. Så med Guds hjælp er alt muligt. Jeg fandt beskjøterne frem og lagde dem i en grydeovn og dækkede dem med vand og bad om Guds velsignelse. Så lagde jeg låget på gryden og antændte kullene. Da jeg lidt senere tog låget af, var gryden fyldt med mad. Sammen med min familie knælede jeg ned og takkede Gud for hans godhed. Den aften fik min familie mad nok.«¹⁴

Ann Rowley efterlevede evangeliet med store personlige ofre. Hun havde brug for hjælp og bad om den i bøn. På grund af sin tro blev hun fyldt med håb og fik på mirakuløs vis mad til sin familie. Herren velsignede hende også med evnen til at holde ud »i tro til enden.«¹⁵ En evne, der har evig betydning. På trods af en usikker fremtid krævede hun ikke at få at vide, hvordan hun skulle bespise sine børn den næste dag; i stedet håbede hun tålmodigt på Herren¹⁶ og gik frem med håb – som der står i den smukke salme:

*Led milde lys, når mørket mig omringer
led du mig frem;
i mørke nat jeg næppe vejen finder, led
du mig hjem!
Led du min fod, jeg be'r ej om at se
det fjerne mål, et skridt er nok for mig.¹⁷*

Vi kan også udøve en sådan tro på Herren ved at tro og stole på, at vor

egen erfaring, såsom en grydeovn fyldt med mad fra to små beskyjter eller blot at holde ud til enden på trods af alle odds.²⁷

For det andet distraherer og svækker frygt vores tro på Frelseren. Apostlen Peter så på Herren en stormfuld aften og gik på vandet – indtil han vendte sit blik væk og »så den stærke storm [og] blev ... bange« – og begyndte derefter at synke i det oprørte vand.²⁸ Han kunne fortsat have gået på vandet, hvis han ikke var blevet bange! Snarere end at fokusere på og frygte den stærke vind og de voldsomme bølger i vores liv opfordrer Herren os til at »se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke.«²⁹

For det tredje reducerer synd Åndens tilstedeværelse i vores liv, og uden Helligånden mangler vi åndelig styrke til at holde fast i tro og udøve tro. Det er bedst at udøve vores tro ved ikke at røre »den onde gave, ej heller det urene«³⁰ og »vær[e] flittige til at holde alle ... befalinger[ne], for at ... jeres tro [ikke] svigter jer, og jeres fjender triumferer over jer.«³¹ Hvis synd har plettet jeres liv, opfordrer jeg jer til at udøve »tro til omvendelse,«³² og Frelseren vil gennem forsoningen rense og hele jeres liv.

Brødre og søstre, Herren vil i henhold til vores tro opfylde alle sine løfter og sammen med os arbejde på at overvinde hver eneste udfordring.³³ Det gjorde han for Ann Rowley, og det har han gjort for sit folk i alle lande, aldre og generationer. Fordi han er »miraklernes Gud« og »uforanderlig,« vil han ligeledes velsigne os alle med håb, beskyttelse og kraft i forhold til vores tro på ham.³⁴ Standhaftig tro på Herren Jesus Kristus vil – lige som kablerne på stien på Huayna Picchu – forankre jer og jeres kære til Forløserens klippe³⁵ og hans mageløse kraft til at frelse.

venlige og uforanderlige Gud¹⁸ vil velsigne os med hans mirakuløse kraft, der passer til vore omstændigheder og i henhold til hans tid. Når vi gør det, ser vi også Guds hånd i vores liv.

Herren befalede os at tage »troens skjold, hvormed I skal være i stand til at slukke *alle* den ondes brændende pile.«¹⁹ Satan vil gøre brug af tvivl, frygt eller synd til at friste os til at give slip på vores tro og den beskyttelse, som den giver os. Lad os en efter en undersøge disse udfordringer på tro, så vi kan genkende og give agt på modstanderens fristelser.²⁰

For det første vil manglende tro på Herren eller hans evangelium få os til at modsætte os Guds Ånd.²¹ Herrens løsning på tvivl er enkel. Som kong Benjamin sagde: »Tro på Gud; tro, at han er til, og at han har skabt alt, både i himlen og på jorden; tro, at han har al visdom og al magt, både i himlen og på jorden; tro, at mennesket ikke fatter alt det, som Herren kan fatte.«²²

Hvis I på grund af vantro eller tvivl finder, at jeres tro er vaklende, så husk, at selv de fordums apostle bønfuldt Herren: »Giv os en større tro!«²³ Når I har in mente, at tro og fornuft er nødvendige partnere, så tænk over følgende analogi: Tro og fornuft er som de to vinger på en flyvemaskine. Begge er afgørende for flyvningen. Hvis fornuft set fra jeres perspektiv virker til at stride imod tro, så stop op og husk, at vores perspektiv er utroligt begrænset sammenlignet med Herrens.²⁴ Opgiv ikke troen på samme måde, som I ikke ville tage en vinge af en flyvemaskine under flyvningen. Nær i stedet hver eneste partikel af tro og lad det håb, som den frembringer, være et anker for jeres sjæl – og for jeres fornuft.²⁵ Det er derfor, vi er blevet befalet at »stræb[e] efter at lære ... ved studium og *også* ved tro.«²⁶ Husk, at tro går forud for og frembringer mirakler, som vi umiddelbart ikke kan forklare med vores

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Fremtiden er lige så strålende som jeres tro.«³⁶ Jeg vidner om den ophøjede, forhåbningsfulde sandhed og inviterer os alle til trofast at gå frem i tro på Herren »uden at tvivle«.³⁷ Jeg ved, at Frelseren lever, han er vores »tros ophavsmand og fuldender«³⁸ og »lønner dem, som søger ham«.³⁹ Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 84:19–21.
2. Se TA 1:4.
3. Hel 5:12.
4. Se L&P 76:53.
5. Se Eter 12:3.
6. Se *Forelæsninger om troen*, 1:13; se også Jakob 4:6; Eter 12:7–22; Hebr 11:4–40.
7. Alma 32:21.
8. Se JSO, Hebr 11:1 (i Guide til Skrifterne, s. 227).
9. Se 2 Ne 25:23; Alma 34:15–17; Eter 12:6; Jak 2:17–26.
10. Se Eter 12:4–6; *Forelæsninger om troen*, 6:7.
11. Se Matt 7:40–42.
12. Se Guide til Skrifterne, »Tro«; se også Morm 9:8–21; Moro 7:33–37.
13. Se L&P 27:17; Alma 57:19–27; 58:10–13.
14. Ann Rowley, i Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 113.
15. L&P 20:25.
16. Se Eter 40:31.
17. »Led, milde lys«, *Salmer og sange*, nr. 50.
18. Se Jakob 4:10; Morm 9:9.
19. L&P 27:17; fremhævelse tilføjet.
20. Se 1 Ne 8:33–34; Alma 37:33; L&P 20:22.
21. Se Alma 32:28.
22. Mosi 4:9.
23. Luk 17:5.
24. Se Mosi 4:9–10; Ordsp 3:5–7; Es 55:8–9.
25. Se Eter 12:4.
26. L&P 88:118; fremhævelse tilføjet.
27. Se Moro 7:33–38; Eter 12:19.
28. Se Matt 14:25–31.
29. L&P 6:36.
30. Moro 10:30.
31. L&P 136:42.
32. Se Alma 34:15–17; se også Eter 12:3.
33. Se Eter 12:29; Alma 7:27.
34. Se Morm 9:18–21; se også Moro 7:33–38; Alma 37:16–17.
35. Hel 5:12.
36. Thomas S. Monson, »Vær ved godt mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 92.
37. Se Jak 1:6–8.
38. Moro 6:4; se også Hebr 12:2.
39. Hebr 11:6; se også Eter 12:41.

Ældste Daniel L. Johnson
De Halvfjeds

Bliv en sand discipel

Når vi adlyder hans befalinger og tjener vores næste, bliver vi bedre Jesu Kristi disciple.

De af os, der er trådt ned i dåbens vande og har modtaget Helligåndsgaven, har indgået pagt om, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn, eller med andre ord, vi erklærer os selv for at være Herrens disciple. Vi fornyer den pagt hver uge, når vi modtager nadveren, og gennem vores levevis viser vi, at vi er disciple. En sådan måde at være discipel på blev smukt demonstreret ved en begivenhed for nylig i Mexico.

Det havde været et smukt forår for de frugtavlende samfund i det nordlige Mexico. Frugttræerne blomstrede, og der var høje forventninger til en bugnende høst. Der var allerede lagt planer for at betale af på lån, erstatte tiltrængt udstyr og gamle frugttræer og opfylde personlige forpligtelser såsom skolegebyrer for familiens børn. Der blev endda lagt planer for familiefrier. Der var generelt en optimistisk stemning. Så en mandag eftermiddag sidst i marts rykkede en vinterstorm ind, og det begyndte at sne. Det sneede indtil kl. 3 om natten. Da skyerne forsvandt, styrteddykkede temperaturen. I løbet af natten og den tidlige morgen gjorde man alt for at redde bare en del af frugthøsten. Det var til ingen nytte. Det var ganske enkelt for koldt, og afgrøderne var frostskaadet. Der var ingen frugt, der kunne høstes

og sælges det år. Tirsdagen kom med den sørgelige og hjerteknusende nyhed, at alle de vidunderlige planer, forventninger og drømme fra dagen før var knust.

Jeg modtog en e-mail angående den forfærdelige tirsdag morgen fra Sandra Hatch, der er gift med John Hatch, den daværende førsterådgi-ver i præsidentskabet for templet i Colonia Juárez i Chihuahua. Jeg citerer dele af e-mailen: »John stod tidligt op – omkring kl. 6.30 – for at gå op til templet og se, om vi skulle aflyse morgenens session. Han vendte tilbage og fortalte, at parkeringspladsen og vejen var ryddet, så vi besluttede os for at fortsætte. Vi gik ud fra, at nogle af tempeltjenerne, der ikke havde frugtplantager, ville komme, og vi satte alle tempeltjenerne på sessionen ... Det var så inspirerende at se mændene komme ind, den ene efter den anden. Der var de efter en søvnløs nat og med tanke på, at deres høst var gået tabt ... Jeg iagttog dem under vores formøde, og de havde svært ved at holde sig vågne. I stedet for at sige, at de havde en god undskyldning for ikke at komme, så var de der. Og der var 38 på sessionen (en fuld session)! Det var en opløftende morgen for os, og vi takkede vor himmelske Fader for gode mennesker, der gør deres pligt,

uanset hvad der sker. Jeg følte, der var en særlig ånd til stede denne morgen. Jeg er sikker på, at han finder behag ved at vide, at vi elsker hans hus og følte, at det var et godt sted at være på en så svær morgen.»

Historien slutter ikke her, den fortsætter faktisk stadig.

De fleste af dem, der havde mistet deres frugthøst, havde noget jord, hvor de kunne så andre af sæsonens afgrøder, såsom chilipebre eller bønner. Disse afgrøder kunne i det mindste give penge nok til at overleve indtil næste års frugthøst. Der var imidlertid én god bror med små børn, som ikke havde yderligere jord, og som gik det nye år i møde uden nogen form for indtægt. Andre i lokalområdet, der så denne unge mands alvorlige situation, handlede på eget initiativ og omkostning og fandt frem til et stykke jord, hvor de brugte deres eget materiel til at forberede jorden og bidrog med chiliplanter, som han kunne sætte.

Jeg kender mændene, som jeg lige har omtalt. Fordi jeg kender dem, er jeg ikke overrasket over det, de gjorde. Men de, der ikke kender dem, vil sikkert stille to spørgsmål, der begge begynder med ordet *hvorfor*. Hvorfor ville de tage til templet for at udføre deres pligt og tjene efter at have været oppe hele natten for kun at indse, at de havde mistet størstedelen af deres indtægt for hele året? Hvorfor ville de bruge af deres nøjsomme og meget værdifulde ressourcer til at hjælpe en anden i fortvivlet nød, når de selv havde alvorlige økonomiske vanskeligheder?

Hvis I forstår, hvad det vil sige at være en Jesu Kristi discipel, kender I svaret på disse to spørgsmål.

At indgå en pagt om at være en Kristi discipel er begyndelsen på en livslang proces, og det er ikke altid en let vej. Når vi omvender os fra vore synder og bestræber os på at gøre, hvad han ønsker, vi skal gøre

og tjener vores næste, som han ville tjene sin næste, så vil vi uundgåeligt blive mere som han. At blive som han og blive ét med ham er det ultimative mål og formål – og i bund og grund selve definitionen på det at være en sand discipel.

Som Frelseren spurgte sine disciple, da han besøgte det amerikanske kontinent: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« Og som svar på sit eget spørgsmål, sagde han: »Sandelig siger jeg jer: Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27).

At blive som Frelseren er ikke en let opgave, især ikke i denne verden, vi lever i. Vi står stort set over for hindringer og modgang hver eneste dag i vores liv. Der er en årsag til dette, og det er et af hovedformålene med livet her på jorden. Som vi kan læse i Abr 3:25: »Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem.«

Disse prøvelser eller trængsler varierer i væsen og intensitet. Men ingen vil forlade denne jordiske tilværelse uden at have gået igennem dem. For det meste ser vi prøvelser som at miste en afgrøde eller et job, et dødsfald blandt vore kære, sygdom, fysisk, mental eller følelsesmæssig uarbejdsdygtighed, fattigdom eller tab af venner. Selv opnåelsen af tilsyneladende værdige mål kan imidlertid bringe deres egen fare for uvillig stolthed, hvor vi stræber mere efter menneskers ære frem for himlens billigelse. Dette kunne omfatte verdens popularitet, offentlig anerkendelse, fysiske færdigheder, talenter for kunst eller sport, fremgang og rigdom. Med hensyn til de sidstnævnte prøvelser har nogle af os måske følelser lig dem, der blev udtrykt af Tevje i *Spillemand på en tagryg*: »Hvis rigdom er en forbandelse, må Gud da ramme mig med den. Og må jeg aldrig komme mig over den.«¹

Men de sidstnævnte typer af prøvelser kan være endnu mere skræmmende og farlige og sværere at overvinde end de førstnævnte. Vi udvikler os ikke og beviser os ikke som disciple gennem den slags prøvelser, vi møder, men gennem den måde, hvorpå vi udholder dem. Som præsident Henry B. Eyring har forklaret: »Livets store prøve er at se, om vi vil lytte til og adlyde Guds bud midt i livets storme. Det er ikke at udholde storme, men at vælge det rette, når de raser. Og livets tragedie er at forfejle den prøve, og fejle i at gøre os fortjent til i herlighed at vende tilbage til vores himmelske hjem.« (»Åndelig beredthed: Begynd tidligt og vær udholdende«, *Liahona*, nov. 2005, s. 37–38).

Jeg er en stolt bedstefar til 23 børnebørn. De overrasker mig gang på gang med deres forståelse af evige sandheder, selv i deres første og meget unge år. Da jeg forberedte mig på denne tale, bad jeg hver af dem om at sende mig en meget kort definition på, hvad det for dem vil sige at være en Jesu Kristi discipel. Jeg fik vidunderlige svar fra dem alle. Men jeg vil gerne fortælle jer om dette svar fra den 8-årige Benjamin: »At være en Jesu Kristi discipel betyder at være et eksempel. Det betyder at være missionær og forberede sig på at blive missionær. Det betyder at tjene andre. Det betyder, at man læser skriften og beder sine bønner. Det betyder, at man holder sabbatsdagen hellig. Det betyder, at man lytter til Helligåndens tilskyndelser. Det betyder, at man går i kirke og går i templet.«

Jeg er enig med Benjamin. At være discipel handler om at gøre og at blive. Når vi adlyder hans befalinger og tjener vores næste, bliver vi bedre Jesu Kristi disciple. Når vi er lydige og underkaster os hans vilje, får vi Helligåndens ledsagelse sammen med velsignelser af fred, glæde og tryghed, som altid

følger dette tredje medlem af Guddommen. Og de kommer ikke på nogen anden måde. I sidste instans er det total underkastelse af hans vilje, der hjælper os til at blive, som vor Frelser er. Igen, at blive som han og blive ét med ham er det ultimative mål og formål – og i bund og grund selve definitionen på det at være en sand discipel.

At være discipel er det, jeg så blive praktiseret i templet i Colonia Juárez og dets omkringliggende marker, da

brødre og søstre i troen bekræftede deres forpligtelse til Gud og til hinanden trods hjerteskrærende modgang.

Jeg vidner om, at når vi adlyder hans befalinger, tjener andre og underkaster vores vilje til fordel for hans vilje, bliver vi virkelig hans sande disciple. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof*, 1964, s. 61.

Ældste Don R. Clarke
De Halvfjerds

Velsignelser ved nadveren

Vi vil blive velsignet, når vi føler taknemlighed for Jesu Kristi forsoning, fornyr vore dåbspagter, mærker tilgivelse og modtager inspiration fra Helligånden.

Jeg voksede op i Rexburg i Idaho, hvor jeg blev påvirket og undervist af en vidunderlig familie, venner, lærere og ledere. Der er særlige oplevelser i livet for alle, der rører vores sjæl og forandrer alt for evigt. Jeg havde en sådan oplevelse i min ungdom. Denne oplevelse ændrede mit liv.

Jeg har altid været aktiv i Kirken og udviklet mig gennem Det Aronske Præstedømme. Da jeg var teenager, bad bror Jacob, min lærer, mig om at skrive på et kort, hvad jeg havde tænkt på under nadveren. Jeg tog mit kort og begyndte at skrive. Først på listen stod en basketballkamp, som vi havde vundet aftenen før. Dernæst kom en date efter kampen, og sådan fortsatte listen. Langt nede og bestemt ikke med fed skrift stod navnet Jesus Kristus.

Hver søndag blev kortet udfyldt. For en ung bærer af Det Aronske Præstedømme fik nadveren og nadvermødet en ny, større og åndelig betydning. Jeg så ivrigt frem til søndagen og muligheden for at modtage nadveren, efterhånden som forståelsen af Frelserens forsoning ændrede

mig. Hver søndag indtil i dag kan jeg, når jeg modtager nadveren, se mit kort og gennemgå min liste. Nu står menneskehedens Frelser altid øverst på listen.

I Det Nye Testamente læser vi om dengang, hvor Frelseren og hans apostle mødtes i et rum ovenpå til påskemåltidet.

»Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer. *Gør dette til ihukommelse af mig.*

Ligeså tog han bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, *som udgydes for jer.*«¹

Jesus indstiftede også nadverordnancen ved sit besøg hos nefitterne.² Jeg har lært betydningen af disse to begivenheder at kende.

Præsident David O. McKay har sagt: »Jeg har følt mig tilskyndet til at understrege det, som Herren har kaldt det vigtigste møde i Kirken, og det er nadvermødet.«³ Hvis vi på passende vis forbereder os til nadveren, kan vi forandre vores liv. Jeg vil gerne foreslå fem principper, der kan velsigne os, når vi værdigt modtager nadveren.

I. Hav en taknemlig følelse for Jesu Kristi forsoning

Det første princip er under nadveren at have en taknemlig følelse til vor himmelske Fader for hans Søns forsoning. Følgende beretning er blevet fortalt i forbindelse med at omdele nadveren:

»Nadveren betød aldrig rigtigt noget for mig før den søndag, hvor jeg blev ordineret til diakon. Den eftermiddag omdelte jeg nadveren for første gang. Før mødet advarede en af diakonerne mig: »Hold øje med bror Schmidt. Du er måske nødt til at vække ham!« Endelig kom det øjeblik, hvor jeg fik lov til at omdele nadveren. Jeg klarede de første seks rækker ret godt. Børn og voksne tog brødet uden synlige tanker eller problemer. Så kom jeg til række syv, den række, hvor bror Schmidt altid sad. Men jeg blev overrasket. I stedet for at sove var han lysvågen. I modsætning til de andre, jeg havde betjent, så tog han brødet med noget, der så ud til at være stor omtanke og ærbødighed.

Nogle minutter efter nærmede jeg mig igen række syv med vandet. Denne gang havde min ven ret. Bror Schmidt sad med hovedet bøjet og sine store tyske øjne lukkede. Han sov helt klart dybt. Hvad kunne jeg gøre eller sige? Jeg betragtede et øjeblik hans pande, rynket og slidt efter mange års slid og slæb. Han havde tilsluttet sig Kirken som teenager og havde oplevet megen forfølgelse i sin lille tyske hjemby. Jeg havde hørt historien mange gange til vidnesbyrds møder. Jeg besluttede til sidst blidt at prikke til hans skulder i håb om at vække ham. Da jeg bøjede mig for at gøre det, løftede han langsomt hovedet. Der var tårer, der løb ned langs hans kinder, og da jeg så ham i øjnene, så jeg kærlighed og glæde. Han løftede stille sin hånd og tog vandet. Selv om

jeg kun var tolv år dengang, kan jeg stadig levende huske den følelse, jeg havde, da jeg betragtede denne bry-ske, gamle mand tage nadveren. Jeg var ikke i tvivl om, at han følte noget ved nadveren, som jeg aldrig havde følt. Jeg besluttede lige på stedet, at jeg ønskede at have de samme følelser.⁴

Bror Schmidt havde kommunikeret med himlen, og himlen havde kommunikeret med ham.

II. Husk, at vi fornyr dåbspagter

Det andet princip, vi bør huske, er, at vi fornyr vore dåbspagter, når vi modtager nadveren. Nogle af de løfter, som vi indgår, er nedskrevet i hellig skrift, bl.a.:

»... at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk ... at bære hinandens byrder ... at sørge med dem, der sørger ... at stå som Guds vidner.⁵

»... [træd] frem med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd ... villige til at påtage sig Jesu Kristi navn, idet de er fast besluttede på at tjene ham til enden,⁶ og at holde hans befalinger og altid erindre ham.⁷

Nadverbønnerne minder os om disse pagter. Når vi nyder nadveren, fornyr vi vores forpligtelse til at leve op til disse pagter. Jeg tror, at det er

passende at lære nadverbønnerne udenad i vores sind og i vores hjerte. Det vil hjælpe os til at fokusere på at forny vore dåbspagter. Uanset om vi var 8 eller 80 år, da vi blev døbt, så håber jeg, at vi aldrig glemmer den dag og de pagter, vi indgik.

III. Under nadveren kan vi føle tilgivelse for vore synder

Vi kan for det tredje under nadveren føle tilgivelse for vore synder. Hvis vi har tilbragt tid før nadvermødet med at omvende os fra vore synder, kan vi forlade nadvermødet med en følelse af at være ren og uplettet. Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Nadveren fornyr tilgivelsesprocessen. Hver søndag, når nadveren bliver omdelt, er en ceremoni til at forny tilgivelsesprocessen ... Hver søndag renser vi os selv, således at vores ånd vil være ren, når vi engang skal dø.⁸ Værdig modtagelse af nadveren kan få os til at føle som kong Benjamins folk, der »blev fyldt med glæde, idet de fik forladelse for deres synder og fik fred med samvittigheden.⁹

IV. Vi kan modtage inspiration til løsning af vore problemer

Det fjerde princip er, at vi kan modtage inspiration til løsning af vore

problemer under nadvermødet. Da jeg var missionspræsident i Bolivia, blev min hustru Mary Anne og jeg velsignet med at overvære et seminar for missionspræsidenter sammen med præsident Henry B. Eyring. Ved det møde underviste han i, at der er tre væsentlige måder at forberede sig på for at nyde godt af et møde. Vi bør komme med vore problemer, være ydmyge som børn og lærevillige samt have et ønske om at hjælpe Guds børn.

Når vi ydmygt kommer til nadvermødet, kan vi blive velsignet med at føle indtryk, der kan løse vore daglige problemer. Vi må komme forberedt, være villige til at lytte og ikke blive distraheret. I skriften læser vi: »Men se, jeg siger dig, at du må *udtænke det* i dit sind; dernæst *spørge mig, om det er rigtigt*, og hvis det er rigtigt, vil jeg bevirke, at det *brænder i brystet* på dig, således skal du *føle, at det er rigtigt*.¹⁰ Vi kan vide, hvad vi skal gøre for at løse vore problemer.

V. Værdig deltagelse i nadveren vil hjælpe os til at blive fyldt med Helligånden

Det femte princip er værdig deltagelse i nadveren. Det vil hjælpe os til at blive fyldt med Helligånden. Jesus

udtalte, da han indstiftede nadveren under sit besøg hos nefitterne: »Den, der spiser dette brød, spiser af mit legeme for sin sjæl; og den, der drikker af denne vin, drikker af mit blod for sin sjæl; og hans sjæl skal aldrig hungrer eller tørste, men skal være mæt.«¹¹ De var blevet lovet, at hvis de hungrede og tørstede efter retfærdighed, ville de blive fyldt med Helligånden. Nadverbønnerne lover også, at hvis vi lever op til vore pagter, vil vi altid have Helligånden hos os.¹²

Ældste Melvin J. Ballard har sagt: »Jeg er vidne på, at der er en ånd, som er til stede, når nadveren bliver forrettet, som varmer sjælen fra isse til fod. Man føler sårene i sjælen blive helet, og byrden blive løftet. Den sjæl, som er værdig og oprigtigt ønsker at nyde denne åndelige føde, vil føle trøst og lykke.«¹³

Vi vil blive velsignet, når vi føler taknemlighed for Jesu Kristi forsoning, fornyr vore dåbspagter, mærker tilgivelse og modtager inspiration fra Helligånden, når vi modtager nadveren hver uge. Det vil altid være et godt nadvermøde, hvis nadveren er det centrale i vores tilbedelse. Jeg udtrykker min taknemlighed for Jesu Kristi forsoning. Jeg ved, at han lever. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 22:19–20; fremhævelse tilføjet.
2. Se 3 Ne 3:18.
3. David O. McKay, i Conference Report, okt. 1929, s. 11.
4. *Book of Mormon Student Manual*, CES-hæfte, 1979, s. 417.
5. Mosi 18:8–9.
6. L&P 20:37.
7. Se L&P 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord*, 2008, s. 196.
9. Mosi 4:3; fremhævelse tilføjet.
10. L&P 9:8; fremhævelse tilføjet.
11. 3 Ne 20:8.
12. Se L&P 20:77.
13. Melvin J. Ballard, i Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, 1949, s. 149.

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Omvendt til Herren

Kundskab om, at evangeliet er sandt, er kernen i et vidnesbyrd. Bestandig at være tro mod evangeliet er kernen i omvendelse.

Med et budskab fokuserer på forholdet mellem det at modtage et vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus og det at blive omvendt til ham og hans evangelium. Vi behandler typisk emnerne om vidnesbyrd og omvendelse adskilt og uafhængigt af hinanden. Dog får vi et værdifuldt perspektiv og større åndelig overbevisning, når vi overvejer disse to væsentlige emner sammen.

Jeg beder til, at Helligånden vil instruere og opbygge os hver især.

Men I, hvem siger I, at jeg er?

Vi kan lære meget om vidnesbyrd og omvendelse ud fra apostlen Peters tjenestegerning.

Da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, stillede han dette gennemborende spørgsmål til sine disciple: »Men I, hvem siger I, at jeg er?«

Peter svarede øjeblikkeligt: »Du er Kristus, den levende

Guds søn.«

Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene« (Matt 16:15–17).

Som Peters svar og Frelserens instruktion vidner om, er et vidnesbyrd en personlig kundskab om en åndelig sandhed fået ved åbenbaring.

Et vidnesbyrd er en gave fra Gud og er tilgængeligt for alle hans børn. Enhver, der ærligt søger sandheden, kan få et vidnesbyrd ved at udøve den nødvendige »mindste smule tro« på Jesus Kristus »til et forsøg« (Alma 32:27) og »prøve virkeevnen af Guds ord« (Alma 31:5), at give »efter for den hellige Ånds tilskyndelser« (Mosi 3:19) og vågne op til Gud (se Alma 5:7). Vidnesbyrd medfører øget personlig ansvarlighed og er en kilde til mening med livet, vished og glæde.

At søge efter og at opnå et vidnesbyrd om en åndelig sandhed kræver, at man beder, søger og banker på (se Matt 7:7; 3 Ne 14:7) af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt og tro på Frelseren (se Moro 10:4). Grundbestanddelene i et vidnesbyrd er at vide, at vor himmelske Fader lever og elsker os, at Jesus Kristus er vor Frelser, og at evangeliets fylde er blevet gengivet på jorden i disse sidste dage.

Når du engang vender om

Da Frelseren underviste sine disciple ved den første nadver, sagde han til Peter:

»Simon, Simon! Satan gjorde krav på ... at sigte jer som hvede;

men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte. Og når du engang

vender om, så styrk dine brødre« (Luk 22:31–32).

Interessant nok havde denne mægtige apostel talt og vandret med Mesteren, havde været vidne til mange mirakler og havde et stærkt vidnesbyrd om Frelserens guddommelighed. Alligevel havde selv Peter brug for yderligere vejledning fra Jesus om Helligåndens kraft til at omvende og helliggøre samt hans pligt til at tjene trofast.

Essensen af Jesu Kristi evangelium nødvendiggør en grundlæggende og vedvarende ændring af selve vores natur, som er gjort mulig ved Frelserens forsoning. Sand omvendelse medfører en ændring i ens tro, hjerte og tilværelse, så man accepterer og tilpasser sig Guds vilje (se ApG 3:19; 3 Ne 9:20) og omfatter en bevidst forpligtelse til at blive Kristi discipel.

Omvendelse er en udvidelse, en uddybning og en videreudvikling af vidnesbyrdets grundlæggende struktur. Det er en følge af åbenbaring fra Gud, ledsaget af personlig omvendelse, lydighed og flid. Enhver, der ærligt søger sandheden, kan blive omvendt ved at opleve en mægtig forandring i hjertet og blive åndeligt født af Gud (se Alma 5:12–14). Når vi ærer frelsens og ophøjelsens ordinancer og pagter (se L&P 20:25), »trænge[r os] frem med

standhaftighed i Kristus« (2 Ne 31:20) og holder ud i tro til enden (se L&P 14:7), bliver vi nye skabninger i Kristus (se 2 Kor 5:17). Omvendelse er et offer af selvet, kærlighed og loyalitet, som vi giver til Gud i taknemlighed for vidnesbyrdets gave.

Mormons Bog-eksempler på omvendelse

Mormons Bog er fyldt med inspirerende beretninger om omvendelse. Amaleki, en efterkommer af Jakob, udtalte: »Jeg ønsker, at I skal komme til Kristus, som er Israels Hellige, og få del i hans frelse og i hans forløsnings kraft. Ja, kom til ham og giv ham jeres hele sjæl som et offer til ham« (Omni 1:26).

Kundskab ved Helligåndens kraft om, at Jesus er Kristus, er vigtig og nødvendig. Men at komme til ham i oprigtighed og give hele vores sjæl som et offer kræver meget mere end blot kundskab. Omvendelse kræver hele vores hjerte, al vores kraft og hele vores sind og styrke (se L&P 4:2).

Kong Benjamins folk reagerede på hans lærdomme ved at udbrøde: »Ja, vi tror alle de ord, som du har talt til os; og vi ved også, at de er visse og sande som følge af Herren den Almægtiges Ånd, som har bevirket en mægtig forandring i os, eller i vort hjerte, så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt

at gøre godt« (Mosi 5:2). At tage mod de talte ord, få et vidnesbyrd om deres sandhed og udøve tro på Kristus fremkaldte en mægtig forandring i hjertet og en fast beslutning om at gøre fremskridt og blive bedre.

Omvendte lamanitter i Helamans Bog beskrives som værende »på pligtens sti, og de vandrer med omhu for Gud, og de bestræber sig på at holde hans befalinger og hans lovbud og hans retsregler ...

Og de bestræber sig med utrættelig flid på at bringe resten af deres brødre til kundskab om sandheden« (Hel 15:5–6).

Som disse eksempler fremhæver, er de gennemgående karaktertræk, der er forbundet med omvendelse, en oplevelse af en mægtig forandring i hjertet, at have tilbøjelighed til bestandigt at gøre godt, gå fremad på pligtens sti, vandre med omhu for Gud, holde befalingerne og tjene med utrættelig flid. Disse trofaste sjæle var tydeligvis blevet dybt hengivne over for Herren og hans lærdomme.

Omvendelse

For mange er omvendelse en vedvarende proces og ikke en engangsforeteelse, der stammer fra en stor eller dramatisk oplevelse. Linje på linje og forskrift på forskrift, gradvist

og næsten umærkeligt tilpasses vore motiver, tanker, ord og gerninger Guds vilje. Omvendelse til Herren kræver både vedholdenhed og tålmodighed.

Lamanitten Samuel beskrev fem grundlæggende punkter i forbindelse med at blive omvendt til Herren: (1) tro på de hellige profeters lærdomme og profetier, som de står i skrifterne, (2) udøvelse af tro på Herren Jesus Kristus, (3) omvendelse, (4) oplevelse af en mægtig forandring i hjertet og (5) at blive »faste og standhaftige i troen« (se Hel 15:7–8). Det er den fremgangsmåde, der fører til omvendelse.

Vidnesbyrd og omvendelse

Vidnesbyrd er begyndelsen til og en forudsætning for fortsat omvendelse. Et vidnesbyrd er et begyndelsespunkt, det er ikke det endelige bestemmelsessted. Et stærkt vidnesbyrd er det grundlag, hvorpå omvendelse grundlægges.

Et vidnesbyrd er og vil i sig selv ikke være nok til at beskytte os i de sidste

dages storm af mørke og ugudelighed, som vi lever i. Et vidnesbyrd er vigtigt og nødvendigt, men ikke tilstrækkeligt til at give den åndelige styrke og beskyttelse, vi har brug for. Nogle kirkemedlemmer med vidnesbyrd har vaklet og er faldet bort. Deres åndelige kundskab og forpligtelse kunne ikke stå mål med de udfordringer, de mødte.

En vigtig lektie om forbindelsen mellem vidnesbyrd og omvendelse ses tydeligt i Mosijas sønners missioneringsindsats.

»Så mange som blev bragt til kundskab om sandheden ved Ammons og hans brødres forkyndelse i overensstemmelse med åbenbarelsens og profetiens ånd og Guds kraft, som gjorde mirakler ved dem – ja ... så sandt som Herren lever, at så mange af lamanitterne, som troede på deres forkyndelse og blev omvendt til Herren, faldt aldrig fra.

For de blev et retfærdigt folk; de nedlagde oprørsvåbnene, så de ikke mere kæmpede mod Gud ...

Se, dette er dem, der blev omvendt til Herren« (Alma 23:6–8).

To væsentlige elementer beskrives i disse vers: (1) *kundskab om sandheden*, som kan tolkes som et vidnesbyrd, og (2) *omvendt til Herren*, som jeg forstår som værende en omvendelse til Frelseren og hans evangelium. Således frembragte den stærke kombination af både vidnesbyrd og omvendelse til Herren fasthed og standhaftighed og gav åndelig beskyttelse.

De faldt aldrig fra og afleverede »oprørsvåbnene, så de ikke mere kæmpede mod Gud.« At lægge værdsatte »oprørsvåben« som selvskhed, stolthed og ulydighed til side kræver mere end blot tro og viden. Overbevisning, ydmyghed, omvendelse og underdanighed går forud for nedlæggelse af vore oprørsvåben. Er I og jeg stadig i besiddelse af oprørsvåben, der afholder os fra at blive omvendte til Herren? Hvis det er tilfældet, så har vi brug for at omvende os nu.

Læg mærke til, at lamanitterne ikke blev omvendt til de missionærer, der underviste dem, eller til Kirkens fremragende programmer. De blev ikke omvendt til deres karismatiske ledere eller til bevarelse af en kulturarv eller til deres fædres overleveringer. De blev omvendt til Herren – til ham som Frelseren og hans guddommelighed og lære – og de faldt aldrig fra.

Et vidnesbyrd er en åndelig kundskab om sandhed opnået ved Helligåndens kraft. Fortsat omvendelse er en konstant hengivenhed for den åbenbarede sandhed, vi har fået – med et hjerte der er villigt og af retfærdige årsager. Kundskab om, at evangeliet er sandt, er kernen i et vidnesbyrd. Bestandig at være tro mod evangeliet er kernen i omvendelse. Vi bør vide, at evangeliet er sandt og være tro mod evangeliet.

Vidnesbyrd, omvendelse og lignelsen om de ti brudepiger

Jeg ønsker nu at benytte mig af en af mange mulige udlægninger af lignelsen om de ti brudepiger for at tydeliggøre forholdet mellem vidnesbyrd

og omvendelse. Ti brudepiger, fem der var kloge, og fem der var tåbelige, tog deres lamper og gik hen for at møde brudgommen. Tænk på de lamper, brudepigerne brugte, som vidnesbyrdets lamper. De tåbelige brudepiger tog deres vidnesbyrds lamper med, men tog ikke noget olie med. Tænk på den olie som omvendelsens olie.

»De kloge tog både deres [vidnesbyrds] lamper med og [omvendelsens] olie i deres kander.

Da brudgommen lod vente på sig, blev de alle sammen døsig og faldt i søvn.

Men ved midnat lød råbet: Brudgommen kommer, gå ud og mød ham!

Da vågnede alle pigerne og gjorde deres [vidnesbyrds] lamper i stand.

Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os noget af jeres [omvendelsens] olie, for vore [vidnesbyrds] lamper [er svage og] går ud.

Men de kloge svarede: Nej, der er ikke nok til både os og jer. Gå hellere hen til købmanden og køb selv« (Matt 25:4–9).

Var de fem kloge brudepiger selvske og uvillige til at dele, eller angav

de korrekt nok, at omvendelsens olie ikke kan lånes ud? Kan den åndelige styrke, der følger af fortsat lydighed mod befalingerne, gives til en anden person? Kan den kundskab, der er opnået ved flittigt studium og overvejelse af skrifterne overdrages til en, der har brug for den? Kan den fred, som evangeliet giver en trofast sidste dages hellig, overdrages til en person, der oplever modgang eller store udfordringer? Det klare svar på hvert af disse spørgsmål er nej.

Som de kloge brudepiger på passende vis fremhævede, må vi hver især »selv købe«. Disse inspirerede kvinder beskrev ikke en forretningstransaktion. De fremhævede snarere vores individuelle ansvar for at holde vores vidnesbyrds lampe tændt og tilegne os en rigelig mængde af omvendelsens olie. Denne dyrebare olie erhverves dråbe for dråbe – »linje på linje [og] forskrift på forskrift« (2 Ne 28:30), tålmodigt og vedholdende. Der findes ingen genvej, ingen sidste øjeblik forberedelse i hastværk er mulig.

»Vær derfor trofaste, bed altid og hold jeres lamper i god stand og tændt, og hav olie med jer, så I kan være rede, når Brudgommen kommer« (L&P 33:17).

Vidnesbyrd

Jeg lover, at når vi kommer til kundskab om sandheden og omvendtes til Herren, vil vi forblive trofaste og standhaftige og aldrig falde fra. Vi vil ivrigt nedlægge vore oprørsvåben. Vi vil blive velsignede med klart lys fra vores vidnesbyrds lampe og en rigelig mængde af omvendelsens olie. Og når vi hver især øger vores grad af omvendelse, styrker vi vores familie, vore venner og vores omgangskreds. Om disse sandheder vidner jeg i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Præsident Thomas S. Monson

Gud vær' med dig, til vi ses igen

Når vi i vores hjerte og tilværelse tager budskaberne fra de sidste to dage til os, vil vi blive velsignet.

Mine kære brødre og søstre, vi er nået afslutningen af endnu en inspireret generalkonference. Jeg er personligt blevet mættet og opløftet åndeligt og ved, at I også har mærket denne konferences særlige ånd.

Vi takker også fra hjertet alle, der på enhver måde har deltaget. Der er blevet undervist smukt i evangeliets sandheder, og det er blevet understreget på ny. Når vi i vores hjerte og tilværelse tager budskaberne fra de sidste to dage til os, vil vi blive velsignet.

Som altid kommer talerne fra denne konference i det næste nummer af *Ensign* og *Liahona*. Jeg opfordrer jer til at læse talerne igen og til at overveje de budskaber, de indeholder. Jeg har personligt erfaret, at jeg opnår endnu mere fra disse inspirerede taler, når jeg studerer dem nøje.

Vi har oplevet en hidtil uset dækning af konferencen, som strækker sig over kontinenter og oceaner til mennesker overalt. Selv om vi fysisk er langt fra mange af jer, så kan vi mærke jeres ånd og sender vores kærlighed og påskønnelse til jer.

Til de af vore brødre, som er blevet afløst ved denne konference, vil jeg

gerne udtrykke en dybfølt taknemlighed fra os alle for jeres mange års hengivne tjeneste. Utallige personer er blevet velsignet af jeres bidrag til Herrens værk.

Brødre og søstre, jeg har for nylig fejret min 85 års fødselsdag, og jeg er taknemlig for hvert år, som Herren har skænket mig. Når jeg tænker over oplevelserne i mit liv, så takker jeg ham for hans mange velsignelser. Som jeg nævnte i min tale i formiddag, har jeg mærket hans hånd vejlede mit virke, når jeg oprigtigt har prøvet at tjene ham og tjene alle jer.

Embedet som Kirkens præsident er krævende. Hvor er jeg taknemlig for mine to trofaste rådgivere, der tjener ved min side, og som altid er villige og utrolig dygtige til at hjælpe til i det arbejde, der kommer til Det Første Præsidentskab. Jeg ønsker også at udtrykke tak til de ædle mænd, der udgør De Tolv Apostles Kvorum. De arbejder utrætteligt for Mesterens sag, og medlemmerne af De Halvfjerds' kvorummer yder inspireret hjælp til dem.

Jeg ønsker at rose jer, mine brødre og søstre, uanset hvor I er over hele verden, for alt det, I gør

i jeres menigheder og grene, jeres stave og distrikter. Når I villigt varetager kaldelser, når I bliver bedt derom, er I med til at opbygge Guds rige på jorden.

Må vi altid våge over hinanden og hjælpe i vanskelige tider. Lad os ikke være kritiske og fordømmende, men lad os være tolerante og altid følge Frelserens eksempel på kærlighed

Linda K. Burton

Hjælpeforeningens hovedpræsident

og venlighed. Må vi i den ånd altid være villige til at tjene hinanden. Må vi bede om inspiration til at se behov hos vore omgivelser, og må vi derpå gå fremad og yde hjælp.

Lad os være frimodige og glade i vores hverdag. Selv om vi lever i stadig vanskelige tider, så elsker Herren os og er opmærksom på os. Han er altid ved vores side, når vi gør det rette. Han vil hjælpe os i vanskelige tider. Alle rammes af vanskeligheder i tilværelsen, problemer, vi ikke forventede, og som vi aldrig ville vælge. Ingen af os er immune. Formålet med livet på jorden er at lære og udvikle sig, så vi bliver mere som vor Fader, og det er ofte i vanskelige tider, at vi lærer mest, selv om lektierne kan være smertefulde. Vores liv kan også være fyldt med glæde, når vi følger lærdommene i Jesu Kristi evangelium.

Herren har formanet os: »... vær frimodige, jeg har overvundet verden.«¹ Denne viden bør bringe os stor lykke. Han levede for os, og han døde for os. Han betalte prisen for vore synder. Må vi følge hans eksempel. Må vi vise vores store taknemlighed til ham ved at acceptere hans offer og leve således, at vi kan være værdige til at vende tilbage og en dag bo hos ham.

Som jeg har nævnt ved tidligere konferencer, så takker jeg for jeres bønner for mig. Jeg har brug for dem; jeg kan mærke dem. Som generalautoriteter husker vi også alle jer og beder om, at vor himmelske Faders mest udsøgte velsignelser må være jeres.

Mine elskede brødre og søstre, vi holder nu pause i seks måneder. Må Gud være med jer, indtil vi ses igen til den tid. I vor Frelsers og Forlørsers, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Joh 16:33.

Er troen på Jesu Kristi forsoning skrevet i vores hjerte?

Når vi indgår, holder og fryder os i vore pagter, bliver det et bevis på, at Jesu Kristi forsoning virkelig står skrevet i vores hjerte.

Mine elskede søstre, I har været i mine tanker og mit hjerte i måneder, mens jeg har tænkt over dette udfordrende ansvar. Selv om jeg føler mig utilstrækkelig i det ansvar, der er blevet pålagt mig, ved jeg, at dette kald kommer fra Herren ved hans udvalgte profet, og indtil videre er det nok. Skriften fortæller, at »hvad enten det er ved [Herrens] egen røst eller ved [hans] tjeneres røst, det er det samme.«¹

En af de dyrebare gaver, der hører til denne kaldelse, er forvisningen om, at vor himmelske Fader elsker alle sine døtre. Jeg har følt denne kærlighed til hver eneste af os!

Ligesom jer elsker jeg skrifterne! I Jeremias' Bog finder vi et skriftsted, som jeg holder meget af. Jeremias levede i en vanskelig tid og under vanskelige forhold, men Herren tillod ham at forudsige »tider med håb under Israels indsamling i de sidste dage«² – vor tid. Jeremias profeterede:

»Når de dage kommer, siger Herren: Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk ...

Alle kender mig, fra den mindste til den største, siger Herren. Jeg tilgiver deres skyld og husker ikke længere på deres synd.«³

Vi er det folk, Jeremias så. Har vi bedt Herren om at skrive loven, eller læren, i vores hjerte? Tror vi på, at den tilgivelse, der er tilgængelig ved den forsoning, som Jeremias henviser til, gælder for os personligt?

For et par år siden udtrykte ældste Jeffrey R. Holland sine følelser for pionerernes dybt rodfæstede tro. De trængte sig frem mod Salt Lake-dalen, selv efter deres børn døde. Han sagde: »De gjorde det ikke for programmets skyld, de gjorde det ikke for hyggeligt samværs skyld, de gjorde det, fordi troen på Jesu Kristi evangelium

fandtes i deres sjæl, den fandtes i deres allerinderste.«

Han sagde meget bevæget:

»Det var kun derfor disse mødre kunne begrave deres små børn i en brødkasse, og gå videre og så sige: »Det forjættede land findes derude et eller andet sted. Vi skal nok klare den til dalen.«

De kunne sige det på grund af pagter og lærdomme og tro og åbenbaring og Ånden.«

Han afsluttede med disse tankevækende ord: »Hvis vi kan bibeholde det i vores familie og i Kirken, så begynder en masse andet måske at fungere af sig selv. Måske falder en masse andet unødvendigt af vognen. Jeg har hørt, at de håndkærrer kun kunne bære så og så meget. Ligesom vore forfædre måtte vælge, hvad de tog med, så vil det 21. århundrede måske tvinge os til at beslutte: »Hvad kan vi lægge på denne håndkærrer? Det er vores sjæls substans. Det er det, vi består af allerinderst.«⁴ Eller sagt på en anden måde: Det er det, der står *skrevet i vores hjerte!*

Som nyt hjælpeforeningspræsident-skab har vi søgt Herren i oprigtighed for at vide, hvilke væsentlige ting han ønsker, vi lægger i vores hjælpeforeningshåndkærrer for stadig at skubbe Herrens værk fremad. Vi har følt, at vor himmelske Fader først og fremmest ønsker, at vi hjælper hans elskede døtre til at forstå læren om Jesu Kristi forsoning. Når vi gør det,

ved vi, at vores tro øges, ligesom vores ønske om at leve retskaffent vil øges. For det andet, når vi har overvejet det kritiske behov for at styrke hjem og familie, har vi følt, at Herren ønsker, vi opmuntrer hans elskede døtre til at holde fast i deres pagter af et glad hjerte. Når pagterne holdes, styrkes familien. Endelig føler vi, at han vil have os til at arbejde i harmoni med de andre organisationer og med vore præstedømmeledere i vores stræben efter at finde og hjælpe dem med behov til at gå fremad langs vejen. Det er vores inderlige bøn, at vi hver især vil åbne vores hjerte og lade Herren indgravere forsoningens lære, pagter og harmoni i det.

Hvordan kan vi forvente at kunne styrke familier eller hjælpe andre, medmindre vi først har fået skrevet en dyb og varig tro på Jesus Kristus og hans uendelige forsoning ind i vores eget hjerte? I aften vil jeg gerne fremkomme med tre principper om forsoningen, for hvis den står skrevet i vores hjerte, vil den øge vores tro på Jesus Kristus. Det er mit håb, at vi hver især ved at forstå disse principper vil blive velsignet, hvad enten vi er nye i Kirken eller er livslange medlemmer.

1. princip: »Alt, hvad der virker urimeligt ved livet, kan blive gjort godt igen ved Jesu Kristi forsoning.«⁵

Vi bærer sammen med jer vidnesbyrd om vor Frelsers Jesu Kristi

forsoning. Vore vidnesbyrd er ligesom jeres blevet skrevet i vores hjerte, gennem de forskellige udviklende udfordringer og den modgang, vi har oplevet. Uden en forståelse af vor himmelske Faders fuldkomne plan for lykke og Frelserens forsoning som det centrale i den plan ville disse udfordringer synes urimelige. Vi tager alle sammen del i livets prøvelser. Men i trofaste hjerter står der skrevet: »Alt, hvad der virker urimeligt ved livet, kan blive gjort godt igen ved Jesu Kristi forsoning«.

Hvorfor tillader Herren, at vi bliver udsat for lidelse og modgang i dette liv? Ganske enkelt fordi det er en del af planen for vores vækst og fremgang! Vi »råbte af fryd«⁶, da vi fik at vide, at vi ville få mulighed for at komme ned til jorden for at gennemgå jordelivet. Ældste Dallin H. Oaks har sagt: »Vores nødvendige omvendelse kan ofte lettere opnås ved lidelse og modgang end ved bekvemmelighed og ro.«⁷

En trofast pionersøsters eksempel illustrerer denne sandhed. Mary Lois Walker blev som 17-årig gift med John T. Morris i St. Louis i Missouri. De krydsede sletterne med de hellige i 1853 og gik ind i Salt Lake-dalen kort tid efter deres 1-års bryllupsdag. På deres rejse havde de lidt de afsavn, som var typiske for disse hellige. Men deres lidelser og modgang sluttede ikke, da de nåede Salt Lake-dalen. Det følgende år skrev den da 19-årige Mary: »Vi fik en søn ... En aften, da han var to-tre måneder gammel ... blev jeg tilhvisket: »Du vil miste dette lille barn.«

I løbet af vinteren gik det ned ad bakke med barnets helbred. »Vi gjorde alt, hvad vi kunne ... men vores lille barn fik det stadig værre ... Den 2. februar gik han bort ... og således drak jeg det bitre bæger at skulle

forlade mit eget kød og blod.« Men hendes prøvelser var stadig ikke ovre. Marys mand blev også ramt, og tre uger efter at have mistet sit lille barn døde han.

Mary skrev: »Der stod jeg stadig i mine teenageår, frarøvet min mand og mit eneste barn på blot 20 dage, i et fremmed land hundreder af kilometer væk fra min slægt og med et bjerg af vanskeligheder foran mig ... og jeg ønskede, at jeg også kunne dø og forenes med mine kære.«

Mary fortsætter: »En søndag aften gik jeg en tur med min ven ... Jeg blev mindet om min mands fravær og min dybe ensomhed, og da jeg græd bitterligt, kunne jeg ligesom i et indre syn se livets stejle bakke, som jeg var nødt til at klatre op ad. Jeg følte det meget stærkt. En dyb depression kom over mig, for fjenden ved, hvornår han skal angribe os, *men vor Frelser, Jesus Kristus er mægtig til at frelse*. Ved ... Faderens hjælp var jeg i stand til at kæmpe mod alle de kræfter, som syntes at omgive mig på dette tidspunkt.«⁸

Mary lærte i en alder af blot 19 år, at forsoningen giver os forvisning om, at alt, hvad der er urimeligt i dette liv, kan og vil der blive rettet op på – selv den dybeste sorg.

2. princip: Der er kraft i forsoningen til at gøre os i stand til at overvinde den naturlige mand eller kvinde og blive Jesu Kristi sande disciple.⁹

Der er en måde, hvorpå vi kan vide, hvornår vi har forstået en læresætning eller et princip i evangeliet. Det er, når vi er i stand til at undervise om den læresætning eller det princip således, at et barn kan forstå det. En værdifuld kilde til at lære børn at forstå forsoningen er en analogi, som findes i en primarylektion. Måske kan den hjælpe os, når vi underviser vore egne børn, børnebørn eller venner fra

andre trosretninger, der ønsker at forstå denne grundlæggende lære.

»En kvinde gik på en vej og faldt ned i et hul, der var så dybt, at hun ikke kunne kravle op. Lige meget hvad hun gjorde, kunne hun ikke komme op selv. Kvinden råbte på hjælp og blev meget glad, da en venlig forbipasserende hørte hende og sænkede en stige ned i hullet. På denne måde kunne hun kravle op af hullet og få sin frihed igen.

Vi er ligesom kvinden i hullet. At synde er som at falde ned i hullet, og vi kan ikke selv komme op. På samme måde som den venlige

forbipasserende hørte kvindens råb om hjælp, sendte vor himmelske Fader sin enbårne Søn for at tilvejebringe en udvej. Jesu Kristi forsoning kan sammenlignes med stigen, der blev sænket ned i hullet; den er redskabet, hvorved vi kan kravle op.«¹⁰ Men Frelseren gør mere end at sænke stigen, han »kommer ned i hullet og gør det muligt for os at anvende den stige og undslippe.«¹¹ På samme måde som kvinden i hullet måtte kravle op ad stigen, må vi omvende os fra vores synder og adlyde evangeliets principper og ordinancer for at kravle op af vores hul og lade forsoningen virke i

vores liv. Når vi gør, hvad vi kan, gør forsoningen det muligt for os at blive værdige til at vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed.¹²

For nylig havde jeg det privilegium at møde en nutidig pioner, en elsket Guds datter og nyligt omvendt til Kirken i Chile. Hun er enlig mor til to mindre drenge. Ved forsoningens kraft har hun været i stand til at lægge sin fortid bag sig og stræber nu oprigtigt efter at blive Jesu Kristi sande discipel. Når jeg tænker på hende, dukker et princip, som ældste David A. Bednar har belært om, op i mit sind: »En ting er at vide, at Jesus Kristus kom ned til jorden for at dø for os – det er fundamentalt og grundlæggende for Kristi lære. Men vi skal også forstå, at Herren, gennem forsoningen og ved Helligåndens kraft, ønsker at *leve* i os – ikke blot for at vejlede os, men også for at styrke os.¹³

Mens denne chilenske søster og jeg talte om, hvordan man bliver på vejen til evigt liv, forsikrede hun mig begejstret om, at hun var fast besluttet på at fortsætte på vejen. Hun havde været væk fra vejen det meste af sit liv, og hun forklarede, at der ikke var noget »derude« væk fra vejen, som hun

ønskede at få tilbage i sin tilværelse igen. Forsoningens bemyndigende kraft lever inde i hende. Det er ved at blive skrevet i hendes hjerte.

Den kraft gør os ikke blot i stand til at klatre op af hullet, men giver os også kraft til at fortsætte på den snævre og trange vej tilbage til vor himmelske Faders nærhed.

3. princip: Forsoningen er det største bevis, vi har, på vor himmelske Faders kærlighed til sine børn.

Vi ville stå os vel ved at overveje denne tankevækkende udtalelse fra ældste Oaks: »Tænk på, hvordan det må have bedrøvet vor himmelske Fader at sende sin Søn for at udholde ufattelige lidelser for vore synder. Det er det største bevis på hans kærlighed til hver eneste af os!¹⁴

Denne allerstørste kærlighedsgerning burde sende hver eneste af os ned på vore knæ i ydmyg bøn for at takke vor himmelske Fader for at elske os nok til, at han sendte sin enbårne og fuldkomne Søn for at lide for vore synder, vore hjertesorger og alt det, der synes urimeligt i vores tilværelse.

Husker I den kvinde, præsident Dieter F. Uchtdorf talte om for nylig?

Han sagde: »En kvinde, som havde været igennem år med prøvelser og sorg, sagde gennem sine tårer: »Jeg har indset, at jeg er ligesom en gammel 20-dollarseddel – krøllet, itureven, snavset, misbrugt og arret. Men jeg er stadig en 20-dollarseddel. Jeg er noget værd. Selvom jeg ikke ser ud af meget, og selvom jeg er blevet slået og brugt, er jeg stadig alle 20 dollar værd.«¹⁵

Denne kvinde ved, at hun er vor himmelske Faders elskede datter, og at hun var nok værd for ham til, at han ville sende sin Søn for at sone lige netop for hende. Hver søster i Kirken bør vide, hvad denne kvinde ved – at hun er en elsket Guds datter. Hvordan ændrer viden om vores værd for ham den måde, vi holder vore pagter på? Hvordan påvirker viden om vores værd for ham vores ønske om at tjene andre? Hvordan øger viden om vores værd for ham vores ønske om at hjælpe dem med behov til at forstå forsoningen, som vi gør – allerinderst inde? Når vi hver især har læren om forsoningen skrevet dybt i vores hjerte, begynder vi at blive den slags mennesker, som Herren ønsker, vi skal være, når han kommer igen. Han vil genkende os som sine sande disciple.

Må Jesu Kristi forsoning forårsage, at en »mægtig forandring« udvirkes i vores hjerte.¹⁶ Når vi vågner op til den lære, som Guds engel kundgjorde var »glædelige tidender om stor glæde«,¹⁷ lover jeg, at vi skal føle, som kong Benjamins folk gjorde. Da de havde bedt indtrængende om, at forsoningen måtte blive anvendt på dem, »blev [de] fyldt af glæde«¹⁸ og var »villige til at indgå en pagt med ... Gud om at gøre hans vilje og at være lydige mod hans befalinger i alt.«¹⁹ Når vi indgår, holder og fryder os i vore pagter, bliver det et bevis på, at Jesu Kristi forsoning virkelig er skrevet i vores hjerte. Jeg beder jer huske disse tre principper, søstre:

1. »Alt, hvad der virker urimeligt ved livet, kan blive gjort godt igen ved Jesu Kristi forsoning.«²⁰
2. Der er kraft i forsoningen til at gøre os i stand til at overvinde den naturlige mand eller kvinde og blive Jesu Kristi sande disciple.²¹
3. Forsoningen er det største bevis, vi har, på vor himmelske Faders kærlighed til sine børn.²²

»Når de dage kommer, siger Herren: Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.«²³ Jeg opfordrer os til at bede Herren om at skrive disse principper om forsoningen i vores hjerte. Jeg vidner om, at de er sande. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 1:38.
2. *Det Gamle Testamente Seniorklassens lærerhæfte*, 1997, s. 197.
3. Jer 31:33–34; fremhævelse tilføjet.
4. Jeffrey R. Holland, »Rundbordssamtale«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 9. feb. 2008, s. 28.
5. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 51.
6. Job 38:7.
7. Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 42.
8. Selvbibliografi af Mary Lois Walker Morris (eksemplar i Linda Kjar Burtons besiddelse).
9. Se David A. Bednar, »Forsoningen og livets rejse«, *Liahona*, apr. 2012, s. 12–19.
10. *Primary 7: Det Nye Testamente*, 1998, s. 104.
11. Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, saml. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977–1980, 1:115.
12. *Primary 7*, s. 104.
13. David A. Bednar, *Liahona*, apr. 2012, s. 14.
14. Dallin H. Oaks, »Kærlighed og lov«, *Liahona*, nov. 2009, s. 26.
15. Dieter F. Uchtdorf, »I er mine hænder«, *Liahona*, maj 2010, s. 69.
16. Se Alma 5:12–14.
17. Mosi 3:3.
18. Se Mosi 4:1–3.
19. Se Mosi 5:2–5.
20. *Forkynd mit evangelium*, s. 52.
21. Se David A. Bednar, *Liahona*, apr. 2012, s. 12–19.
22. Se Dallin H. Oaks, *Liahona*, nov. 2009, s. 26.
23. Jer 31:33; fremhævelse tilføjet.

Carole M. Stephens

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Lysvågne til vore pligter

Vi skal være vågne til vore pligter og fortsætte i tro, når vi trækker på forsoningens trøstende, styrkende, bemyndigende og helbredende kraft.

Efter at være blevet kaldet til Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab ønskede jeg at vide mere om de kvinder, der har virket før mig. Jeg blev dybt imponeret over ordene fra søster Zina D. Young, der var førsterådgiver i det andet hovedpræsidentskab for Hjælpeforeningen. Hun sagde: »Søstre, det handler for os om at være lysvågne til at passe vore pligter.«¹ Jeg har tænkt over ordene *vågne* og *pligt* og søgt yderligere i skrifterne. I Det Nye Testamente underviste Paulus de hellige:

»Det er på tide at stå op af søvne. For nu er frelsen os nærmere ... Natten er fremrykket, dagen er nær. Lad os ... tage lysets rustning på.«² I Mormons Bog underviste Alma sit folk i de hellige pligter for dem, der indgår pagt med Gud:

»Og se eftersom I nu nærer ønske om at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette; ja, og er villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder ...

se, jeg siger jer, hvis dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod

at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham om, at I har indgået en pagt med ham om, at I vil tjene ham og holde hans befalinger, så han kan udøse sin Ånd mere rigeligt over jer.

Og se, da folket havde hørt disse ord, klappede de i deres hænder af glæde og udbrød: Det er vort hjertes ønske.«³

Søster Youngs udtalelse og disse skriftsteder fik mig til at overveje de »pligter«, som vi skal vågne op til i vor tid.

Når vi bliver døbt, indgår vi en pagt. Ældste Robert D. Hales har sagt: »Når vi indgår og holder pagter, træder vi ud af verden og ind i Guds rige.«⁴

Vi ændrer os. Vi ser anderledes ud, og vi handler anderledes. Det, vi lytter til og læser og siger, ændrer sig, og vores tøjstil ændres, fordi vi bliver Guds døtre og er bundet til ham gennem pagter.

Når vi bliver bekræftet, modtager vi Helligåndsgaven, retten til at have den konstante tilskyndelse fra et medlem af Guddommen til at vejlede os, til at trøste os og til at beskytte os. Han advarer os, når vi bliver fristet til at vandre væk fra vore pagter og tilbage til verden. Præsident Boyd K. Packer underviser os i, at ingen af os »vil

nogensinde begå en alvorlig fejltagelse uden først at blive advaret af Helligånden.»⁵

For at modtage denne gave og altid have Ånden med os skal vi være værdige og årvågne og tjekke vores hjertes tilstand. Er vores hjerte blødt? Har vi et ydmygt hjerte, et lærevilligt hjerte, et mildt hjerte? Eller er vores hjerte gradvist blevet hærdet, når vi har lukket alt for meget af verdens larm ind og er blevet distraheret fra de milde tilskyndelser, der helt sikkert er kommet fra Ånden?

Da vi blev døbt, skete der en forandring i vores hjerte, og vi blev åbne over for Gud. Mens vi går fremad på vores jordiske rejse, er vi nødt til ofte at spørge os selv: »Hvis [jeg] har oplevet en forandring i hjertet ... [kan jeg føle] således nu?»⁶ Og hvis ikke, hvorfor så ikke?

Mange af de første hellige oplevede »denne mægtige forandring i [deres] hjerte.»⁷ Det vækkede dem til at modtage templets velsignelser, som styrkede dem i deres pligter. De tidlige hellige i Nauvoo tog »til templet hele dagen og til langt ud på natten»⁸ for at modtage ordinancerne og indgå pagter, før de begav sig ud på deres rejse vestpå.

Sarah Rich, en hjælpeforeningssøster fra Nauvoo, sagde dette: »Mange var de velsignelser, vi modtog i Herrens hus, hvilket har vakt glæde og trøst midt i alle vore trængsler og gjort os i stand til at have tro på Gud, velvidende, at han ville lede og bevare os på den ukendte rejse, der lå foran os.»⁹

Med hjertet forandret gennem tro på Frelseren stolede de på kraften i hans forsoning. De var vakt til handling. De vidste dybt i deres hjerte,

at der fandtes en person – Frelseren – der forstod deres personlige modgang, fordi han led for dem i Getsemane have og på korset. Han følte deres frygt, tvivl, smerte og ensomhed. Han led for deres sorger, forfølgelse, sult, udmattelse og tab. Og fordi han led alt dette, kunne han sige til dem: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.»¹⁰

Og de kom. De stolede på og fulgte profeten. De vidste, at rejsen ville blive lang, deres pligter svære. De vidste, at det krævede ofre, men styrket af deres tro og ved at holde fast ved deres pagter var de åndeligt beredte.

Før de forlod Nauvoo, skrev en gruppe hellige et budskab i forsamlingsalen i templet, før de blev tvunget til at forlade den. Der stod: »Herren har set vores offer: Følg os.»¹¹

Jeg deltog for nylig i en pionervandring med unge mænd og piger fra vores menighed. Hver morgen spurgte jeg mig selv: »Hvad er mit offer? Hvordan kan jeg følge dem?»

På vandringens anden dag havde vi trukket vore håndkærrer 13 km, da vi kom til et sted på ruten, der hedder »the woman's pull« (kvindernes træk). Mænd og kvinder blev skilt ad, og mændene blev sendt i forvejen op ad en bakke. Da vi begyndte at trække vore håndkærrer, så jeg op for at se vore præstedømmebrødre, unge som gamle, stå side om side på begge sider af vejen med hatten i hånden i respekt for kvinderne.

Stien var i begyndelsen let nok, men snart kom vi til noget dybt sand, og bjerget blev stejlere. Jeg holdt mit hoved nede og trak af alle mine kræfter, da jeg følte et ryk i kærren og så op, og der så jeg Lexi, en af vore unge piger og min nabo. Hun havde trukket sin kærre op til toppen, og da hun så, at vi havde brug for hjælp, så

løb hun tilbage. Da vi nåede toppen, ønskede jeg inderligt at løbe tilbage og hjælpe dem efter mig, men jeg trak vejret hurtigt, og mit hjerte bankede så hårdt, at ordene *hjerteanfald* strejfede mig mere end én gang! Jeg så med taknemlighed på, at de unge piger satte deres kærre og løb ned for at hjælpe.

Da alle var nået op på toppen, var der lidt tid til at skrive vore følelser ned i vores dagbog. Jeg skrev: »Jeg forbedrede mig ikke fysisk nok, så jeg havde ikke styrken til at hjælpe dem, der kom efter mig. Jeg får måske aldrig brug for at trække en håndkærre igen, men jeg ønsker aldrig at lade mine søstre i stikken åndeligt, aldrig!«

Det var en hellig oplevelse, der vækkede mig åndeligt til mine pligter over for min familie og andre. På hele turen reflekterede jeg over det, jeg havde lært.

Først tænkte jeg på mine søstre, dem, der *havde* trukket og dem, der i dag *fortsætter* med at trække deres håndkærre alene. Næsten 20 procent af kvinderne i disse første håndkærre-kompagnier var alene i det mindste en del af vejen. Det var kvinder, der ikke

var blevet gift, som var fraskilte eller enker. Mange var enlige mødre.¹² De trak alle sammen – pagtsdøtre, unge som gamle i forskellige livssituationer på den samme sti med det samme mål.

De, som løb tilbage for at hjælpe deres søstre, mindede mig om redningsfolk, både synlige og usynlige, der er hurtige til at tjene, se et behov og handle.

Jeg tænkte på Herrens ord: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«¹³

Side om side på stien så man trofaste, lydige og pagtoverholdende mænd. Kraften i deres præstedømme – den kraft, som Gud bruger til at velsigne sine børn – opløftede, styrkede og støttede os. De var en påmindelse om, at vi aldrig er alene. Vi kan have denne kraft med os hele vejen, når vi holder vore pagter.

Jeg tænkte på de mænd, der på rejsen var væk fra deres familie og efterlod dem til at trække håndkærren alene. Mange mænd døde på rejsen. Nogle sønner blev tilbage for at tage

på mission i deres fædreland. Andre var emigreret forinden for at forberede deres families ankomst til Salt Lake-dalen. Nogle mænd valgte at blive væk, idet de valgte ikke at holde deres pagter.

Ligesom pionererne lever mange mennesker i dag under omstændigheder, der ikke er ideelle. Vi fortsætter med at undervise i og stræbe efter det ideelle, fordi vi ved, at en vedvarende stræben vil hjælpe os til at gå fremad på stien og berede os på muligheder og at modtage alle de lovede velsignelser, mens vi »håber på Herren.«¹⁴

Vi har alle og vil fortsat have modgang i livet. Livet her på jorden er en prøve, og vi vil fortsat have mulighed for at anvende vores handlefrihed til at vælge, hvad vi vil lære af den modgang, som helt sikkert kommer.

Som Guds døtre fortsætter vi på troens sti, fordi vi anerkender det, som præsident Thomas S. Monson har sagt: »De frelsende ordinancer i templet, som en dag tillader os at vende tilbage til vor himmelske Fader i et evigt familieforhold og at blive begavet med velsignelser og kraft fra det høje, er hvert eneste offer og enhver indsats værd.«¹⁵

Det er ikke nok blot at være med på rejsen. Vi skal være vågne til vore pligter og fortsætte i tro, når vi trækker på forsoningens trøstende, styrkende, bemyndigende og helbredende kraft.

Søstre, jeg elsker jer. Jeg kender ikke mange af jer personligt, men jeg ved, *hvem* I er! Vi er pagtoverholdende døtre i hans rige, og begavet med kraft gennem vore pagter er vi beredte til at udføre vores pligt.

Hjælpeforeningen bereder kvinder til det evige livs velsignelser ved åndeligt at vække os til at styrke vores tro og personlige retskaffenhed. Lad os begynde med os selv. Lad os begynde der, hvor vi står. Lad os begynde i dag. Når vi er åndeligt vågne, bliver vi bedre i stand til at styrke familie og hjem og hjælpe andre.

Dette er frelsens værk, og den styrkende og bemyndigende kraft i forsoningen gør det muligt. Vågn op til at være dem, vi er. Vågn op til at passe vores pligter. Vi er døtre af vor himmelske Fader, som elsker os. Jeg vidner om dette i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Zina D. Young, i *Woman's Exponent*, 15. okt. 1877, s. 74.
2. Rom 13:11-12.
3. Mosi 18:8-11.
4. Robert D. Hales, »Ærbarhed: Ærbødighed for Herren«, *Liahona*, aug. 2008, s. 21.
5. Boyd K. Packer, »Sådan overlever man i fjendtligt territorium«, *Liahona*, okt. 2012, s. 35.
6. Alma 5:26.
7. Alma 5:14.
8. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 29.
9. Sarah Rich, i *Døtre i mit rige*, s. 30.
10. Matt 11:28.
11. Se *Døtre i mit rige*, s. 30.
12. Forskning foretaget af Jolene S. Allphin, fra beretninger og kompagniers mandtalslister, se *Tell My Story, Too*, 8. udg., 2012.
13. L&P 84:88.
14. Es 40:31.
15. Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 92.

Linda S. Reeves

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Herren har ikke glemte dig

Vor himmelske Fader og vor Frelser, Jesus Kristus, kender os og elsker os ... Vi kan føle deres kærlighed og medfølelse i vores lidelse.

Når vi har mødt søstre rundt om i verden, er vi forbløffede over styrken af jeres vidnesbyrd. Mange af jer er første- eller andengenerations medlemmer af Kirken. Vi ser mange søstre, der tjener i flere kaldelser, rejser langt for at komme i kirke og ofrer meget for at indgå og holde hellige tempelordinancer. Vi ærer jer. I er Herrens pionerer i vore dage!

For nylig mødte min mand Mel og jeg en frivillig rundviser ved navn Mollie Lenthal, da vi besøgte et museum i Australien. Vi erfarede, at Mollie, en dejlig kvinde i 70'erne, ingen børn havde og aldrig havde været gift. Hun var enebarn, og hendes forældre døde for mange år siden. Hendes nærmeste familie var to kusiner, der boede på et andet kontinent. Pludselig blev jeg overvældet af Ånden, der vidnede for mig. Det var næsten som om vor himmelske Fader talte: »Mollie er *ikke* alene! Mollie er *min* datter! Jeg er hendes Fader! Hun er en meget vigtig datter i *min* familie, og hun er *aldrig alene!*«

En af mine yndlingshistorier fra Frelserens liv er historien om Lazarus. I skrifterne står der, at »Jesus elskede

Martha ... hendes søster [Maria] og [deres bror] Lazarus.«¹ Jesus fik at vide, at Lazarus var meget syg, men han kom ikke med det samme, han blev væk i to dage, og han sagde, at »den sygdom ... tjener til Guds herlighed, for at Guds søn skal herliggøres ved den.«²

Da Martha hørte, at Jesus var på vej, »gik hun ud for at møde ham«³ og fortalte ham, hvad der var sket. Lazarus havde »allerede ... ligget fire dage i graven.«⁴ I sorg løb Martha tilbage til huset og fortalte Maria, at Herren var kommet.⁵ Maria løb nedtyngtet af sorg ud til Jesus og faldt ned for hans fødder og græd.⁶

Vi får at vide, at »da Jesus så [Maria] græde ... blev han stærkt opbragt og kom i oprør« og spurgte, hvor de havde lagt ham.

»Herre, kom og se!« svarede de.⁷

Så kan vi læse nogle af de mest medfølelse og kærlige ord i skrifterne. »Jesus brast i gråd.«⁸

Apostlen James E. Talmage skrev: »Synet af de [to] kvinder, der var så overvældet af sorg ... gjorde Jesus bedrøvet, så han »harmedes i Ånden og blev heftigt bevæget.«⁹ Denne

oplevelse vidner om den medfølelse, empati og kærlighed vor Frelser og vor himmelske Fader har for os alle, hver gang vi er tynget af smerte, synd, modgang og livets smerter.

Kære søstre, vor himmelske Fader og vor Frelser, Jesus Kristus, kender og elsker os. De ved, når vi er i smerte eller lider. De siger ikke: »Det er okay, at du føler smerte lige nu, for snart bliver alt godt igen. Du bliver helbredt, eller din mand finder et job, eller dit vildfarne barn vender tilbage.« De føler dybden i vores smerte, og vi kan føle deres kærlighed og medfølelse.

Alma vidnede:

»Og han skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme.

Og han vil påtage sig ... deres skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed ... så han ... kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.«¹⁰

Når vi undrer os over, *om* Frelseren og vor himmelske Fader kender os, eller *hvor godt* de kender os personligt, husker vi Frelserens ord til Oliver Cowdery:

»Hvis du ønsker et yderligere vidnesbyrd, så læg dig den nat på sinde, da du råbte til mig i dit hjerte, for at du kunne få sandheden om dette at vide.«¹¹

Tidligere sagde Frelseren til ham: »... at der ikke er nogen anden end Gud, som kender dine tanker og dit hjertes hensigter.«¹²

Frelseren mindede Oliver om, at han kendte hver eneste detalje i den indtrængende bøn – og huskede det præcise tidspunkt og selve dagen.

For mange år siden blev min mand meget syg af en sjælden sygdom. Som ugerne gik og jo mere syg han blev, var jeg overbevist om, at han var døende. Jeg fortalte ikke nogen om min frygt. Vi var en stor familie med mindreårige børn og et kærligt evigt ægteskab, og tanken om at miste min mand og opdrage mine børn alene

fylde mig med ensomhed, fortvivlelse og endda vrede. Jeg skammer mig over at sige, at jeg trak mig væk fra min himmelske Fader. I dagevis undlod jeg at bede; jeg undlod at planlægge; jeg græd. Til sidst indså jeg, at jeg ikke kunne klare dette alene.

For første gang i mange dage knælede jeg ned og udøste mit hjerte til min himmelske Fader, bad om tilgivelse for at vende mig bort fra ham, fortalte ham om mine dybe følelser og udbrød til sidst, at hvis dette var det, han virkelig ønskede, jeg skulle gøre, ville jeg gøre det. Jeg vidste, at han måtte have en plan for vores liv.

Da jeg fortsat på mine knæ udøste mit hjerte, kom den dejligste, mest fredfyldte og kærlige følelse over mig. Det var, som om et tæppe af kærlighed omfavnede mig. Det var, som om jeg kunne føle vor himmelske Fader sige: »Det var alt, hvad jeg behøvede at få at vide.« Jeg besluttede mig for aldrig at vende mig bort fra ham igen. Gradvist og overraskende nok

kender han til og forstår disse øjeblikke. Han elsker jer! Og han bærer jer igennem disse øjeblikke, ligesom han gjorde med Maria og Martha. Han har betalt prisen, så han kan vide, hvordan han skal hjælpe jer. Kast jeres byrder på ham. Fortæl jeres himmelske Fader om jeres følelser. Fortæl ham om jeres smerte og trængsler og overgiv dem så til ham. Ransag *dagligt* skrifterne. Der finder I også stor trøst og hjælp.

Vor Frelser spurgte:

»For kan en kvinde glemme sit diende barn, så hun ikke har medfølelse med sit livs søn? Ja, selv om hun skulle glemme, så vil jeg ikke glemme dig ...

I mine håndflader har jeg tegnet dig.«¹⁴

Jeg har ikke befalet, »at *nogen* af jer skulle gå bort, men jeg har tværtimod befalet, at I skulle komme til mig, så I kunne føle og se; det samme skal I gøre mod verden.«¹⁵

Dette er vores formaning. Vi skal selv føle og se og derefter hjælpe alle vor himmelske Faders børn til at føle, se og vide, at vor Frelser har påtaget sig ikke blot alle vore synder, men også vore smerter, lidelser og trængsler, så han kan vide, hvad vi føler, og hvordan han skal trøste os. Jeg bærer vidnesbyrd om ham, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 11:5.
2. Joh 11:4.
3. Joh 11:20.
4. Joh 11:17.
5. Se Joh 11:28.
6. Se Joh 11:32.
7. Joh 11:33–34.
8. Joh 11:35.
9. James E. Talmage, *Jesu Kristus*, s. 517.
10. Alma 7:11–12.
11. L&P 6:22.
12. L&P 6:16.
13. Se Alma 36:14–22; fremhævelse tilføjet.
14. 1 Ne 21:15–16.
15. 3 Ne 18:25; fremhævelse tilføjet.

begyndte min mand at få det bedre og blev til sidst helt rask.

År senere knælede min mand og jeg ved siden af vores 17-årige datter og bad for hendes liv. Denne gang var svaret nej, men den samme følelse af kærlighed og fred, som vor Frelser har lovet os, var lige så stærk, og vi vidste, at selvom vor himmelske Fader kaldte hende hjem, ville alt blive godt igen. Vi havde lært, hvad det vil sige at kaste vore byrder på Herren, lært, at han elsker os og har medfølelse med os i vore sorger og smerter.

Et af de dejligste far/søn-øjeblikke i Mormons Bog er Alma den Yngres vidnesbyrd til sin søn Helaman. Alma beskriver den »uudsigelig[e] rædsel«, som han følte, da han forestillede sig, at han var i Guds nærhed for at blive dømt på grund af sine mange overtrædelser. Da han havde følt vægten af alle sine synder i tre dage og nætter,

omvendte han sig og bad Frelseren om at have barmhjertighed med ham. Han beskriver for Helaman den »intens[e] og sød[e] glæde ved »ikke mere« at mindes sin smerte. I stedet for at føle »uudsigelig rædsel« ved tanken om at stå foran Guds trone så Alma i et syn »Gud sidde på sin trone« og erklærede: »Og min sjæl længtes efter at være dér.«¹³

Er det ikke det samme, vi føler, mine kære søstre, når vi omvender os og overvejer den kærlighed, nåde og taknemlighed, som vi føler for vor himmelske Fader og Frelseren – at vi også »længtes efter at være dér« for atter igen at blive omfavnet af deres kærlige arme?

På samme måde som Herren har vidnet for mig, at han ikke har glemt sin dyrebare datter Mollie Lenthal, vidner jeg om, at han *ikke har glemt jer!* Uanset hvilken synd, svaghed, smerte, prøvelse eller kamp I gennemgår, så

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Omsorgsgiveren

I vil blive styrket og alligevel være inspireret til at kende grænserne for og omfanget af jeres evne til at tjene.

Jeg er taknemlig for at være i jeres selskab i aften. Kvinderne i Jesu Kristi Kirke har bevæget sig hen imod at blive det søsterfællesskab, som profeten Joseph Smiths mor, Lucy Mack Smith, beskrev med disse ord: »Vi skal værdsætte hinanden, passe på hinanden, trøste hinanden og modtage instruktioner, så vi alle kan være sammen i himlen.«¹

Der er tre punkter i denne bemærkelsesværdige beskrivelse af kravene for at være sammen med Gud i en tilstand af lykke. Et er at vise omsorg for hinanden. Et andet er at undervise hinanden og blive undervist. Og det tredje er at sidde ned sammen med Gud.

Mit formål i aften er at hjælpe jer med at fornemme Guds påskønnelse og værdsættelse af det, I allerede har gjort for at hjælpe hinanden med at nå dette himmelske mål. Og for det andet er det at beskrive noget af det, der venter forude, når I tjener forenet.

Som søstre i en svunden tid har I også taget imod Herrens kald om at hjælpe andre. Profeten Brigham Young bad i 1856 de hellige om at drage ud for at hjælpe håndkærreptionerne, der sad fast i sneen i bjergene. Han sagde i denne nødens stund til medlemmerne ved en generalkonference: »Jeres tro, religion og trosbekendelse kan aldrig frelse blot én af jeres sjæle i

Guds celestiale rige, medmindre I fører sådanne principper ud i livet, som jeg nu underviser jer i. Drag ud og bring disse mennesker på sletterne hertil, og tag jer nøje af det, vi kalder timeligt ... for ellers er jeres tro forgæves.«²

Kvinder i Utah reagerede i hundredvis. I deres dybe fattigdom fyldte de vognlæs med alt, hvad de kunne undvære, og alt, hvad de kunne samle hos andre, for at hjælpe de nødlidende. En af disse trofaste søstre skrev: »Jeg har aldrig følt mig mere tilfreds, og jeg kan tilføje, aldrig haft større glæde ved noget arbejde, jeg nogensinde har udført i mit liv; der herskede en vældig stemning af fællesskab.«³

Da redningsaktionen var udført, og sneen smeltet, nedskrev den samme søster et trofast hjertes spørgsmål: »Hvad skal villige hænder nu gøre?«⁴

I vor tid har grupper af trofaste søstre hundredvis af steder over hele jorden omsat deres tro til handling. Og de stiller i deres hjerte og i deres bønner det samme spørgsmål om deres fremtidige liv i tjeneste.

I befinder jer hver især på et enestående sted på jeres rejse mod evigt liv. Nogle har mange års erfaring, og andre befinder sig i begyndelsen af deres tjenestegerning på jorden. Hver enkelt er enestående med en personlig historie og personlige udfordringer. Men I er

alle søstre og en højt elsket datter af vor himmelske Fader, som kender hver eneste og våger over jer.

Det, som I har gjort så fantastisk sammen er at værdsætte, passe på og trøste hinanden. Jeg var vidne til dette trefoldige mirakel for blot en måned siden i jeres tjeneste for en med søster. Som hendes far takker jeg jer, og jeg ønsker også at takke Gud, som vejledte en besøglærer.

Vores datter Elizabeth, der bor i en anden stat og tidszone end vores, var hjemme sammen med sin 3-årige datter. Hendes andet barn havde sin første uge i børnehaven. Elizabeth var gravid i sjette måned og så frem til sit tredje barns fødsel, som lægerne sagde ville blive endnu en pige. Hendes mand Joshua var på arbejde.

Da hun så, at hun blødte, og at blødningen var tiltagende, ringede hun til sin mand. Han bad hende ringe efter en ambulance og sagde, at han ville møde hende på hospitalet, der lå 20 minutters kørsel fra hjemmet. Før hun kunne ringe, hørte hun nogen banke på fordøren.

Udenfor så hun til sin overraskelse sin besøglærmakker fra Hjælpeforeningen. De havde ingen aftale den formiddag. Hendes makker havde følt, at hun skulle tage hen for at besøge Elizabeth.

Hun hjalp Elizabeth ind i bilen. De ankom til hospitalet, blot minutter før Joshua kom fra sit arbejde. Lægerne besluttede på mindre end 20 minutter at operere for at redde både Elizabeth og hendes barn. En lille pige kom til verden, som græd højtlydt, 15 uger før planlagt. Hun vejede kun 765 gram. Men hun levede, og det gjorde Elizabeth også.

Lucy Mack Smiths ord blev delvist opfyldt den dag. Et trofast medlem af Hjælpeforeningen, tilskyndet af Helligånden, vågede over, værdsatte og

trøstede sin søster i Guds rige. Hun og titusinder andre, som gennem mange generationer har ydet en så inspireret tjeneste, har ikke blot modtaget en tak fra dem, de har hjulpet, og deres kære, men også fra Herren.

I husker nok Herrens påskønnende ord til dem, der ikke modtager megen anerkendelse for deres godgørenhed: »Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«⁵

Men miraklet med en hjælpeforeningssøster, der kom lige i rette øjeblik, mangedobles af kraften hos en forenet gruppe søstre. Jeg læser blot et uddrag af det brev, som Elizabeths biskop sendte til hende og til Joshua på hospitalet, få timer efter barnet var født: »Hjælpeforeningspræsidenten har alt under kontrol. Vi er allerede ved at lægge en plan for at hjælpe jer med jeres piger derhjemme, så Elizabeth kan tage frem og tilbage til hospitalet, så længe den bedårende, unavngivne baby skal blive der. Vi har gjort det før, også i længere tid, og vi elsker at gøre det.«

Biskoppen fortsatte, idet han talte på egne og menighedens vegne: »Vi har tidligere besøgt hospitalet og passet børn i legeværelset, når mødrene ikke ønskede at efterlade dem et andet sted.«

Og derefter: »Vi går selvfølgelig ikke i gang med vores plan uden at koordinere med jer og få jeres

samtykke. Blot for at fortælle jer, at I ikke behøver bekymre jer om det, som vi kan [og vil] gøre.«

Det, de gjorde for min datter, muliggjorde, at hun kunne have et dyrebart øjeblik, da hun for første gang holdt sin meget lille datter.

Og så afsluttede biskoppen sit brev til Joshua og Elizabeth med det budskab, som søstre i hele verden sender ud fra deres forpligtelse om at tjene andre på Mesterens vegne: »Bevar troen.«

Trods alle forskelle i jeres personlige forhold og tidligere oplevelser kan jeg fortælle jer noget af det, der ligger forude for jer. Når I bevarer troen, vil I ofte opleve, at Herren beder jer om at hjælpe nogen i nød, når det ikke virker belejligt. Det kan virke som en ubehagelig og måske tilmed umulig opgave. Når kaldet kommer, kan det virke, som om der ikke er brug for jer, eller at en anden let kan yde hjælpen.

Husk på, at når Herren lader os møde en anden i nød, så ærer vi den barmhjertige samaritaner lige så meget for det, han gjorde, som for det, han ikke gjorde. Han gik ikke forbi på den anden side, selv om den tilskadekomne rejsende på vejen var en fremmed og måske endda en fjende. Han gjorde det, han kunne, for den tilskadekomne mand og lagde så en specifik plan, så andre kunne gøre mere. Det gjorde han, fordi han forstod, at hjælp kan kræve mere end det, én person kan gøre.

Lektien i den beretning kan vejlede jer i alt, hvad jeres fremtid måtte indeholde. De samme lektier stod til rådighed i jeres egen barndom og i jeres seneste oplevelser.

Mindst én gang og måske oftere er I blevet overrasket, når I har mødt nogen, der havde brug for omsorg. Det kan have været en forælder, bedsteforælder, søster eller et barn ramt af sygdom eller handicap. Jeres barmhjertighed vandt over jeres menneskelige ønsker. Så I begyndte at tilbyde jeres hjælp.

Som den rejsende i skriftens beretning om den barmhjertige samaritaner er det sandsynligt, at den nødvendige hjælp blev til en længerevarende hjælp end den, I selv kunne klare. Samaritaneren var nødt til at videregive den rejsende til kroværtens omsorg. Herrens plan for at tjene andre i nød fordrer en holdindsats.

Biskopper og hjælpeforeningspræsidenter opfordrer altid familien til at hjælpe hinanden, når der er et behov. Der er mange grunde til det princip. Først og fremmest at give flere mennesker velsignelsen med den større kærlighed, der kommer af at tjene hinanden.

I har set det og oplevet den velsignelse. Hver gang I har taget jer af en eller anden, selv om det kun var kortvarigt, har I følt kærlighed til den person, som I tjente. Når tiden, hvor der skal ydes nødvendig hjælp, bliver længere, vokser de kærlige følelser frem.

Eftersom vi er mennesker, kan denne større kærlighed blive afbrudt af følelser af frustration og udmattelse. Det er en anden grund til, at Herren lader os få hjælp fra andre i vores tjeneste for de nødlidende. Det er derfor, at Herren har oprettet foreninger af omsorgsgivere.

For nogle uger siden var jeg til stede, da en ung kvinde rejste sig ved et nadvermøde for at blive opretholdt som assisterende besøgsundervisningskoordinator, en stilling, som jeg ikke vidste eksisterede. Jeg tænkte over, om hun vidste, hvilken anerkendelse Herren havde vist hende. Hun måtte forlade mødet på grund af et uroligt barn, før jeg kunne fortælle hende, hvor højt Herren ville elske og påskønne hende for hendes hjælp med at koordinere hans disciples indsats.

Omsorg for de nødlidende kræver et hold, en kærlig og forenet forening. Det er det, som Herren opbygger blandt jer. Han elsker jer, uanset hvilken rolle I spiller.

Et tegn på Guds påskønnelse er, at han tillader jer at føle større kærlighed til dem, I tjener. Det er en årsag til, at I er bedrøvede ved en persons bortgang, hvis I har tjent vedkommende længe. Det kan føles som et endnu større tab end den midlertidige adskillelse, når vi mister muligheden for at passe dem. Jeg hørte for nylig en kvinde – som jeg har kendt længe – der ugen efter sin mands død taknemligt bar vidnesbyrd om muligheden for at tjene ham, indtil hans liv var forbi. Tårerne var ikke synlige, men hendes lykkelige smil var.

Selv om en langvarig og kærlig indsats for andre er meget belønnende, så har I lært, at der er fysiske, følelsesmæssige og økonomiske grænser for, hvad der er muligt. Personen, der har ydet omsorg længe nok, kan blive den, der har brug for omsorg.

Herren, der er den bedste til at tage sig af mennesker i nød, gav inspirerede råd til trætte omsorgsgivere med disse ord udtalt af kong Benjamin og nedskrevet i Mormons Bog: »... af hensyn til at blive ved med at have forladelse for jeres synder ... ønsker jeg, at I skal give af jeres gods til de

fattige, enhver i forhold til det, som han har, såsom at bispise de sultne, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndeligt og timeligt i forhold til deres trang.«⁶

Men så fortsætter han med at advare dem, der måske ikke reagerer på tegn på, at I går for langt eller for længe i jeres kærlige indsats: »Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden; for det forlanges ikke, at et menneske [eller nogen omsorgsgiver] skal løbe hurtigere, end det har styrke til. Og videre, det er nødvendigt, at han er flittig, så han derved kan vinde sejrprisen; derfor må alt gøres med orden.«⁷

Det råd kan være svært at efterkomme, når valget synes at veje mellem et ønske om at gøre alt i jeres magt for at hjælpe andre og visdommen til klogt at imødekomme jeres

egne behov for at bevare jeres kraft til at kunne tjene. I har måske set andre kæmpe med sådanne svære valg. Et eksempel er valget med at passe en person, der nærmer sig afslutningen af livet hjemme eller på et plejehjem, når I selv er udmattelsen nær.

Det, I ved om frelsesplanen, kan være jeres vejledning i sådanne hjerteskrærende valg. Det er en af grundene til, at Lucy Mack Smith klogt sagde, at søstrene skulle »modtage undervisning«.

Det hjælper at have en sikker overbevisning om Herrens mål med hvert eneste af Guds børn i livets smeltedigel. Han belærte profeten Joseph om det centrale i Frelsesplanen på denne måde, da Joseph kæmpede med at forstå sine tilsyneladende endeløse prøvelser: »... og så skal Gud, hvis

erkende, at Frelseren altid er i kredsen, når vi inviterer ham.

Vi oplever i stadig større grad Guds døtre invitere søstre ind i deres kredse. Når søstre kommer ind til et møde og søger et sted at sidde, så hører de de blidt udtalte ord: »Kom og sid her hos mig.«

Vi vil høre disse ord på den kommende dag, som Lucy Mack Smith forudså, hvor søstrene »kan være sammen i himlen.« Vi forbereder os ikke til den dag på et øjeblik. Den kommer gennem dage og år med omsorg for hinanden og ved at vi lægger os det evige livs ord dybt på sinde.

Det er min bøn, at mange af os må være sammen i den storslåede fremtid, der ligger foran os. Jeg vidner for jer om, at jeres håb om disse dage vil være berettiget. Herren Jesus Kristus har gennem sin uendelige forsoning gjort det muligt for os hver især. Vor himmelske Fader hører og besvarer jeres bønner i tro om vejledning og hjælp til at holde ud i hans tjeneste.

Helligånden sendes til jer og til dem, I passer. I vil blive styrket og alligevel være inspireret til at kende grænserne for og omfanget af jeres evne til at tjene. Ånden vil trøste jer, når I måske tænker: »Gjorde jeg nok?«

Jeg vidner om, at Herren vil være med jer, og at jeres vej bliver beredt og markeret for jer af ham i jeres tjeneste for dem, han elsker, i deres nød og prøvelser. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lucy Mack Smith, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 25.
2. Brigham Young, i *Døtre i mit rige*, s. 36.
3. Lucy Meserve Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 37.
4. Lucy Meserve Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 37.
5. Matt 25:40.
6. Mosi 4:26.
7. Mosi 4:27.
8. L&P 121:8.

du udholder dem vel, ophøje dig i det høje.«⁸

Vores valg for bedst at hjælpe en anden gennem svære prøvelser bliver så: »Hvilken kurs bør jeg følge, der bedst kan hjælpe den person til at »udholde det vel?« Det er vores opgave at gøre det mere sandsynligt, at han eller hun kan udøve tro på Kristus, bevare et klart håb om evigt liv og udøve næstekærlighed, Kristi rene kærlighed, helt til enden af sit liv.

Jeg har set søstre i riget, der på den måde fokuserer på Frelseren og hans formål. Tænk på de tidspunkter, hvor I er gået ind i lokalet, hvor Hjælpeforeningen, Primary eller Unge Piger har holdt møde.

Der er måske ikke et billede af Frelseren eller hans ord, men I ved, at man har kunnet føle et vidnesbyrd om hans forsoning og værdien deraf i den time, ligesom man har kunnet her i aften. Der er måske ikke et billede af et helligt tempel eller ordene »Familien kan være evig«, men I kan se håb i deres smil.

Og I har, ligesom jeg har, set en klog besøgs lærer opbygge tillid hos en søster med problemer om, at hendes hjælp til en anden, selv når hun vaker, stadig er nødvendig og værdifuld. Dygtige hjælpeforeningspræsidenter finder måder, hvor de, der har brug for omsorg, bidrager til at hjælpe andre. De skaber muligheder for søstre, så de både kan klare prøvelser og tage sig af hinanden i Kristi rene kærlighed. Det kan omfatte en blid tilskyndelse til den trætte omsorgsgiver om at hvile lidt og modtage hjælp fra andre.

Søstrene muliggør dette ved at være langsomme til at dømme dem, der gennemgår prøvelser. De fleste mennesker, der bærer tunge byrder, begynder at tvivle på sig selv og på deres personlige værdi. Vi kan lette deres byrde, når vi bærer over med deres svagheder og fokuserer på det gode, vi kan se hos dem. Det gør Herren. Og vi kan følge hans eksempel – den største omsorgsgiver af alle.

Vi taler ofte om styrken i kredsen af søstre i Jesu Kristi Kirke. Vi må lære at

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencetaler til benyttelse i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Talerne står i alfabetisk orden, og tallet henviser til talens første side.

TALER	BERETNING
Neil L. Andersen	(39) En families tro vakler ikke efter deres datters død.
Shayne M. Bowen	(15) Shayne M. Bowen og hans missionærkammerat underviser en familie i, at små børn ikke behøver dåb.
Linda K. Burton	(78) En kvinde hjælper Linda K. Burton ved hendes andet besøg i templet, da hun var nygift. (111) Pioneren Mary Lois Walker mister sin mand og et barn, da hun krydsede sletterne.
Craig C. Christensen	(12) Den 6-årige Ben Christensen mærker Helligånden, da han besøger templets åbent hus.
D. Todd Christofferson	(47) En ung mand i Indien arbejder meget for at bidrage til sin familie og få en uddannelse.
Quentin L. Cook	(6) Den britiske olympiadedeltager Eric Liddell nægter at løbe på en søndag.
Ann M. Dibb	(10) En ung pige bærer med stolthed en T-shirt, der fortæller, at hun er medlem af Kirken.
Larry Echo Hawk	(32) Larry Echo Hawks eksercitssergent finder hans eksemplar af Mormons Bog.
Henry B. Eyring	(60) Henry B. Eyring udskærer til hver af sine sønner et bræt, der repræsenterer deres særlige gaver. (72) Henry B. Eyrings barnebarn kigger efter Jesus ved templets åbent hus. (72) Henry B. Eyring forlader Stanford University for at arbejde på Ricks College. (72) Henry B. Eyrings svigerdatter beder på stranden og indvier sin tid til Herren.
Robert C. Gay	(34) Robert C. Gays far spørger ham, om han vil sælge sin sjæl for 5 cents. (34) Robert C. Gay følger en tilskyndelse om at hjælpe en grædende dreng ved vejsiden.
Daniel L. Johnson	(101) Sidste dages hellige besøger templet, efter en storm har ødelagt deres frugthøst.
Thomas S. Monson	(68) N. Eldon Tanner er overrasket ved at se fire mænd modtage Det Melkisedekske Præstedømme. (68) Thomas S. Monson modtager inspiration til at kalde grenspræsidenter. (68) John H. Groberg bærer sit vidnesbyrd for kongen af Tonga. (86) Thomas S. Monson følger en tilskyndelse om at komme med forslag om missionering. (86) Thomas S. Monson følger en tilskyndelse om at besøge en ven på hospitalet. (86) Thomas S. Monson opfordrer en ung mand til at tage på mission. (86) Unges bøn ved kulturfestival til tempelindvielse bliver besvaret.
Russell M. Nelson	(18) En mand reagerer på tilskyndelsen til at stoppe »de drenge på cyklerne.«
Russell T. Osguthorpe	(96) Unge i Søndagsskolen hjælper to i klassen, der har autisme, med at fortælle det, de har lært.
Boyd K. Packer	(75) Boyd K. Packers båd rammes af en slem storm på havet ved Vestsamoa.
Linda S. Reeves	(118) Linda S. Reeves vender sig til Gud, da hendes mand bliver syg.
Richard G. Scott	(93) Unge i Rusland indekserer 2.000 navne hver og indsender navnet på en forfader til tempelordinancer.
Carole M. Stephens	(115) Unge piger hjælper hinanden ved et håndkærrangement.
Gary E. Stevenson	(51) En studerende forlader en fest i Japan efter at have nægtet at ryge marihuana.
Scott D. Whiting	(37) Entreprenører reparerer to små fejl ved ombygningen af templet i Laie i Hawaii.

Alderskravet for missionærer er blevet sænket

Heather Whittle Wrigley

Kirkenyt og begivenheder

Ved indledningen til general-konferencen bekendtgjorde præsident Thomas S. Monson, at med øjeblikkelig virkning kan mænd begynde at tage på mission, når de fylder 18 år, og kvinder, når de er 19 år.

Senere ved en pressekonference understregede ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum, at ændringen er en mulighed: »Unge mænd og unge kvinder bør ikke begynder deres tjeneste, før de er åndeligt og timeligt beredt,« sagde han. Uddannelse, familieomstændigheder og helbred er stadig vigtige

overvejelser i forbindelse med tidspunktet for en mission.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at kommende missionærer kan anbefales af deres biskop og stavspræsident til fuldtidstjeneste 120 dage før deres 18 års fødselsdag eller deres rådgivningsdato. Unge mænd kan komme på missionærskolen (MTC), når de har bestået gymnasiet eller tilsvarende, og når de er 18 år gamle. Kvinder kan påbegynde en mission efter deres 19 års fødselsdag.

Kommende missionærer bliver bedt

Unge mænd og kvinder kan nu begynde deres mission som henholdsvis 18- og 19-årige alt efter deres individuelle omstændigheder og deres lokale leders afgørelse.

om at øge deres missionsforberedelsestid før MTC.

»Gud fremskynder sit værk,« sagde ældste Holland. »Og han har brug for flere og mere villige og værdige missionærer til at sprede lyset og sandheden og håbet og frelsen i Jesu Kristi evangelium til en ofte mørk og frygt-som verden.«

Ældste Holland sagde, at det er sandsynligt, at flere missioner bliver oprettet.

For at give plads til den forventede tilgang af missionærer i missioner rundt om i verden bliver tiden på MTC reduceret til en tredjedel for alle missionærer. Et 12 ugers oplæringskursus, der for nylig er blevet iværksat og som gives i missionsmarken, vil hjælpe med at forberede missionærerne. ■

Læs mere på news.lds.org under »missionary age requirement«.

Vor tids lærdomme

Fra oktober 2012 til marts 2013 bør den fjerde lektion for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen forberedes fra en eller flere taler fra generalkonferencen i oktober 2012. I april 2013 kan talerne udvælges fra generalkonferencen i enten oktober 2012 eller april 2013. Stavs- og distriktspræsidenter bør vælge, hvilke taler de vil bruge i deres område.

Lær mere ved at gennemgå afsnittet »Vor tids lærdomme« i *Liahona* maj 2012 (lds.org/laihona). ■

Kom og følg mig er et nyt undervisningsmateriale, der vil hjælpe lærere til at undervise på Frelserens måde og hjælpe de unge til at blive mere fuldt ud omvendt til evangeliet.

Kirken bekendtgør Nyt undervisningsmateriale for unge, 2013

Kirken har bekendtgjort et nyt undervisningsmateriale – *Kom og følg mig. Undervisningsmateriale for unge* – til Det Aronske Præstedømmes kvorummer, klasser i Unge Piger og Søndagsskolen i 2013.

Et af hovedformålene med *Kom og følg mig* er at hjælpe lærerne – i kirke og hjemme – til at undervise som Frelseren gjorde og gøre lektionerne til evangelie-centreret samtaler. De unge bliver bedt om at tage større del i undervisningen og læringen.

»Fokus ligger på at styrke og opbygge tro, omvendelse og vidnesbyrd ved anvendelse af den nyeste lære fra generalautoriteterne og hovedpræsidentskaberne« står der i et brev af 12. september 2012 fra Det Første Præsidentskab.

Kom og følg mig er organiseret i afsnit, der fokuserer på et emne hver måned og er fælles for Søndagsskolen, Unge Piger og Det Aronske Præstedømme.

I hvert afsnit er der flere lektioner, end man kan undervise i på en

måned, så lærere og ledere bliver bedt om at søge inspiration og koordinere for at beslutte, hvilket undervisningsoplæg de vil bruge.

En ny vejledning, *Undervisning i evangeliet på Frelserens måde*, vil hjælpe ledere og lærere til bedre at forstå, hvordan man tilpasser lektioner til de unges unikke behov, og hvordan man hjælper unge at lære evangeliet at kende.

Alle lektioner kan udskrives fra internettet. Trykte eksemplarer af *Kom og følg mig* kommer på et senere tidspunkt. Ved slutningen af 2012 findes alle undervisningsoplæggene online på 23 sprog.

Medlemmer, ledere og lærere kan udforske det nye undervisningsmateriale online på lds.org/youth/learn.

Områdeledere og lokale ledere vil sørge for oplæring til ledere og lærere inden udgangen af 2012. ■

Læs mere på news.lds.org. Se også s. 96 i dette nummer.

Nye værktøjer hjælper medlemmer med at forberede familienavne

Et brev af 8. oktober 2012 inviterede Det Første Præsidentskab medlemmer – især unge og unge voksne – til at modtage templets fulde velsignelser ved at forberede deres egne familienavne til at tage med i templet.

Desuden bliver de, der »har reserveret et stort antal familienavne, bedt om at frigive disse navne i løbet af en rimelig tid, så de nødvendige ordinancer kan blive udført.«

For at hjælpe medlemmer med at følge Det Første Præsidentskabs opfordring udvikler Kirken nye hjælpeskilder og rutiner, der findes på 10 sprog på familysearch.org.

En ny opgradering af new.familysearch.org, der hedder Family Tree, giver fx en større tilgang til vores slægtshistorie ved at lade brugere (1) forbinde og samarbejde på fælles familielinjer, (2) redigere og slette forkerte data og (3) nemt indsende forfædres navne til tempelordinancer. Brugere kan også finde videoer på »Assigning Names to the Temple« og anden oplæring på familysearch.org/treetraining. ■

Ældste Craig C. Christensen

De Halvfjerds' Præsidium

Ældste Craig C. Christensen begyndte sit virke som medlem af De Halvfjerds' Præsidium den 1. august 2012 efter sin kaldelse til denne stilling i april 2012.

Som søn af Sheron og Colleen Christensen blev ældste Christensen født i Salt Lake City i Utah i marts 1956 og voksede op i det nordlige Californien i »en aktiv og omsorgsfuld SDH-familie.« Han understregede, at han altid har troet på, at evangeliet er sandt, men hans vidnesbyrd blev styrket under hans mission i Chile.

»Som missionær blev mit ønske om at føle Helligånden konstant, og mit vidnesbyrd om evangeliet blev dybere og meget mere tydeligt for mig,« siger han. På sin mission fik han en kærlighed til Mormons Bog, som fortsætter i hans undervisning i dag.

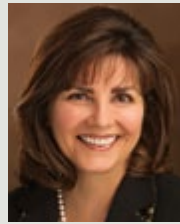
Ældste Christensen har været medlem af De Halvfjerds' Første og Andet Kvorum siden 2002. Senest virkede han som øverste leder for præstedømmets afdeling. Tidligere kaldelser omfatter præsident for Det Sydmexicanske Område, missionspræsident for Mexico City Sydøst, biskop, højrådsmedlem og stavens missionspræsident.

Ældste Christensen har en bachelorgrad i bogføring fra Brigham Young University og en kandidatgrad i erhvervsøkonomi fra University of Washington. Han har ejet og drevet forretninger i bil- og byggeplanlægningsindustrien, og han har været gæsteforlæser på adskillige universiteter.

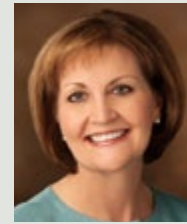
Ældste Christensen og Debora Jones blev viet den 28. marts 1978. De bor i Holladay i Utah og har fire børn og fem børnebørn. ■

Organisationernes hovedpræsidentskaber

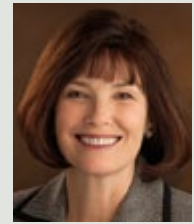
HJÆLPEFORENINGEN

Carole M. Stephens
Førsterådgiver

Linda K. Burton
Præsident

Linda S. Reeves
Andenrådgiver

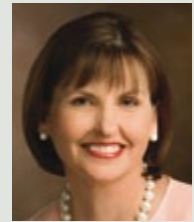
UNGE PIGER

Mary N. Cook
Førsterådgiver

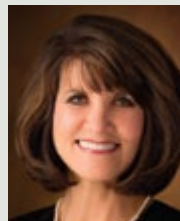

Elaine S. Dalton
Præsident

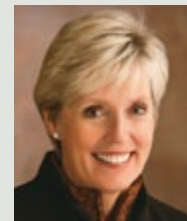

Ann M. Dibb
Andenrådgiver

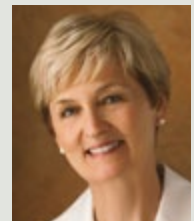
PRIMARY

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
Præsident

Cheryl A. Esplin
Andenrådgiver

UNGE MÆND

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
Præsident

Adrián Ochoa
Andenrådgiver

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
Præsident

Matthew O. Richardson
Andenrådgiver

Et skridt i tro,
af Michael T. Malm

*»Da disiplene så
[Jesus] gå på søen, blev
de skrækslagne ...*

*Og straks talte Jesus
til dem og sagde: »Vær
frimodige, det er mig,
frygt ikke!»*

*Men Peter sagde til
ham: »Herre, er det dig,
så befal mig at komme
ud til dig på vandet.»*

*Han sagde: »Kom!»
Peter trådte ud af
båden og gik på
vandet hen til Jesus»
(Matt 14:26-29).*

»Det glæder mig at bekendtgøre, at alle værdige og kvalificerede unge mænd, der har gennemført high school eller tilsvarende, uanset hvor de bor, med omgående virkning får mulighed for at blive anbefalet til missionstjeneste, fra de fylder 18 år, i stedet for 19 år,« bekendtgjorde præsident Thomas S. Monson ved det første møde til Kirkens oktoberkonference 2012. Han sagde også: »Det glæder mig i dag at bekendtgøre, at kvalificerede, værdige unge kvinder, der har et ønske om at tjene, kan blive anbefalet til missionstjeneste, når de fylder 19 år, i stedet for 21 år.«